

செங்கை ஆழியான்



‘செங்கை ஆழியான்’

நந்திக் கடல்

செங்கை ஆழியான்

வெளியீடு :

யாழ். இலக்கிய வட்டம்

மாநகரசபை ; யாழ்ப்பாணம்.

ஏப்ரல், 1969: முதற் பதிப்பு

விலை ரூபா இரண்டு

NANTHIK KADAL
(A Historical Novel)

Author: 'Chengai Aaliyan'

Publisher: Yarl. Ilakkiya Vaddam, Jaffna, Ceylon.

First Edition: April, 1969

Price: Rs: 2-00

அட்டை : கிருஷ்ண
எழுத்து : 'சௌ'

விற்பனை உரிமை :

அன்பு புத்தகசாலை,
23D, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

ஆசிரவாதம் அச்சகம், 32, சுண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

முன்னுரை

நாட்டுப் பற்றினை மக்களுக்கு ஊட்ட விரும்பிய மஹாகவி
பாரதியார்,

“எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
இருந்ததும் இந்நாடே — அவர்
முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
முடிந்ததும் இந்நாடே”

--என்று பாடத் தொடங்கு

கின்றார். “தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது
முச்சினிலே” என்றும் பாடுகின்றார் அவர். நமது தந்தையரும் அவர்
தம் தந்தையரும் முந்தையரும் வாழ்ந்த அதே நாட்டிலே நாமும்
வாழ்கின்றோம் என்ற உணர்வே இந்த நாட்டின் மீது பற்றையும்
பாசத்தையும் அளிக்குமென்றால், நம் முந்தையர் செய்த விந்தை
களையும் வீர தீரச் செயல்களையும் நாம் அறியும்போது, அவை
நமக்குப் பெருமையையும் பேரானந்தத்தையும் அளிக்குமன்றோ!

இந்தப் பணியை நிறைவேற்றுவதற்காகவே வரலாற்று நவீனங்
கள் படைக்கப்படுகின்றன; படிக்கப்படுகின்றன.

தமிழிலே வரலாற்று நவீனங்களை நயம்பட எழுதிய முதல்வர்
“கல்கி” அவர்கள். தமிழனின் வீரத்தையும் வெற்றிகளையும், காத
லையும் கலைத் திறமையையும் பண்பின் உயர்வையும் பக்திச் சிறப்பை
யும் “கல்கி”யின் “சிவகாமியின் சபதம்”, “பார்த்திபன் கனவு”,
“பொன்னியின் செல்வன்” போன்ற நவீனங்கள் எடுத்துக் காட்டிப்
படிப்போருள்ளத்தை எழுச்சி பெறச் செய்கின்றன. “கல்கி” யைப்
பின்பற்றி, அரு. ராமநாதன், சாண்டில்யன், சோமு, அகிலன்,
ஜெகதிப்பியன், நா. பார்த்தசாரதி, விக்கிரமன் முதலானோர்,
நல்ல பல நவீனங்களை உருவாக்கித் தமிழ்த் தாய்க்குச் சூட்டியுள்
ளனர். ஈழநாட்டில் அருள். செல்வநாயகம், எஸ். பொன்னுத்துரை
முதலானோர், வரலாற்று நவீனங்களிலே தம் கைவண்ணத்தைக்
காட்டியுள்ளனர். இந்தச் சின்னஞ்சிறு பட்டியலைச் சிறிது நீட்டிகின்
றார், “நந்திக் கடலில்” நீந்திக் கரைபேறும் நண்பர் “செங்கை
ஆழியான்” அவர்கள்.

யாழ்ப்பாண அரசில் நடைபெற்ற முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளைத் தன்னகத்தேகொண்டு நிற்கின்றது “நந்திக்கடல்”. ஏடுகளிலும் மேடைகளிலும் எத்தனையோ தடவை காட்சியளித்த சங்கிலி குமாரனையே புதிய கோணமொன்றில் இங்கே காண்கின்றோம் — கதாநாயகனாக. மன்னன் பரராசசேகரனுக்கு மனைவியர் மூவர். முதலாமவர் இராஜலக்ஷ்மி தேவியார். அரசபரம்பரையைச் சேர்ந்தவன் ; அடுத்தவர் வள்ளியம்மையார், பாண்டி மழவன் மரபினைச் சேர்ந்தவன் ; மூன்றாமவர் மங்கத்தம்மாள், சாகாரண குடிப்பெண். ஆனால் அரசனின் வீசேட அன்புக்குப் பாத்திரமான காதல் மனைவி அவளே. இந்த மங்கத்தம்மாளின் மகன்தான் சங்கிலி குமாரன்.

சங்கிலி குமாரன் அழகன், அறிஞன், ஆண்மை மிகுந்தவன், அஞ்சா நெஞ்சன். அரசனுக்கு மகனைப் பிறந்தபோதிலும் ஆறாம் உரிமை அற்றவன். முடிக்குரிய இளவரசர்களான சிங்கவாதபுரம் வீரபண்டாரமும் சதிகாரரின் சூழ்ச்சியால் உயிர் துறக்கின்றனர். சங்கிலிகுமாரனே சதிகாரன் என்ற பேச்சும் அடிபடுகின்றது. எனிலும் சங்கிலிகுமாரனுக்கே ஆட்சியுரிமை அளிக்கின்றான் மன்னன் பரராசசேகரன். சங்கிலிகுமாரனின் அண்ணனும் முடிக்குரியவனுமான பரநிருபசிங்கன். இந்த ஏற்பாட்டை ஆரம்பத்தில் ஆதரிக்கின்றான். ஆனால், காலப்போக்கில் அவனுடைய சிந்தை திரிகின்றது ; உள்ளம் எரிகின்றது. எண்ணெய் ஊற்றுகின்றனர் அவனது மனைவி மாதவிபுரம் மகன் பரராசசிங்கனும். உயிருக்குயிராய் காதலித்த உதயவல்லியை ஓர் உரிமைப் பிரச்னை காரணமாக உதறித் தள்ளும் சங்கிலிகுமாரன் அரச குலத்திற் பிறந்த அரசமாதேவியைத் திருமணம் செய்தும் வீடுகின்றான். ஏமாற்றத்தைத் தாங்க முடியாத உதயவல்லியிடம் எஞ்சியிருப்பது வஞ்சினம் ஒன்றே. ஏற்கெனவே சங்கிலி குமாரன் மீது வெறுப்புற்றிருந்த தந்தை அப்பா முதலிக்குப் பக்கபலமாகின்றான் அவன். அப்பாமுதலியும், வன்னியர் தலைவன் காக்கைவன்னியனும் பரநிருபசிங்கனுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து, சங்கிலிகுமாரனுக்கு எதிராகப் போத்துக்கீசரின் உதவியை நாடுகின்றனர். உளவறியச் சென்ற சங்கிலிகுமாரனின் உற்ற நண்பன் கனகராயன் எதிர்பாராத விதத்தில் உயிர் துறக்கின்றான். இந்த நிகழ்ச்சி சங்கிலிகுமாரனுக்குப் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தபோதிலும், போத்துக்கீசப் பறங்கியரைப் புறமுதுகிட்டோடச் செய்வதாகச் சூளுரைத்துப் போருக்குப் புறப்படுகின்றான் அவன்.

இந்தக் கதையூற்றிலே காதலையும் வீரத்தையும், சதியையும் சண்டையையும், சிரிப்பையும் சிறுங்காரத்தையும், அழகையையும் ஆத்திரத்தையும் அளவோடும், அழகோடும் கலந்து ‘நந்திக்கடல்’ கித் தந்திருக்கிறார் நண்பர் செங்கை ஆழியான்.

‘ஈழத்தின் வட கோடியிலுள்ள இந்தச் சின்னஞ்சிறு யாழ்ப்பாணத்தை என் தந்தை பரராசசேகரர் ஆள்கின்றார். தெற்கே வன்னியர்கள்..... அதற்குமப்பால் சிங்கள மன்னர்... நமக்குப் பல

வழிகளில் துன்பம் விளைவித்து வருகின்றார்கள் மூன்று பக்கமும் கடல். அந்தக் கடல்களிலே தங்கள் கப்பல்களைக் கொண்டு திரிந்து வருகிறார்கள் போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் இன்று தென்னிலங்கையில் பெரும்பகுதியில் இவர்களது ஆதிக்கம் கொடிகட்டிப் பறக்கிறது. அவர்கள் என்று யாழ்ப்பாணத்தின்மீது தமது பூனைக் கண்களைக் திருப்புவார்களோ நாமறிபோம்! வன்னியர்களை அடக்கவேண்டும் என்றோ படைப்பலத்தை அதிகரிக்கவேண்டும் என்றோ சிரிதும் கவலை கொள்ளாது நமது தலைநகராம் நல்லூர் அரண்மனையில் அமைதியாக வாழ்கிறார் எந்தந்தை. வன்னியர்களின் வஞ்சகக்கண்களும் பறங்கியரின் பூனைக்கண்களும் யாழ்ப்பாண அரசை நோக்கி விழித்துக் கொண்டிருப்பதை உணராது அரண்மனைப் பூந்தோட்டங்களில் தனது காதல் மனைவிகளோடு உல்லாசமாகப் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் எனது மூத்த சகோதரர் வீரபண்டாரம்! இவை ஒன்றிலுமே மனம் செல்லாததுபோல் தனது வைத்திய விற்பன்னத்தைக் காட்டும் பொருட்டு நாட்டிற்கு நாடு சென்று வந்து கொண்டிருக்கிறார் எனது இளைய அண்ணர் பரதிரகுபதிங்கன்! யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பகைவர்களில்லாத ஓர் உன்னத அரசாக்கவேண்டும், எனது முன்னோர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் விளங்கியதுபோன்ற உன்னத நிலையில் விளங்க வைக்கவேண்டும் என்ற ஆசைக் கனவுகளை மனதிலே தேக்கிக் குழறிக் கொண்டிருக்கிறேன் நான்! இம்மண்ணை, என்னுயிர் உள்ளவரை பிறர் கரம் போக விடேன் "-பெண்ணைக் கடற்கரையிலிருந்து தன் எண்ணக் குழறல் களையும் இலட்சிய தாபத்தையும் நண்பன் கனகராயனிடம் வெளியிடும் சங்கிலி குமாரன் நாம் காணும்போது நம் உள்ளமெல்லாம் அவனுடைய வெற்றிக்காகப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்குகின்றன. "வைப்பாட்டியின் மகன்" என்ற காரணத்தினால், விளையாட்டிடத்திற்கூட மற்றைய அரச குமாரர்களில் ஒதுக்கப்பட்டுச் சங்கிலி குமாரன் பொங்கிப் பெங்கி அழும்போது நம் நெஞ்சமெல்லாம் அவனுக்காக இரங்குகின்றன. உதயவல்லியைக் காதலிக்கும் போதும் சரி பின்னர் அவனுடைய காதலை உதறித் தள்ளும் போதும் சரி, சங்கிலி குமாரன் மேல் தவறுகாணத் தயங்குகின்றோம் நாம்.

சுத்த வீரனாக, சுதந்திரப் பிரியனாக, சிறுமை கண்டு பொங்குபவனாக நாம் மதிக்கும் சங்கிலி குமாரன், இறுதியில் சுயநலக்காரனாக, சதிகாரனாக, துரோகியாக மாறுவதைக் கண்டு சற்றுத் திகைக்கவே செய்கிறோம். ஆனால் சங்கிலி குமாரன் மீது ஆத்திரமும் அகுயையும் ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக, அன்பும் அனுதாபமும் ஏற்படுகின்றன.

"மன்னன் ஒருவனின் மகனாகப் பிறக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தும் என் பிறப்பில் ஒரு இழி பெயர் ஓட்டிக்கொண்டது; வைப்பாட்டியின் மகன் என்பது என்னை அரச குடும்பத்தவரிடையே தாழ்வாக மதிக்க வைத்தது; வைப்பாட்டி மகன் என்பதை நான் பரவாய் பண்ணியிருக்க மாட்டேன்! ஆனால் பல சந்தர்ப்பங்களில்

பலர் என்னை அவ்வாறழைத்தபோது என்னால் அதைப்பற்றி எண்ணு
திருக்க முடியவில்லை. நான் சிறுவனாகவிருந்த காலத்திலிருந்தே என்
பிஞ்சு மனத்தில் நஞ்சு விதையை வளாக்கக் காரணமாக இவ் இழி
பெயர் அமைந்தது. மாதேவி! என்னண்ணன்மார் மூவர் மூவருக்
கும் என்னைப் போன்ற இழிபெயரில்லை! அவர்கள் அரசிகளின் பிள்ளை
கள்! அதனால் கர்வமடைந்து, தலை நிமிர்ந்து திரிந்தனர். என்னை
அவர்கள் கேவலமாக மதித்தனர். 'தம்பி!' என்று அழைக்கவே
தயங்கினர். என்னைத் தம்பி என்று அழைக்காததற்காக நான் அவ்
வளவு வருந்தவில்லை. என்மீது கோபித்த நேரமெல்லாம் வைப்
பாட்டி மகனென ஏசுவதைத்தான் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை
.... "--ஆசிரியர் மனத்தத்துவ நிபுணராக மாறி, சங்கிலி குமார
னின் மன ஆழத்திலுள்ள மர்மங்களை வெளிக்கொணர்ந்து, அவ
னுடைய மதிப்பை மீண்டும் உயர்த்துவதில் வெற்றியடைகின்றார்.

முல்லைத்தீவுக் குடாக்கடலுக்கு 'நந்திக் கடல்' என்றும் ஒரு
பெயருண்டு. அக்கடலின் தன்மையைக் காக்கை வன்னியன் கூறுகின்
றான். "நந்தி போன்று மிகவும் அமைதியான கடல் ஆனால் சில
காலங்களில் வெறி கொண்டது போல் குமுறத் தொடங்கும்" சங்
கிலி குமாரனுக்கும் இக் கடலுக்கும்தான் எத்துனை பொருத்தம்!

சங்கிலி குமாரனின் வரலாறு இதுவரை சரியாக எழுதப்பட
வில்லை. வரலாற்றாசிரியர்களிடையே சங்கிலி குமாரனைப் பற்றிக்
கருத்து வேற்றுமை காணப்படுகின்றது. ஆனால் யாழ்ப்பாண இராச்
சியத்தின் சுதந்திரத்தைக் காப்பதற்கு இறுதிவரை போராடியவன்
சங்கிலி குமாரன் என்பதில் இருவித கருத்துக்கள் இல்லை. நாவல்
முழுவதும் இவ்வுண்மை ஊடுருவிச் செல்கின்றது. "மாதேவி! நான்
மன்னான வழி கொடிய வழிதான். ஆனாலும் நாட்டு மக்களுக்கு
நான் கொடுமை செய்யவில்லை. இன்று நான் இந்நாட்டின் மன்
னன். என் ஆட்சிக் காலத்தில் இவ்வரசு அன்னியர் வசமாகியது
என்ற பெயரை ஏற்படவிடமாட்டேன். போத்துக்கேயப் பறங்கிகளை
இம்மண்ணிலிருந்து துரத்தியே தீருவேன்! துரத்தியபின் என் மகன்
புலிராஜ பண்டாரத்தை மன்னாக்கியே தீருவேன்!" என்ற சங்கிலி
குமாரனின் சபதத்தில், அவனுடைய சுய நலத்தைப் பரநலம் விஞ்
சுவதைக் காண்கின்றோம்.

மனைவி வள்ளியம்மையிடமும் மகன் பரநிருபசிங்கனிடமும்,
"சங்கிலிக்கே அரசுரிமை கொடுக்கப்படவேண்டும்" என மன்னன்
பரராசசேகரன் வலியுறுத்தும் இடங்கள் ஆசிரியரின் எழுத்துத்
திறமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றன. உண்மைக் கார
ணத்தை உரைக்காமலே உரிமையை மாற்றும் சிக்கலான பொறுப்பை
மன்னன் செம்மையாகவே செய்து முடிக்கின்றான்; ஆசிரியர் மிகவும்
நுட்பமாகவே எழுத்தில் வடிக்கின்றார்.

நாவலைப் படிக்கும்போது நம் மனத்திரையிலே பல காட்சி
கள் விரிகின்றன. நாம் வணங்கும் நல்லூர்க் கந்தன் ஆலயத்தில்

அரசர்களும் அரசிகளும் அவர்தம் செல்வப் புதல்வர்களும் 'காதலா
கிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி' நாதன் தான் போற்றும் நவையறு
காட்சி தோன்றுகின்றது. நாம் சென்று வரும் வீதிகளெல்லாம் ராஜ
பாட்டைகளாக விரிய, அங்கே அரசப் பெருமக்கள் இவர்ந்து செல்
லும் பஞ்ச கல்யாணிகளின் குழம்பொலி காதில் புகுந்து கதையாய்ப்
பதிகின்றது! யழுனை ஏரியும் சங்கிலித் தோப்பும் பழைய இராஜ
கம்பீரத்துடன் எம்மைத் தம்பால் ஈர்க்கின்றன. நிலாவரையை
அடுத்துள்ள நிலப் பிரதேசம் முழுவதும் நெல்லும் கரும்பும் வாழை
யும் சுழுமுதாகச் செழித்து வளர்ந்து கண்ணிற்குக் குளிர்ச்சியையும்
நெஞ்சிற்கு நிறைவையும் தருகின்றன.

இரகுவம்சம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதையும் சயவீர
சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியின் வேண்டுகோளின்படி மந்திரியாக
இருந்த புலனேகபாகு என்னும் பெயருடைய நீலகண்டஐயர் என்
பவரால் நல்லூர்க் கந்தலையம் கட்டப்பட்டதையும் இராமேஸ்வரம்
கோவிலுக்கு நெடுந்தீவிலிருந்து பாலும், கச்சதீவிலிருந்து பூக்களும்
ஒவ்வொருநாளும் அனுப்பப்பட்டதையும் ஆசிரியர் பொருத்தமான
இடங்களில் இணைத்திருப்பது நம்முன்னோரின் தமிழ்க் காதலையும்
இறை பக்தியையும் நாம் உணர்ந்து பெருமைப்பட வழிசெய்கின்றது.

ஆடம்பரமற்ற, அமைதியான நடையை ஆசிரியர் கையான்
டுள்ளார்.

"கட்டுவது நீங்கள் தான்; எங்களுக்குக் கட்டும்போது
உங்களையே நீங்கள் கட்டிக் கொள்கிறீர்கள்" (பக் : 17); "உன்னில்
பிழையில்லை, தாயே, என்னைப் பெற்றவன் வீட்ட பிழை" (பக் : 33);
ஒரு தங்கையின் தமையன் அவன் (பக் : 40); ஒருவரால் மறுக்கப்
பட்ட நிகழ்ச்சி, இன்னொருவரின் வாழ்வாக மலர்ந்து நிற்பதை அவ
னுணர்ந்தான் (பக் : 65)- போன்றவை ஆசிரியரின் அர்த்த புஷ்டி
யான வசனத்திற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

மேனாட்டார் நாவலில் தொடங்கிச் சிறுகதைக்கு வந்தார்
கள். நாம் சிறுகதையில் ஆரம்பித்து நாவலுக்குச் செல்கின்றோம்.
நல்ல பல சிறுகதைகளைப் படைத்துப் பரிசும் பாராட்டும் பெற்ற
"செங்கை ஆழியான்" அவர்களின் முதலாவது நாவல் இது.
"கலைச்செல்வி" நடாத்திய அகில இலங்கை நாவல் போட்டியில்
நீதிபதிகளின் பாராட்டுதலைப் பெற்ற நாவல்களுள் ஒன்று. நாவல்
உலகில் ஆசிரியருக்கு நல்லதோர் எதிர்காலம் இருக்கின்றதென்பதை
"நந்திக்கடல்" முழங்குகின்றது.

-சிற்பி

கந்தரோடை,

சுன்னாகம்.

28-11-1968

என்னுரை

‘நீந்திக்கடல் என் முதற் குழந்தை.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆக்க இலக்கியத்துறையில் நான் காலடி எடுத்துவைத்தவேளை பிறந்த நவீனம் இது. ‘கலைச் செல்வி’ நடாத்திய நாவல் போட்டியில் பாராட்டைப் பெற்றது.

என் முதல் ஆக்கத்தை தமிழ் அன்னைக்குச் சமர்ப்பிக்க நான் ஆசைப்பட்டேன். நல்லதோ, குறையுடையதோ, நிலைக்கக் கூடியதோ, கால நதியில் அழியக்கூடியதோ எதுவாயினும், என் முதல் ஆக்கம் என்னைப் பொறுத்தவரையில் என்னை உயர்த்த உதவிய கைத்தடியே. எனது முதல் நவீனம் தந்த திருப்தியே, அதனைத் தொடர்ந்து நான்கு நவீனங்களையும் ஐப்பதிற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் பல்வேறு கட்டுரைகளையும் படைக்க என்னைத் தூண்டியது.

சரித்திர நவீனங்களின் இலக்கிய அந்தஸ்துக் குறித்துப்பல விமர்சகர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளனர். பொதுவில் சரித்திர நவீனங்கள் ‘இலக்கியமா’கக் கருதப்படுவது குறைவாக உள்ளது. சம காலத்தில் நிகழ்கின்ற வாழ்க்கையை உணர்ந்து கொண்ட விதத்தில் கலையோடு படைப்பது நல்ல இலக்கியமாக அமையலாம். அதே வேளையில், சமகாலத்தில் நிகழ முடியாதது, நம் முன்னோர்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்து போனது, ஏன் இலக்கியமாக அமைய முடியாது? இறந்த காலங்கள் நிகழ்கால வாழ்விற்கு மாறு பட்டனவாயினும் நினைக்க இன்பத் தருவனவே.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஒரு பொற்சரட்டை இந்நவீனம் விளக்க முயல்கின்றது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ்மண்ணை ஆண்ட பெருமன்னன் சங்கிலி செகராசசேகரனை வரலாற்று ஆசிரியர்களும் எழுத்தாளர்களும் இருவேறு கோணங்களில் விளக்கி வருகிறார்கள். தன்னிகரில்லாத சுதந்திர வீரனாகக் கருதுவோர் ஒரு சாரார்; பெருந்துரோகியாகக் கருதுவோர் இன்னொரு சாரார். நான் சங்கிலியை ஒரு வகையான கோணத்தில் நோக்க விரும்பினேன். சங்கிலி மன்னனது வாழ்வில் சகடவோட்ட மோடிய இன்பமும் துன்பமும் காதலும் வீரமும், நட்பும் பாசமும் ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை வழி நடத்திய அக்கதை நினைவில் விரிந்தது.

காவியமும் ஒவியமும் கலந்து எழில் பெறத் தம் அவையிலே
புகழினையும் தமிழ் வளத்தினையும் ஒங்கச் செய்த அவர்களைப்போல...
-நாமும் வாழ்ந்தால்..... ?

நீனவே இனித்தது ; இனிய நினைவின் சிறுதுளி, பிரளய காலத்தில்
பெரு வெள்ளமாகித் தோற்றுவித்த பெரும் ஆழிதான் இந்த 'நந்திக்
கடல்'

இந்தாவலுக்குச் 'சிற்பி' அவர்கள் முன்னுரை தந்துள்ளார்கள்.
அவருக்கு எந் நன்றி. ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் தனக்கென ஒரு
தனியிடத்தைப் பெற்றுள்ளவர் 'சிற்பி' அவர்கள். 'கலைச்செல்வி'
என்ற இலக்கியப் பத்திரிகையை நடாத்தி எழுத்துலகில் ஒரு
பரம்பரையை ஏற்படுத்தியவர்.

இந்நூலை வெளியிடும் யாழ். இலக்கிய வட்டத்திற்கும், அழகுற
அச்சிட்டுதவிய ஆசிரவாதம் அச்சகத்தினருக்கும் என் இதய பூர்வ
மான நன்றிகள் என்றுமுடையது.

2/1, முதலாம் ஒழுங்கை,

பிறவுண் வீதி,

நீராவியடி,

யாழ்ப்பாணம்.

24-4-69

அன்புடன்,

'செங்கை ஆழியான்'

பதிப்புரை

நம்மை நாம் அறிந்து கொள்ளவும் நமது இனத்தின் பாரம்பரிய பெருமைகளையும் உண்மைகளையும் அறிவதற்கு வசதியளிப்பவை சரித்திர ஏடுகள். இச் சரித்திர ஏடுகள் சம்பவங்களை ஒரே நிலையில் ஒழுங்காக நாம் புரிந்துகொள்ள வாய்ப்பு அளிக்கின்றன எனக் கொள்ளமுடியாது. ஒரு சில சம்பவங்கள் ஒழுங்கு வாரியாகப் பின்னப்பட்டிருப்பினும் பல வரலாறுகள் தெட்டத் தெட்டமாக ஏடுகளில் சிதறுண்டு கிடப்பதைக் காணுகின்றோம். இதனை ஒழுங்குபடுத்தி பலரும் படிக்கக் கூடிய வகையில் கற்பனையும் இலக்கிய நயமும் செறிய தருகின்ற கடமை ஒரு நாவலாசிரியனுக்கு உரியதாகும்.

அந்தக் கடமையை எந்தளவுக்கு நூலாசிரியர் மேற்கொண்டுள்ளார் என்பதனை வாசகர்களே புரிந்து கொள்வீர்கள். சங்கிலியன் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் மிக முக்கியமான ஒரு கால கட்டத்தில் வாழ்ந்தவொரு மன்னன். போர்த்துக்கேய ஏகாதிபத்தியம் நம்மை அடிமைப்படுத்திய வரலாறு சங்கிலிய மன்னனது வரலாற்றுப் பின்னிக் கிடக்கின்றது. இன்று வாழ்கின்ற நாம். நமது முன்னவர் வரலாற்றை முறையாக அறிய வேண்டுவது கடமையாகும் இதனை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஆசிரியர் சரித்திர நாவலுக்குரிய பண்போடு படைத்திருக்கிறார்.

இந் நூலாசிரியர் செங்கை ஆழியான் (சு. குணராஜா) யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் செயலாளரான ஒருவர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகச் சிறப்புப் பட்டதாரியாகிய இவர், சிறு கதைகள், நாவல்கள், குட்டிக்கதைகள் ஆகியவற்றைப் படைத்து ஈழத்தில் பிரபலம் பெற்றவர்களுள் ஒருவராக விளங்குகிறார்.

இவரது கருட்டுக் கைத்தொழில் என்ற கட்டுரை நூல், ஏற்கனவே வெளிவந்துள்ளது 'நந்திக்கடல்' என்ற இந் நூலே யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் பதினொராவது வெளியீடாக வெளியிடுவதில் நாம் பெருமையடைகின்றோம்.

யாழ். இலக்கிய வட்டம்,

மாநகர மண்டபம்,

யாழ்ப்பாணம்

20-4-69

யாழ்வாணன்

இணைச் செயலாளர்



கடலின் குமுறல்

மார்கழி மாதத்துக் குளிர்தேயா நள்ளிரவு. பெண்ணைத் துறை அமைதியின் மடியில் ஆழ்ந்து கிடந்தது. மார்கழி மாதத் திற்கேயுரிய குளிரோடு, கடற்காற்றின் கரை தழுவும் வெறியும் இணைந்து உயிரின் ஒவ்வொரு அணுவையும் நடுங்க வைத்தன. கடற்கரையின் ஓரத்தில் பரவலாக வளர்ந்திருந்த தென்னை மரங்கள், ஓலைகளை நிலமகளை நோக்கி வளைத்துக் கூம்பி நின்றன.

மூன்றாம் சாமத்து வெள்ளியொன்றும் கிழை வானில் ஒளிரக் கொடங்கியது. தூரத்தே பசிகிடவா நரி ஒன்றின் ஒலம் ஒரு கணம் எழுந்து பின் மடிந்தது.

இக் கடற்கரை வெண்பரப்பில் அரண்மனைக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்ற சிந்தனையே இல்லாதவன் போல் சங்கிலி குமாரன் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான். அவன் அயலேசற்று விலகி தன் முழங்கால்களைக் கட்டி அணைத்தபடி, இயற்கையின் எழிற்கோலங்களில் மனதைப் பறிகொடுத்தவன்போல் கனகராயன் இருந்தான். இருவரிடையேயும் நீண்ட மௌனம் நிலவியது.

காலம் கழிந்து கொண்டிருப்பதைச் சிறிதும் இலட்சியம் செய்யாது, அலைக் கரங்களினால் தனது பாதங்களைக் கழுவ விட்டு விட்டு, இடையிடையே நீண்டபெருமூச்சுக்களை விட்டபடி அமர்ந்திருந்த சங்கிலிகுமாரன் சிறிது நிமிர்ந்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தான்.

முழு நிலவை எழினியாகக்கார்முகில் கூட்டம் ஒன்று மறைத்திருந்தது. மெதுமெதுவாக முகில் விலக, தண்மதிக் கதிர்கள் கடல் மகளை ஆரத்தழுவின. ஆண்மை கலந்த, இளமை ததும்பும் சங்கிலிகுமாரனின் முகத்தில் தவிர்க்க முடியாத ஓர் ஏக்கத்தின் சாயல் படர்ந்திருந்தது.

கடலின் ஆரவார ஒலி, கடற்கரைத் தென்னை மரங்களில் துயிலும் பறவைகள் தூக்கக் கலைப்பினால் இறகுகளை அடித்த ஒசை, தென்னைகள் இரண்டில் கட்டப்பட்டிருந்த இவ்விருவரது குதிரைகள் களைத்த சக்தம், இவை எதுவும் சங்கிலியினது நிலையில் சலனத்தை ஏற்படுத்தத் தவறிவிட்டன. ஆனால், கனகராயன் விழித்துக் கொண்டான்.

‘இளவரசே!...’ என மெதுவாக அழைத்தான். ‘மூன்றாம் சாமமாகி விட்டது. அரண்மனைக்குத் திரும்ப வேண்டாமா? தங்களது தாயார் காத்திருப்பார்கள் அல்லவா?’

இளவரசன் சங்கிலிகுமாரன் பேசவில்லை. வெண்மணலில் ஆகாயத்தை அளந்தபடி இருந்தான். வானத்து இலட்சப் பூக்கள் அவனுடன் என்ன பேசினவோ?

கனகராயனுக்கு இப்போது தான் குளிர் உறைக்கத் தொடங்கியது.

‘இளவரசே, எழுந்திருங்கள் நேரமாகி விட்டது!’

சிந்தனையினின்றும் விடுபட்ட சங்கிலிகுமாரன் நிமிர்ந்தமர்ந்தான்.

‘நேரமாகிவிட்டால் என்ன, கனகராயா? இன்னும் சிறிது நேரம் இருப்போமே?’

சங்கிலியினது மன நிலையைக் கனகராயன் நன்கு புரிந்து கொண்டான். இளவரசனது மனம் குழப்பிப்போய் இருக்கிறது என்பதனை நன்குணர்ந்ததினால், அவனது மனதை வேறு வழியில் திருப்ப எண்ணினான்.

‘இளவரசே, கடலைப் பார்த்தீர்களா!’

‘எதைக் கூறுகிறாய், கனகராயா?’

‘கடல் பொங்கி ஆரவாரிப்பதை!’

சங்கிலிகுமாரன் மெதுவாக நகைத்தான். மென்நகைப்பின் ஒலி கனகராயனுக்கும் கேட்டது. அவன் தலை திருப்பி இளவரசனைப் பார்த்தான்.

‘ஊழிஊழியாகக் கடல் குமுறுகிறது, கனகராயா! வாதிப்பதில் ஒன்றும் அதிசயமில்லையே?...’ என்றான்;

‘இயற்கையின் வழக்கமது...’

‘வழக்கமென்று ஒன்றில்லை .. ஒன்றில் ஏற்படுகின்ற பிணைப்புத்தான் அது’

‘இரண்டு ஒன்றுதான் கனகராயா!’

கனகராயன் விண்ணிலே கண்களைப் பதித்தான். கண்ணிமிட்டும் தாரை உப் பெண்களிடையே ஒரு எரிவெள்ளி கோடுகிழித்துப் பாய்ந்தது.

‘பிரபு கடல் சந்திரனைக்கண்டு ஆரவாரிக்கவில்லையே?’ என்று பழைய பேச்சிற்கே திரும்பினான் கனகராயன்.

‘பின்?’

‘யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னன் பரராசசேகரரின் கடைசி மைந்தன் சங்கிலிகுமாரன் இன்று இக் கடற் கரையில் அமர்ந்திருக்கிறான். அவனை வரவேற்பதில் மகிழ்கின்றோம்’ எனக் கடல் ஆரவாரிக்கின்றது, இளவரசே!...

சங்கிலி கலகலவென நகைத்தான்; தூரத்தே தென்னை மரங்களில் பிணைத்திருந்த குதிரைகளும் உடல் சிலிர்த்துக் கனைத்தன.

‘கனகராயா, உனது கற்பனை அற்புதம்...! நீ கவிஞன் அரசசேசரியின் கூட்டாளியாக வேண்டியவன். வேலோடும் வாளோடும் பேசும் ஒரு கையாலாகா இளவரசனுக்குத் தோழனாகிவிட்டாய். என்னைக் கண்டா கடல் ஆரவாரிக்கின்றது? உண்மைதான், கனகராயா என்னைக் கண்டுதான் ஆரவாரிக்கின்றது. எதற்குத் தெரியுமா?’

கனகராயன், சங்கிலிகுமாரனின் ஆச்சக் குரல் கேட்டு வெலவெலத்துப் போனான். மனதிலே கலக்கம் மத்திட்டது.

‘எதற்கு, இளவரசே?...

சங்கிலி தொடர்வான்.

‘எதற்கு என்று அறிய ஆசைப்படுகின்றாயா, கனகராயா? யாழ்ப்பாண அரசின் இன்றைய இழி நிலையைக் கண்டு, கைகொட்டி எக்களிக்கின்றது. கையாலாகாத இளவரசன் ஒருவன் கடற்கரை மணலிலே மனக்கோட்டைகளைக் கட்டி வினை காலத்தைக் கழிக்கின்றானே என என்னைக் கேலி செய்கின்றது, வானத்தை நோக்கி எழும் அலைக்கரங்கள் ஒவ்வொன்றும் என்னைப் பார்த்துள்ளி நகையாடுகின்றன, கனகராயா?’

கனகராயன் எழுந்து நின்றான்; குமுறலோடு இளவரசனும் எழுந்தான்.

‘தவறுதலாகக் கூறிவிட்டேனா, இளவரசே?’

இளவரசன் கணநேரம் குமுறும் கடலைக் கண்களால் அளந்தான்.

“இல்லை, கனகராயா! என்னிதயத்திலே இரவுபகலாகக் கொழுந்து விட்டுடெரியும் நெருப்பை இக்கடலின் ஆரவாரம் நெய்யாகித் தூண்டுகிறது! கேள், கனகராயா ஈழத்தின் வடகோடியிலுள்ள இந்தச் சின்னஞ்சிறு யாழ்ப்பாணத்தை என் தந்தை பரராசசேகரர் ஆள்கின்றார்! தெற்கே வன்னியர்கள்... அதற்குமப்பால் சிங்கன மன்னர்... நமக்குப் பல வழிகளில் துன்பம் விளைவித்து வருகின்றார்கள். சிற்றரசர்களாக இருந்த வன்னியர்கள்- அடங்கியிருந்த வன்னியர்கள்- இன்று இந்த அரசை அழித்துவிடச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கின்றார்கள். யாழ்ப்பாணக் கரையோரத் தீவுகளுக்கு வந்து, மாடுகளைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு சென்று உழவுக்கும் இறைச்சிக்கும் விலை கூறுகின்றார்கள். இவர்களது ஓயாத தொல்லை மட்டுமா? மூன்று பக்கமும் கடல்... அக் கடல்களிலே தங்கள் கப்பல்களைக் கொண்டு திரிந்து வருகின்றார்கள் போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள். இன்று தென்னிலங்கையில் பெரும்பகுதியில் இவர்களது ஆதிக்கம் கொடி கட்டிப் பறக்கிறது! அவர்கள் என்று யாழ்ப்பாணத்தின் மீது தமது பூனைக்கண்களைத் திருப்புவார்களோ நாமறியோம்! வன்னியர்களை அடக்கவேண்டும் என்றோ, படைப்பலத்தை அதிகரிக்க வேண்டும் என்றோ சிறிதும் கவலை கொள்ளாது, நமது தலைநகராம் நல்லூர் அரண்மனையில் அமைதியாக வாழ்கிறார், என் தந்தை. வன்னியர்களின் வஞ்சகக் கண்களும் பறங்கினின் பூனைக் கண்களும் யாழ்ப்பாண அரசை நோக்கி விழித்துக்கொண்டிருப்பதை உணராது அரண்மனைப் பூந்தோட்டங்களில் தனது காதல் மனைவிகளோடு உல்லாசமாகப் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார், எனது மூத்த சகோதரர் வீரபண்டாரம்! இவை ஒன்றிலுமே மனம் செல்லாததுபோல தனது வைத்திய விற்பன்னத்தைக் காட்டும் பொருட்டு நாட்டிற்கு நாடு சென்றுவந்து கொண்டிருக்கிறார் எனது இளைய அண்ணர் பரநிருபசிங்கன்! யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப் பகைவர்களில்லாத ஓர் உன்னத அரசாக்கவேண்டும், எனது முன்னோர் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் விளங்கியது போன்ற உன்னத நிலையில் விளங்க வைக்க வேண்டும் என்ற ஆசைக்கனவுகளை மனதிலே தேக்கிக் குமுறிக் கொண்டிருக்கின்றேன், நான்!”

கடல் அலைகளின் ஆரவாரத்தோடு போட்டிபோடுவது போன்று ஆவேசமாகத் தனது மனவுளைச்சலைக் கொட்டிய சங்கிலி, குனிந்து வலக் கை நிறைய மணலை அள்ளி, உயர்த்தினான்.

“கனகராயா, உன் முன் இதை நான் கூறுகின்றேன். ..என்னைக் கேலி செய்யும் இக்கடல் ராணி முன் கூறுகின்றேன். என் முன்

ஜேர் சிங்கை ஆரிய மன்னர் மீது ஆணை..... நல்லைக்கந்தன் மேல் ஆணை..... இம்மண்ணை என்னுயிர் உள்ளவரை பிறர்கரம் போக விடேன்..”

கனகராயன் எதுவுமே பேசத் திறனற்று ஊமையாக நின்றான். தூரத்தே சட்டநாதர் கோவில் காண்டாமணி, அர்த்த சாமப் பூசையை நினைவுபடுத்த ஒலித்த மென்ஒலி காற்றில் கலந்து வந்தது.

“இளவரசே நேரமாகி விட்டதுபுறப்படுவோமா?”

சங்கிலிகுமாரன் குதிரைகளை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். கனகராயன் பின் தொடர்ந்தான்.

“சண்டி மன்னன் விக்கிரமபாகுவின் வேண்டுகோளாக கிணங்கி, சண்டிராணி நோய்தீர்க்கச் சென்ற என் இளைய தமையனார் பரநிருபசிங்கர் இன்னுந் திரும்பி வரவில்லை...போய் மூன்று திங்கள் கழிந்து விட்டன...” எனச் சம்பந்தமில்லாது கூறிக்கொண்டே, குதிரையில் தாவி ஏறினான், சங்கிலி.

இருவரும் கடற்கரைச் சாலையைக் கடந்து, வடக்கே திரும்பி நல்லூரை நோக்கிப் புரவிகளைத் தட்டிவிட்டனர். குதிரைகளின் குளம்பொலி நாதலயத்தோடு எழ, அவை பாய்ந்து விரைந்தன. சிறிது தூரம்தான் சென்றிருப்பார்கள்.

“இளவரசே, தூரத்தில் பல குதிரைகளில் விரைந்து வரும் ஒசை கேட்கின்றது...”

உண்மைதான். அவன் கூறியதுபோல வீதியைத் தூசிகளாக் கியபடி. கடகடவெனப் பல குதிரைகள் நாலுகால் பாய்ச்சலில், இவ்விருவரும், ந்து கொண்டிருந்த வீதியின் எதிரே வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தன.

“யாரோ ஒருவன் வெகுவேகமாக ஒரு குதிரையில் முன்னே பாய்ந்து வருகின்றான்! பின்னே பலர் அவனைத் துரத்தி வருகின்றனர் போலிருக்கிறது..!”

2



அரசகேசரி மண்டபம்

பெண்ணைத்துறைக் கடற்கரை மணலில் தன் நண்பனோடு பலவாறு சிந்தித்தபடி சங்கிலிகுமாரன் அமர்ந்திருந்த அதே வேளையில், நல்லூர் அரண்மனையை அடுத்துக் காணப்பட்ட

யமுனை ஏரியின் கரையில் அமைந்திருந்த அரகேசரி மண்டபத்தின் தூணொன்றில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தார், பரராசசேகரர். அவர் காலடியில், மண்டபத்தின் கீழ்ப் படியில் பட்டத்துராணி இராஜலக்குமி தேவியார் அமர்ந்திருந்தார்.

இராஜலக்குமி தேவியார் மன்னரின் மூத்த மனைவி. பரராசசேகரரின் இரண்டாவது பத்தினியாக பாண்டிமழவன் மரபினைச் சேர்ந்த வள்ளியம்மைதேவியார் இருந்தார். மன்னரின் இன்னொரு காதல் மனைவியாக மங்கத்தம்மாள் என்பவள் இருந்தாள். இம்மூவர் மூலமாகப் பரராசசேகரர் பெரும் மக்கட் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்தார்.

நிர்ச்சலனமான யமுனை ஏரியின் அடி அந்தத்தில், தன் பிம்பத்தைக்காட்டி ஒளிர்ந்தநிலவின் அழகை மன்னர் கண்ணிமைக்காது பார்த்தார். சிறிது நேர அமைதியின் பின் அரசியை அழைத்தார்,

“தேவி!” வயோதிபத்தின் காரணமாக இவரது குரலில் நடுக்கம் காணப்பட்டபோதிலும் அவர் அழைத்த அழைப்பில், பணியவைக்கும் கம்பீரம் இருந்தது. மன்னனது முகல் அழைப்பிலேயே விழித்துக் கொண்ட இராஜலக்குமி தேவியார் ஏனென்று கேட்பதுபோல, அரசரை நிமிர்ந்து நோக்கினாள்.

“தேவி! இம் மண்டபத்தில் சாய்ந்திருக்கும் எனக்கு இம் மண்டபத்தைக்கட்ட மூலகாரணமாக இருந்த என் தம்பியின் ஞாபகமே வருகின்றது...” ஏனோ பரராசசேகரரின் குரல் கம்மியது “அவன் முன் வந்தவன் சாகாது இருக்கின்றேன்... என்பின் வந்தவன் மறைந்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன...”

இராஜலக்குமி தேவியார் பேசவில்லை. அதிகம்பேச அவர் விரும்புவதுமில்லை. மன்னர் இம் மண்டபத்தில் வந்து அமர்ந்து இரவு வேளை முழுவதையும் கழித்து விடுவதுமுண்டு. அவரது தம்பி செகராசசேகரரின் நிலைவினாவுல் பரராசசேகரர் ஈத்திரையின்றித் துடித்த இரவுகள் எத்தனை? தன் தமையன் மீது உயிரையே செகராசசேகரன் வைத்திருந்தான்.

கல்வித்துறையெல்லாம் கடைபோகக் கற்ற பண்டிதன் அவன். யாழ்ப்பாண அரசின் ஊர்கள் தோறும் கல்வி பயிற்றும் நிலையங்களை அமைத்துச் சிறுவர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தது மட்டுமன்றி, சோழ பாண்டி தொண்டை மண்டலங்களில் இருந்தும் புலவர்களை வரவழைத்து, ஈழநாட்டிலுள்ள புலவர்களோடு நல்லூரில் முதன் முதல் தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்றை அமைத்தவன், செகராசசேகரனாவான்.

“தேவி, அன்றைய தினம் எனக்கு நன்கு நினைவு இருக்கிறது! தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றை நல்லூரில் நிறுவவேண்டுமென என்னிடம் எவ்வாறு உற்சாகமாகப் பேசினான்...” பரராசசேகரர் பழைய நினைவுகளில் திளைக்கத் தொடங்கினார். பழைய சம்பவங்களைக் கூறத் தொடங்கினார் என்றால், இலேசில் முடிக்க மாட்டார் என்பதனை இராஜலக்குமிதேய்யார் உணர்ந்தவராகவின், “பழைய நினைவுகளை ஏன் கிளறுகிறீர்கள் ?” எனக் குறுக்கிட்டார்.

“பழைய நினைவுகளா ? இறந்த காலச் சம்பவங்கள் மனதிற்கு எவ்வளவு ஆறுதல் தருகின்றன. நிகழ்கால நிகழ்ச்சிகள் சிலவேளை தாங்கமுடியாதனவாக அமைந்து விடலாம்... கடந்த நினைவுகள் அப்படியல்லவே ? நினைத்து நினைத்துத் தரும்பாதி விட்டவை.....! தேவி தமிழ்ச்சங்கத்தை அமைக்க நான் உத்தரவு கொடுத்தேன். அப்போது அவன் முகம் எப்படி மலர்ந்தது ? அவன் முகமெல்லாம் சிரித்தது...! சில ஆண்டுகளுள் தமிழ்ச் சங்கத்தில் எத்தனையோ நூல்கள் அரங்கேற்றப்பட்டன... தேவி! இதை நீ மறந்திருக்கமாட்டாய். காளிதாசரின் இரகுவம்சத்தை, காளிதாசரின் மூலநூலின் கீர்த்திப் பிரகாசம் மழுங்குமாறு பொருளாழமும், சொல்வனப்பும், கற்பனைத் திறனும் மிக்குப் பொழிய தமிழாக்கி, நல்லூர்த் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றுவித்தானே, என் தம்பி ? அந்த ஒரு காவியத்தைத் தமிழாக்குவதற்காக எத்தனை அறிஞர்களை நாடி நாடி ஏமாந்தான். கடைசியில்...” பரராசசேகரர் சிறிது அமைதியானார். இராஜலக்குமி தேவியாரின் நினைவுத்திரையில் பழைய சம்பவங்கள் மின்னின.

காளிதாசரின் இரகுவம்சத்தைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்து, அதனது பெருமையை விளங்கச் செய்யவேண்டுமெனச் செகராசசேகரன் இளமையிலிருந்தே எண்ணி வந்தான். அதற்கேற்ற ஆற்றல் தன்னிடம் இருந்தும், தன்னிலும் சிறப்பாக ஆசகும் கவிஞனை நாடி அலைந்தான். கடைசியில் அந்த ஒருவன் அரண்மனைக்குள்ளேயே இருந்தான்.

மன்னரின் இரண்டாவது மனைவி வள்ளியம்மை தேவிக்குப் பரநிருபசிங்கன் என்பவன் மைந்தனாகவும், வடிவம்மை என்பவன் மகளாகவும் இருந்தனர். இவ்வடிவம்மையைத் தன் மனைவியாக்கிக் கொண்டவனான அரசகேசரி என்பவன் சிறந்த பண்டிதனும், வடமொழி விற்பன்னனுமாவான்.

ஒருநாள் அரசகேசரி செகராசசேகரனிடம் வந்தான்.

“மாமா! நீங்கள் ஒரு முக்கிய விஷயமாக அலைந்து வருவதாக அறிகின்றேன்...”

செகராசசேகரன் அரசகேசரியை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

‘கேசரி, நீ எதைக் கூறுகிறாய்?’

‘காளிதாசரின் இரகுவம்சத்தை ..’ அவன் வாக்கியத்தை முடிக்கவில்லை, விருட்டென்று எழுந்த செகராசசேகரன் அரசகேசரியின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு ஆவல் பொங்க வினவினான்:

‘அதற்கேற்ற கவிஞனைக் கண்டுபிடித்து விட்டாயா?’

‘கண்டுபிடித்துவிட்டேன்... ஆனால், ஒரு நிபந்தனை?’

‘என்ன நிபந்தனை கேசரி? இதற்காக எதையும் நான் செய்யச் சித்தமாக இருக்கின்றேன்...’

‘மாமா, அக்கவிஞன் யார் என்றுகூட அறிய முயலாமல், அக்கவிஞனது நிபந்தனைக்கு உடன்படுகிறீர்களே...?’

‘உண்மைதான், கேசரி! அக்கவிஞன் யார் என நானறியலாமா?...’

அரசகேசரி சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்றான். பின் செகராசசேகரனை நிமிர்ந்து நோக்கிவிட்டுச் சிறிது சிந்திப்பவன் போலத் தலை குனிந்தான்.

‘யார் எனக்கூறில் ஆச்சரியப் படமாட்டீர்களே?’

யார் என அரசகேசரி கூறியபோது, உண்மையில் செகராசசேகரன் ஆச்சரியப்பட்டான். தன்னால் இரகுவம்சத்தைத் தமிழாக்க முடியும் என்று அரசகேசரி மார்தட்டிக் கூறினான்.

கவிஞனின் தன்னம்பிக்கை வென்றது.

தூணிலே சாய்ந்தமர்ந்திருந்த பரராசசேகரர் நிமிர்ந்தமர்ந்து, மதியைக் கார்மேகம் எழினியாக மறைப்பதைக் கண்கொட்டாது பார்த்தபடி பேசினார்:

‘‘தேவி! தன்னால் முடியும் என அரசகேசரி கூறியபோது, ‘அதற்குரிய உன் நிபந்தனை என்ன’ என்று கேட்டான், என் தம்பி!...’’

‘‘அதிகம் பேசாதீர்கள் சுவாமி! உங்கள் உடம்பிற்கு ஆகாது அமைதியாக இருங்கள்’’ என இராஜலக்குமி தேவியார் குறுக்கிட்டும் கேளாது, மன்னர் தொடர்ந்தார்.

‘‘அரசகேசரி கேட்டது, நிபந்தனையன்று... ஒரு வேண்டுகோள். இந்த யமுனை ஏரிக்கரையில் தனிமையான இடத்தில் ஒரு மண்டபம் அமைத்துத் தரும்படியும், தான் அதிலிருந்து ஒரு

திங்களுள் இரகுவம்சத்தை தமிழாக்கித் தருவதாகவும் கேட்டுக் கொண்டான். அரசகேசரிக்காக, இல்லை, தமிழிற்காக இம் மண்டபத்தை அமைத்துக் கொடுத்ததோடு, இதற்கு அரசகேசரி மண்டபம் எனவும் பெயரிட்டான், என் தம்பி!”

விருத்தப்பாவினால் அரசகேசரியினால் திறம்படத் தமிழாக்கப்பட்ட இரகுவம்சம் நல்லூர்த் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டதோடு அமையாது, திருவாரூர்த் தமிழ்ச்சங்கத்திலும் அரங்கேற்றப்பட்டு சுற்றவர்களால் போற்றப்பட்டதையும் எண்ணிய மன்னரின் கண்கள் யமுனை ஏரியாகின. மெவிந்த கையினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அரசியைப் பார்த்து நெடுமூச்சு எறிந்தார். அவரது மனதை ஆற்றுவதற்காக, ராணி முயன்றார்:

“உங்கள் தம்பி செகராசசேகரர் மறைந்தாலும், அவர் நினைவு என்றும் மறைந்துவிடாது அவரால் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் அழியாதவை...”

செகராசசேகரன் கல்வி கேள்விகளில் மட்டுமல்ல, சோதிடத்திலும் வைத்தியத்திலும் சிறந்த அறிவு பெற்றவன். தனது தமையனாரைக் கொண்டு ஊர்கள் தோறும் வைத்திய நிலையங்களை அமைத்தான். தமையன் மீது கொண்ட அன்பிற்காக ‘பரராச சேகரம்’ எனும் வைத்திய நூலை இயற்றித் தமையனுக்குக் காணிக்கையாக்கினான்.

பரராசசேகரர் தூணைப்பற்றியபடி மெதுவாக எழுந்து நின்றார். இராஜலக்குமி தேவியாரும் எழுந்து கொண்டார்.

பந்தத்துடன் ஒரு காவலாளி வெகுவேகமாக ஓடிவந்தான். அவன் உடல் பதறியது!

“அரசே...!”

“என்ன...?”

“பட்டத்து இளவரசர்...”

‘வீரபண்டாரத்துக்கு என்ன?’ இராஜலக்குமி தேவியார் பதற்றத்தோடு கேட்டார்.

“எப்படிச் சொல்வேன் தாயே?...!”

காவலாளன் தொடர்ந்து கூறியதைக் கேட்ட அரசியின் உடல், ‘வெடவெடவென’ நடுங்கியது.

‘ஐயோ, பண்டாரம்!’

திக்கிரமை பிடித்தவர் போலான பரராசசேகரர் மறுபடியும் தூணோடு சாய்ந்து இருந்துவிட்டார். ஆனால், இராஜலக்குமி தேவியார் செய்தி கேட்டதுதான் தாமதம், நிலை தளர்ந்து, யமுனை ஏரிப் படிக்கட்டுகளில் உருண்டு கொண்டிருந்தார்.

நிர்ச்சலனமான நீரில் பிம்பம்காட்டி அழகெறித்த நிலவு துண்டம் துண்டமாகியது.



முன்றும் சாமம் கழிந்து கொண்டிருந்த வேளை. உடலை ஊடுருவிப் பார்க்கக்கூடிய குளிர். உச்சி நிலவு கன்னத்திற்குச் சாய்ந்தான்.

‘டக். டக்...’ என்ற தாளையத்தோடு விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த அந்த இரு புரவிகளும், தூரத்தில், எதிரே வீதியைத் துக்ளாக்கியபடி சூராவளியெனப் பாய்ந்து வந்த குதிரைகளின் வெறிவேகம் கண்டு சற்று உடலைச் சிலிர்த்துக் களைத்தன.

கனகராயன் கூறியபடி ஒரு புரவியைச் சில புரவிகள் விரட்டிக்கொண்டு வருவதைக் கண்ட சங்கிலிகுமாரன் மனதிலே சில ஐயப்பாடுகள் எழுந்தன. ‘விடியற்காலை வேளையில் அரண்மனைப் பக்கமிருந்து இத்தனை குதிரைகள் ஏன் ஓடி வரவேண்டும்? அரண்மனையில் ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்துவிட்டதோ?’

“கனகராயா, குதிரையை வேகமாகத் தட்டிவிடு!” எனக் கட்டளையிட்ட இளவரசன் அடிவாளத்தைத் தளரவிட்டு, வயிற்றில் கால்களினால் சிறு தட்டுப்போடவே, அந்த உயர்ந்த சாதிக்குதிரை பிய்த்துக்கொண்டுமுன்னே பாய்ந்தது.

வீதியின் இரு மருங்குகளிலும் வாணையாளர் வளர்ந்திருந்த மரங்களின் இடையே நிலவுக்கதிர்கள் தலை காட்டிக் கொண்டிருந்தன. எதிரே பாய்ந்து வரும் குதிரைகளை நோக்கி வெகு வேகமாகத் தன் குதிரையைச் செலுத்திய சங்கிலிகுமாரன், துரத்தப்படும் புரவியில் வருபவன் யாரென்று அறிய ஆவல் கொண்டான்.

சங்கிலியின் குதிரையும் எதிரே வந்த குதிரைகளும் நெருங்கி விட்டன. ஒன்றையொன்று மோதிக்கொள்ளக் கூடிய அருகில் வந்தபோது, சங்கிலிகுமாரன் தனது குதிரையை மின்னலென இடப்புறமாகத் திருப்பி, துரத்தப்பட்டு ஓடிவந்த குதிரையின் கடிவாளத்தை எட்டிப் பிடிக்கவே, பிடித்த வேகத்தில் இரு குதிரைகளும் இரண்டு கால்களில் மேலெழுந்தன.

திடீரென இந்திகழ்ச்சி ஏற்பட்டதாலும், எதிர்பாராததாலும், துரத்தப்பட்ட குதிரையில் இருந்தவன் இழுபட்ட வேகத் தாங்காது பின்னால் தூக்கி எறியப்பட்டு, துரத்தி வந்த குதிரைகளின் முன்னாலேயே விழுந்தான்.

மறுகணம் ‘வீல்’லென்ற அலறல் எழுந்தது.

விழுந்தவன் உடல் குதிரையொன்றினால் மிதிக்கப்பட்டதால் வீதியின் புழுதி இரத்தச்சேராகியது. இவ்வளவும் ஒரு கணப் பொழுதில் நடந்தேறிவிட்டன.

அடுத்தச் செயல்கள் விருவிற்றென நடந்தன. நிலவின் மங்கிய ஒளியிலே சங்கிலிகுமாரனது முகம் ஓரளவு தெரிந்தது. படபடவென எல்லாரும் குதிரைகளினின்றும் கீழே குதித்தனர்.

“இளவரசே, நீங்களா?” எனத் துரத்தி வந்தவர்களில் தலைவன் போலக் காணப்பட்டவன், சங்கிலிகுமாரன் முன்னே

விரைந்து வந்தான். ஆஜானு பாகுவான் உடலோடும், முறுக்கிய மீசையோடும், பின்குடுமீவைத்த தலையோடும், பெருவீரன் போலக் காணப்பட்ட ஒருவன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்ட சங்கிலி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“தளபதி, சம்பகமாதாக்கரே, நீரா..?”

யாழ்ப்பாண அரசில் மன்னனுக்கு அடுத்ததாக மிக வலிமை பெற்றவனாக இருப்பவன் சேனாபதியாவான் இவனுடைய மேற்பார்வையின் கீழேயே போர் வீரர்கள் இருந்தது மட்டுமன்றி, யாழ்ப்பாணக் கோட்டையின் காவற்பொறுப்பும் இவனிடமே இருந்தது. ஊர்கள்தோறும் நிறுவப்பட்டிருந்த காவற்படைகளின் பொறுப்பும், ஒவ்வொருதிசையிலும் அமைக்கப்பட்டிருந்த படைத்தளங்களின் பொறுப்பும், சேனாதிபதியின் கைகளிலேயே இருந்தன.

பரராசசேகரர் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டபோது சேனாதிபதியாக இருந்தவர், சம்பகமாதாக்கராவார். வடதிசைக் காவலன் காங்கேயனின் மரபில் வந்தவர். இவர் இயல்பாகவே வீரனுக்குரிய இயல்புகளைக் கொண்டிருந்ததில் வியப்பில்லை.

அத்தகைய வீரரைத்தான் சங்கிலிகுமாரன் கண்டபோது, “தளபதி சம்பகமாதாக்கரே, நீரா?” என மரியாதையோடு அழைத்ததற்கும் காரணமுண்டு சம்பகமாதாக்கர் பரராசசேகரரின் வயதினை ஒத்தவராதலால் சங்கிலி அவரைத் தந்தைபோல மதித்ததுமன்றி, தந்தைக்கேற்ற மரியாதையும் செலுத்தினான்; சம்பகமாதாக்கரின் வீரத்தையும் நன்கறிவான். ஒரு வகையில் சங்கிலிகுமாரனின் படைக்கலப் பயிற்சியின் குரு பாகவும் சம்பகமாதாக்கர் இருந்துள்ளார்.

சங்கிலியினது குரலுக்கேட்ட வீரர்கள் அரச மரியாதையாக வணக்கம் தெரிவித்ததோடு, அவனோடு ஏதோ பேச விரும்புவார்கள் போலத் துடிப்போடு நின்றார்கள். ஆனால் சம்பகமாதாக்கர் மேலுள்ள பயத்தாலும், மரியாதையினாலும் பேசாது நின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் குதிரையின் காலடியில் அகப்பட்டுக் கிடந்த வளைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, “பிரபு! கொலையாளி இறந்து விட்டான்” எனக் கத்தினான்.

“கொலையாளியா, யாரைக் கொன்றான்?” சங்கிலியும், கனகராயனும் திடுக்கிட்டுப் போய் வினவினர்; “சம்பகமாதாக்கரே, நடந்ததென்ன?”

சிறிது முன்னே நடந்துவந்த சம்பகமாதாக்கர், சங்கிலி குமாரனின் கைகளைத் தனது வலிமை சார்ந்த, வைரம் போன்ற கரங்களாற் பற்றினார். பற்றிய சேனாதிபதியின் கரங்கள் நடுங்கின.

“மாதாக்கரே ஏன் பேசாது இருக்கிறீர்கள் உங்கள் மௌனம் என்னைப் பயமுறுத்துகிறது...”

“கொலையாளிதான், இளவரசே! அதோ குதிரையின் காலடிச் சேற்றில் நசுங்கிக்கிடக்கின்றானே அவன் கொலையாளி தான்...” சம்பகமாதாக்கர் வேதனையோடு பேசினார்.

வீதியோர மரக்களை ஒன்றில், மரநாயின் கோரப்பிடிக்குள் அகப்பட்ட அப்பாவிப் பறவையொன்று, மரண ஓலமிட்டது, அச்சுழிநிலையைப் பயங்கரமாக்கியது.

‘யாரைக் கொன்றான்?’

‘உங்கள் மூத்த தமையனார்...’

‘யார் பரநிருப சிங்கரையா...? அவர் கண்டியிலல்லவா? ..’

‘இல்லை .. பட்டத்திளவரசர் வீரபண்டாரத்தை ..’

‘ஐயோ..!’ என வீரிட்டான் சங்கிலி. நிலைதளர்ந்து போய் தன்முகத்தைக் கைகளினால் மூடிக்கொண்டு குழந்தையாகி விம்மி விம்மி அழுதான். கனகராயனின் கண்களும் கலங்கின.

‘‘இளவரசே!’’ எனத் துயரோடு விளித்த அவன், அருகே வந்து. உரிமையோடு சங்கிலி குமாரனை அணைத்துக் கொண்டான்; இளவரசனின் கதறல் நிற்கவில்லை.

‘‘ஐயோ, இச்செய்தியை என் தந்தை அறிந்தால் எப்படிப் பதறுவார்? என் பெரியதாயின் பெற்றவயிறு இதனை எப்படித் தாங்கும்? ஐயோ, பெரியம்மா மூத்த மகன் சிங்கபாகுவை நஞ் சூட்டி வன்னியர்கள் கொன்றபோது எனக்குக் கொள்ளி வைக்க வீரபண்டாரம் இருக்கின்றானே என மனம் தேறினீர்களே? இப்போது இருவரையும் இழந்து எவ்வாறு தவிக்கிறீர்களோ..?’’

அழுது பிரலாபித்த சங்கிலி தீடீரென வெறிகொண்டவனைப் போலக் கொலையாளி கிடந்த இடத்திற்கு ஓடி, அவனைத் தன் காலினால் முரட்டுத்தனமாக, நிலவிற்காகப் புரட்டினான்.

‘‘இவன் யார்.? வன்னியரின் ஆளோ?...’’ எனத் தனக்குள் முணு முணுத்துக் கொண்டபோதிலும், சேனாதிபதியும் மற்றவர்களும் அதனைக் கேட்கவே செய்தனர்.

‘மாதாக்கரே! இவனை உயிரோடு பிடித்திருக்க வேண்டும்...’

‘அதை விரும்பியே நானும் இவனைத் துரத்தி வந்தேன். உயிரோடு பிடிக்க நான் விரும்பியிராவிடில் துரத்தில் இருந்தே வேல் ஏறிந்து பிணமாக்கி இருப்பேன்... ஆனால்...’

சம்பகமாதாக்கர் தொடர்ந்து பேசாது சற்று அமைதியானார், கணநேர அமைதியின் கழிவில் அவர் கூறுவார்:

‘இளவரசே, நீங்கள் முன்னே அரண்மனைக்குப் போங்கள். நாம் இவனோடு பின்னால் வருகின்றோம்..’

சங்கிலிகுமாரன். கனகராயனைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டுத் தன் குதிரையில் தாவி ஏறினான்.

கனகராயன் தன் குதிரையில் தாவி ஏறியபோது, அவன் உதடுகளிடையே மந்தகாசமான ஒரு புன்னகை மலர்ந்ததை இருட்டானதால் ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை.

அரண்மனைக்குத் திரும்பிய சங்கிலிகுமாரன் தனது தமையனாரான வீரபண்டாரத்தின் உயிரற்ற உடலை மட்டும் காணவில்லை. பெரியதாயாரும், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பட்டத்து ராணியும். சோழன் புத்திரியும், பரராசசேகரரின் மூத்த மனைவியுமான இராஜலக்ஷுமி தேவியாரின், யமுனை ஏரியில் மூழ்கியதால் உயிர் பிரிந்த உடலையும் கண்டான்.

அன்று அடிவானில் தூமகேது உதயமானான்.



மருத்து மாமலை வனம்

4

நல்லூர் அரண்மனையின் முன் வாயிலோடு, வடக்கு நோக்கிச் செல்கின்ற அரசப் பெருவீதி, கள்ளியங்காடு எனும் இடத்தைக் கடந்து வடக்கே செல்கின்றது. கள்ளியங்காட்டிற்கும் அரண்மனைக்கும் இடையில், அரசப் பெருவீதியை அடுத்துக் காணப்பட்ட மாளிகைகளின் செல்வப் பெருக்கில் இருந்து அவை அரச குடும்பத்தினருக்கும், மந்திரிகளுக்கும் சொந்தமானவை என்பதனை உணரலாம். விலையுயர்ந்த பளிங்கு+ளைச் சுவர்களில் பதித்தும், மேன் மாடங்களோடும் எழிலுற அம்மாளிகைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. வெண் சுதையினால் பால் தோய நிழற்றியிருந்தமை, பார்ப்போர் கண்களை ஒரு கணம் கவரும் தன்மையனவாய் இருந்தன.

புரவியொன்றின் வாளிப்பான முதுகுக்கன அளவில், வளைவின்றி, ஒவ்வொரு மாளிகைகளையும் சுற்றிச் கட்டப்பட்டிருந்த மதிற் சுவர்கள், ஒன்றரை ஆள் உயரத்தில் உயர்ந்து நின்ற போதிலும் மாளிகைகளின் எழிற் கோலத்தை மட்டுப்படுத்தும் திறனற்றிருந்தன.

இம் மாளிகைகள் யாவும் செல்வத்தின் செழிப்பையும், அழகின் ஒளிர்ப்பையும் ஒருங்கே பறை சாற்றிக் கொண்டிருந்த வேளை, அவற்றில் ஒரு மாளிகை மட்டும், பெரிய ஒரு மலர் வனத்தின் மத்தியில் யாவற்றினின்றும் விலகி அமைந்திருப்பது போன்று காட்சி தந்தது. பல ஆண்டுகள் வெண்கதை காணாததால் அம் மாளிகைச் சுவர்கள்

ஓரளவு ஒளி இழந்திருந்தன. வெளி மதில்கள் பாசி படர்ந்து கருமை போர்த்திருந்ததோடு, பட்சிகளின் எச்சத்தால் முளைவிட்ட இளம் அரசுகளையும் தம்மிடையே வேர்விட விட்டிருந்தன.

எனினும் அம் மாளிகையின் கம்பீரமும், முதிர்ச்சியின் அழகும் குன்றிவிடவில்லை.

அம் மாளிகையின் உரிமையாளரான அப்பா முதலி என்பார், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் முதன்மை வாய்ந்த மந்திரிகளுள் ஒருவர். அப்பா முதலி ஒரு தொண்டை மண்டலப் பிரபல தலால், மிகுந்த செல்வாக்குடையவர். முதன் மந்திரி அடியார்க்கு நல்லாருக்கு அடுத்து மிகுந்த அதிகாரமுடையவராக விளங்கினார்.

அப்பா முதலியின் மாளிகையின் பின்புற எல்லையிலிருந்து, ஏறத்தாழ முப்பது பரப்பில் அமைந்திருந்தது மருத்து மாமலை வனம்.

மன்னர் பரராசசேகரின் தம்பியான செகராசசேகரரிஷி வைத்திய அறிவு நிரம்பப் பெற்றவன். மன்னரைக் கொண்டு யாழ்ப்பாண அரசின் கிராமங்கள் தோறும் வைத்தியசாலைகளை அமைத்திருந்ததோடு அவ வைத்தியசாலைகளுக்கு வேண்டும் மருந்துகள், மூலிகைகள் எல்லாவற்றையும் அரண்மனையில் இருந்தே காலந்தோறும் அனுப்பி வந்தான். வைத்தியத்துறகுத் தேவையான மூலிகைகளை வளர்த்துப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு அரும்பாடுபட்டு, இமயத்தில் இருந்தும் அநேக மூலிகைகளை வரவழைத்து, பெரியதொரு தோட்டத்தை நிறுவினான். அத்தோட்டமேமுதலியின் மாளிகையை அடுத்துக் காணப்பட்ட மருத்து மாமலைவனமாகும்.

செகராசசேகரன் இறந்தபின், இத்தோட்டம் ஓரளவு சீர்குலைந்த போதிலும், சங்கிலிகுமாரனின் தமையனார் பரநிருபசிங்கனால் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது. பரநிருபசிங்கனது வைத்தியத் தொழிலிறகு இத்தோட்டம் மிகவும் உதவியாக இருந்தது. இதனை மருந்து மூலிகைகள் வளர்க்கப்படும் வனம் என்பதிலும், ஒரு அழகிய ஒரு பூந்தோட்டம் எனலாம்.

மருத்து மாமலை வனத்தில் வீசிய ஆரோக்கியமான காற்றைச் சுவாசித்தபடி, பெரிய ஓர் ஒதிமரத்தின் அடியில், தன் கை விரலில் நிலத்தில் கோவங்கள் இட்டபடி, அங்குமிங்கும் ஆவலோடு கண்களைச் சுழலவிட்ட விட்டு, அமர்ந்திருந்த சங்கிலிகுமாரன் அடிக்கடி அப்பா முதலியின் மாளிகையைக் கவனித்தபடி, எதையோ எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

நல்லூர் கந்தனாலயத்தின் சாமப் பூசை மணி ஒலித்து ஒலியடங்கிப் பல நாழிகைகள் கழிந்ததோடு, சட்டநாதர் கோயிலைச் சுற்றிப் பூட்டிக்கொண்டு குருக்கள் வீதி செல்வதையும் சங்கிலிகுமாரன் கவனித்ததால், அவனது மனம் அலைபாய்ந்ததோடு, ஏக்கத்தின் பிடியினுள்

ளும் ஆழ்ந்தது மருத்து மாமலை வனத்தைப் பாதுகாக்கும் தோட்டக் காரர்களும் தங்களுது இல்லங்களுக்கு ஏகி விட்டனர். காத்திருந்து காத்திருந்த அலுவலர் பற்பட்டதால், 'போவோம், அவன் இனி எங்கே வரப்போகிறான்' என எண்ணி, அடக்கமுடியாத ஆத்திரத்தோடு எழுந்த சங்கிலி அப்பா முகையின் மாளிகைப் பின் கதவை மெதுவாகத் திறந்து விட்டுவிட்டு, வேகமாக நடந்து தான் நின்ற ஓதிமரத்தை நாடி ஓர் உருவம் வருவதை நிலவொளியிற் கண்டான்.

இடை மெலித்து, உடுக்காக மேலும் கீழும் அசன்று நெளிவுற, தன்னை நாடி விரைந்து வந்த உருவத் த நோக்கி, காலடி பெயர்த்த அவன், ஆவலோடும் ஓரளவு போய்க் கோபத்தோடும் கேட்பான்;

‘உதயவல்லி! உனக்காக எவ்வளவு நேரந்தான் காத்திருப்பது?...’

நிலவிலிருந்து இறங்கி வந்த மோகினியென, அப்பா முதலியின் திருமகள் உதயவல்லி நின்றதோடு, வாய்திறந்து பேசவுஞ் செய்தாள்:

‘‘வெகு நேரம் காத்திருந்து விட்டார்களா?’’

பனிச்சையாகக் கட்டிய அடங்கு குழல் கற்றையிலிருந்து வெளிப் பட்டுச் சிலிமபி நின்ற மயிர்க்கீற்றை, தண் நிலவில் தோய்ந்த குளிர் தென்றல் வருடின அவன், ஒருபுறம் இடை சாய்த்து, கண்சமிட்டி, மழலை மொழிந்தான். அவனின் மயக்கந்தரும் அழகை அள்ளிப் பருகிய சங்கிலிகுமாரன் மெதுவாக அவன் கரங்களைப் பற்றினான். தண்ணென்று குளிர்ந்த அவன் கரங்கள் தாமரை மொக்குகளாக அவன் கைகளுள் சிறைப்பட்டன. வலிமையும், முரட்டுத் தன்மையும் வாய்ந்த அவன் கைகளினிடையே அழகும் மென்மையும் வாய்ந்த அவளது கரங்கள் துவண்டன.

‘எங்கே உதயம் மட்டும் காக்க வைத்துவிடுவாயோ எனப் பயந்து விட்டேன்’’ என்றான் இளவரசன்.

இதைக்கேட்ட உதயவல்லி யமுனை ஏரிபோன்ற கண்களால் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு பொற்காசுகள் குலுங்கியது போன்று, ‘கலகல’வென நகைத்தாள்.

தேனினைப் பழிக்குப் பேச்சும், இன்பம்தரும் ஸ்பரிசும், மின்னலை நிகர்த்த நகைப்பு சங்கிலிகுமாரனை சுயமிழக்க வைக்கப் போதுமானவையாக இருந்தன. மெதுவாக அவன் இடைப்பரப்பில் தன் கரத்தைப் படரவிட்ட அவன், அவனை இழுத்துத் தன்னருகில் இருத்திக் கொண்டதோடு, தன் முகத்திலே அவன் காதோரச் சிலிர் மயிர்கள் வருடத் தக்கவாறு குனிந்து கேட்பான்:

‘‘உதயவல்லி, இவ்வளவு நேரமேன்?’’

‘‘நானென்ன செய்வதாம். மாளிகையில் எல்லோரும் துயில் கொள்ளாதிருந்தனர். காக்க வைத்ததற்குக் கோபமா? மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.’’

“நீயல்லவா உதயா, என்னை மன்னிக்க வேண்டும்?”

உதயவல்லி அவளை நோக்கித் திரும்பினாள்.

“நான் உங்களை மன்னிப்பதா? ஓர் அடிமை தலைவனை எப்படிச் சுவாமி மன்னிக்க முடியும்?”

“உதயவல்லி, உன் பேச்சும் உன்னைப்போலவே அழகாக இருக்கின்றது. உதயா, கடந்த ஒரு திங்களாக உன்னைச் சந்திக்க வராது காத்திருக்க வைத்து விட்டேனல்லவா?”

“காலமெல்லாம் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கத் தயாராக இருக்கும் நான் ஒரு திங்கள் பொறுத்திருக்க மாட்டேனா? நாடே சோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது நான் மட்டும் ஆனந்தமாக இருக்க முடியுமா?”

சங்கிலிகுமாரன் சிறிது மௌனமானான். அவன் உள்ளத்தில் சோகத்தின் தீ கொழுந்துவிட்டெரியவே செய்தது. அவன் இதய அரங்கிலே சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் ஓராயிரம் நிகழ்ச்சிகள் சில கணப் பொழுதுள் தோன்றி மறைந்தன.

பட்டத்து இளவரசன் வீரபண்டாரமும், இராஜலக்குமிதேவியாரும் மறைந்து ஒரு திங்கள் கழிந்தும் நாட்டில் பழைய மகிழ்ச்சி நிலவவில்லை. நாடே துக்கம் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தது. அரண்மனையில் கடந்த திங்களிலிருந்து ஒரே சோக அமைதி நிலவி வந்ததோடு, அரண்மனையிலுள்ளோர் கடமைக்காக இயங்கினரேயன்றி, அவர்களுடைய மனதில் எள்ளளவும் மகிழ்ச்சி இல்லை. தனயனையும் மனைவியையும் ஒரே சமயத்தில் இழந்த பெருந்துயரால் பரராசசேகரர் நடைப்பிணமாகக் காணப்பட்டார். அவருடைய இரண்டாவது மனைவியும், பரநிருபசிங்கனின் தாயாருமான வள்ளியம்மை தேவியார் அரசருடன் என்றும் காணப்பட்டார். கண்டி அரசியின் நோய் தீர்க்கச் சென்ற பரநிருபசிங்கன் இன்னுந் திரும்பி வராமையினால், அவளை அழைத்து வரத் தூதுவர்களை அனுப்பி வைத்திருந்தார் முதன் மந்திரி அடியார்க்கு நல்லார்.

சங்கிலிகுமாரன் மனதை வேறெதிலோ செலுத்திவிட்டு, அமைதியாக எதுவும் பேசாது இருப்பதைக் கண்ட உதயவல்லி, அவன் கோளைப்பற்றி, ‘பிரபு’ என அழைத்தாள்; ‘உங்கள் மனம் நோகும் படி நான் ஏதாவது தவறாகக் கூறி விட்டேனா?’

சங்கிலிகுமாரன் நீண்ட பெருமூச்சொன்றினை விட்டபடி, அவளுக்காகத் திரும்பினான்:

“அப்படி எதுவுமில்லை, உதயவல்லி! என் பெரிய தாயாரையும் அண்ணரையும் நினைத்துக் கொண்டேன்.”

“இனி நடக்க வேண்டியவற்றைக் கவனிக்காது இறந்தவர்களைப் பற்றி எண்ணுவதில் என்ன பயன், சுவாமி?”

“உண்மைதான்...”

இருவரும் நீண்ட நேரம் கண்களிமைக்காது ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி இருந்தனர். அவன் இடையில் படர்ந்த அவன் கரம் செய்த குறும்பால் அவன் சிலிர்த்தான்.

‘பொல்லாத பிள்ளை.. இந்தக் கையைக் கட்டித்தான் வைக்க வேண்டும்.’ என்று கூறியபடி அவன் கரத்தைப் பற்றித் தன் மடி மீது வைத்து, விரல்களோடு விளையாடினான்.

“கட்டித்தான் வையேன், உதயா?”

“காலம் வரட்டுமே...”

“காலம் வந்தால் கட்டுபவன் நானல்லவா?”

“கட்டுவது நீங்கள்தான். எங்களுக்குக் கட்டும்போது உங்களையே நீங்கள் கட்டிக் கொள்கிறீர்கள்.....”

உதயவல்லி மீண்டும் சிரித்தான்.

இரவின் அமைதியைக் குலைப்பது போல, மருத்து மாமலை வனத்தின் தென் மேற்கு மூலையில் நாய் ஒன்று நிலவைப் பார்த்துப் பெருங்குரலில் ஊளையிட்டது. நிலவைச் சுற்றிப் படர்ந்திருந்தது பரிவட்டம்.

உதயவல்லி அவனோடு நெருக்கமாக இணைந்தான். “பிரபு” என்று அழைத்த அவன் குரலில் மெல்லியதொரு நடுக்கம் இழையோடியது.

“என்ன உதயவல்லி?”

“அரச குடும்பத்தாரை எண்ணிப் பார்க்க எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது..... உங்களை நான் இழந்து விடுவேனோ எனப் பயமாகவும் இருக்கின்றது.....”

உதயவல்லியின் கரங்களில் இருந்து தன் கையை விடுவித்து, அவளது மதி முகத்தை நிமிர்த்தியவன், அவன் கண்களில் முத்துக்கள் பனித்திருப்பதைக் கண்டான்.

“உதயா, இது என்ன? ஏன் கண் கலங்குகின்றாய்? அரச குடும்பத்தாரை எண்ணி நீயேன் கண் கலங்க வேண்டும்?” என ஆதரவோடு கேட்டான்.

“பிரபு யாழ்ப்பாண அரச குடும்பத்தாருக்கு மாறாத சாபக்கேடு போலிருக்கிறது அடுத்து மன்னராகப் போகின்ற இளவரசர்கள் கயவர்களால் கொல்லப்படுகின்றார்கள்... அல்லது இளமையிலேயே இறந்து விடுகின்றார்கள்.....”

“நீ எதைக் கூறுகிறாய் என்பது எனக்குப் புரிகிறது, உதயவல்லி! என் சிறிய தந்தை செகராசசேகரர் மருத்து மாமலை வனத்திலே நாகந்தீண்டி இறந்தார். என் மூத்த சகோதரர் சிங்கபாகு வன்னியர்களால் நஞ்சுட்டிக் கொல்லப்பட்டார்.! கடந்த திங்களில் பட்டத்து இளவல் வீரபண்டாரம் கொல்லப்பட்டார். தான் பெற்ற இருசெல்வங்களையும். இழந்ததால் யமுனை ஏரியில் மூழ்கி உயிர் துறந்தார் என் பெரிய அண்ணை”

சங்கிலிமாரன் அமைதியாகப் பேசிய போதிலும், அவனது குரலில் தொனித்த ஆவேசவுணர்வினை அவன் உணர்ந்தான்.

“வன்னியர்களா பட்டத்து இளவரசர்களைக் கொன்றார்கள்?...”

“நாடே முடிவு செய்த முடிவிது, உதயா? அடுத்த பட்டத்திலவரசர் என் அண்ணைப் பரநிருபசிங்கர். அவருக்கும் ஏதாவது நடந்து விடுமோ என அஞ்சுகின்றேன்...”

உதயவல்லி தன் அகன்ற விழி+ளால் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்; “என்ன உதயா, அதிசயமாகப் பார்க்கிறாய்?” என அவன் வினாவினான்.

“பிரபு, ஒளி வீசும் உன்கள் கண்களை என்றும் பார்த்தபடி இருக்கவே நான் அவாவுகின்றேன்! ஆதலால்...”

“ஆதலால்...?”

“கவனமாக இருங்கள்.. நீங்களும் இளவரசர்தானே..?” என்ற உதயவல்லியின் கன்னத்தை சிள்ளியவன் கலகலவென நகைத்தான்.

“இதைக் கூறத்தானா, இவ்வளவு பீடிகை போட்டாய்...?” என்று கேட்டதோடு, தன் கைகளிடையே அவளது முகக் கமலத்தை ஏந்தி, “உதயா, என்று உன்னை முதன் முதல் கண்டேனோ அன்றே என்னை இழந்துவிட்டேன்” என்றான்.

“பழையகதை...”

“இனிக்குற்றதே, உதயா?”

அவன் மூர்பிலே ஆசையோடு முகம்புதைத்த உதயவல்லி, “பிரபு” என புணு புணுத்தாள்.

காலம் நிலலாது கரைந்தது.

மீண்டும் பழைய நாயின் ஊனை எழுந்தது.

சுயநினைவு பெற்ற உதயவல்லி, “நேரமாகி விட்டது, பிரபு!” என எழுந்தவள் விக்கித்து நின்றதைக் கண்ட சங்கிலிகுமாரன் அவள் பார்த்த திசையை நோக்கினான். தூரத்தில் ஆஜ்னுபாகுவான நெடிய ஓர் உருவம் தாங்கள் இருந்த இடத்தை நோக்கி வேகமாக வருவதைக் கண்டான்.

வந்தவன், கனகராயன்.



5

ஏழரதீபன்

அரண்மனை மீண்டும் ஒரு கடவை சோகத்துள் ஆழ்ந்தது அச்சோகத்தினூடே மெல்லிய இழையாக மகிழ்ச்சியும் இருக்கவே செய்தது. கண்டி அரசியின் நோய் தீர்த்துவிட்டு பரநிருபசிங்கர் நாடு கடரும்பியுள்ளார். பரநிருபசிங்கரின் வருகை அரண்மனையிலுள்ளோரின் இதயங்களில் கடந்த திங்கள் நிகழ்ச்சிகளை மீட்டு விட்டது.

மன்னர் பரராசசேகரர் மைந்தனை எதிர் கொண்டார்; கூடவே வள்ளியம்மை தேவியார், சங்கிலிகுமாரனின் தாயார் மங்கத்தம்மாள் தங்கை பரவை ஆகியோரும் எதிர் கொண்டனர்.

தந்தையைக் கண்ணுற்ற பரநிருபசிங்கரின் விழிகள் நீரால் தோய்ந்தன; மன்வரின் கண்களும் நீரைப் பொழிந்தன. சில நாழிகைப் பொழுது அரண்மனையே மௌனமாகக் கண்ணீர் விட்டது.

கனகராயன் தொடர்வான்;

“பின் தந்தையைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு சிறு குழந்தையைப் போல பரநிருபசிங்கர் அழுதார்...! அடுத்து அவர் கண்கள் தன்னைச் சுற்றி நின்றவர்களைத் துயரத்தோடு நோக்கிச் சுழன்றன. அவர் தேடிய ஒரு உருவத்தை அங்கு காணவில்லை.....”

“நான் எங்கே என்று உடனே கேட்டாரா?” எனச் சங்கிலிகுமாரன் குறுக்கிட்டான்.

“ஆமாம்...”

“அதற்குக் கிடைத்த பதில்...?”

“வெளியிற் சென்றுள்ளதாக உங்கள் தாயார் கூறினார். அதற்குள் உங்கள் தங்கையார் பரவை...”

“என்ன சொன்னாள்...?”

“அண்ணா, அவர் மருத்து மாமலை வனத்திற்குச் சென்றுள்ளார்” எனக் கூறிவிட்டு உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டார். உடனே நான் புரிந்து கொண்டேன் நீங்கள் இங்கு வந்த காரணத்தை...”

“பரவைக்கு எப்படித் தெரியும், நான் இங்கு வந்தது...?”

சங்கிலிகுமாரன் குரலிலே வியப்புத் தோன்றக் கனகராயனைக் கேட்டான்.

“வந்தது மட்டுமல்ல, இளவரசே! வருவதுத் தெரியும்? என்னத் திற்காக வருகிறீர்கள் என்றுத் தெரியும்!” என உதயவல்லி குறுக்கிட்டாள்

சங்கிலிகுமாரன் உதயவல்லியை நோக்கித் திரும்பினான். அவள் நிலத்தைப் பெருவிரலால் கீறியபடி, கன்னங்கள் குழிவிழச் சிறு நகை புரிந்தாள்.

“அடிகளளி, உன் தோழி பரவையிடம் எல்லாவற்றையும் கூறி விட்டாயா? அதுதானே பார்த்தேன். பரவை பல தடவைகள் ‘மருத்து மாமலை வனத்திற்குச் செல்லவில்லையா, அண்ணா’ என்று கேட்டதன் காரணத்தை! பரவை அரண்மனை முழுவதும் இந்தக் கதையைக் கொட்டியிருப்பாளே... அது சரி, இன்று உன்னைச் சந்திக்கும்படி நீ ஓலை அனுப்பியது கூடப் பரவைக்குத் தெரியுமா?” என இளவரசன் கேட்டதற்கு, வெட்கத்தோடு தலையைசைத்த அப்பா முதலி மகள் பார்வையை வேறெங்கோ நிலைக்க வைத்தாள்.

பரிவட்டம் படர்ந்த தேயாமதியோன் தன் பரிவட்ட பரப்பை விரிவாக்கி, அப்பரிவட்டத்துள் சில தாரகைப் பெண்களையும் உட்படுத்திக் கொண்டு, உறக்கமற்ற மனிதர்கள் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதைக் கவனியாது கொஞ்சி மகிழ்ந்தான்.

“இளவரசே, நேரமாகிறது புறப்படுவோமா?” என கனகராயன் அழைக்கவே, உதயவல்லியும் நேரக்கழிவை உணர்ந்து கொண்டாள்.

“நேரமாகிவிட்டது, பிரபு! நானும் வருகின்றேன்” என்று புறப்பட்டவன், சிறிதுரம் சென்று பின் திரும்பி வந்து. “இளவரசே, ஒரு விடயம்!” என்றான்.

“அப்படியானால் நான் வெளியே சென்று இருக்கின்றேனே...” என்று கூறத் தொடங்கிய கணகராயனை இடையில் மறித்தான், சங்கிலி.

“ஏன் அவசரப்படுகிறாய்...?”

“இல்லை. தேவியார் தங்களோடு தனிமையில் ஏதோ பேச விரும்புகிறார் போலிருக்கிறது...” என்ற கணகராயன் மருத்து மாமலை வனத்துவாயிலே நோக்கி நடந்தான்.

“என்ன விடயம். உதயா?”

“வந்து...”

“வந்து தான் சொல்லேன்?”

“நானே காலே நான் அரண்மனைக்கு வருவேன்...”

“நீயா, ஏன்?”

“பரவையைச் சந்திக்க. அப்போது தாங்களும் அரண்மனையில் இருக்க வேண்டும்... இருப்பீர்களா?”

“தேவியாரின் கட்டளைக்கு மாறுண்டா?” என்று கூறிய சங்கிலி குமாரன் அவளின் மாம்பழக் கன்னத்தை பலமாகக் கிள்ளவே, அவள் ‘ஆ’ என்று நெளிந்தாள். அடுத்து நிகழ்ந்த கண நிகழ்ச்சியை வெட்கம் கெட்ட நிலவோன், தாரகைப் பெண்களைக் கொஞ்ச மறந்து, கண்ணிமைக்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஊரே அமைதியாகத் துயிலிலாழ்ந்து கிடந்த அந்த நிசி வேளையில், அரசப் பெருவீதியின் அருகுகளில் வளர்ந்து வானை அளாவி, பந்தர்கள் போலக் குளிர்மையை வீதிக்கு அளித்துக்கொண்டிருந்த நிழல் மரங்களில் உறங்கும் புள்ளினங்கள் கூட அமைதியாகத் துயின்றன. அவற்றினது தூக்கத்தைக் கலைக்க விரும்பாதவர்களைப் போல அரண்மனையை நோக்கித் தங்களதுகுதிரைகளை மென் நடைபயில் விட்டு விட்டு அவற்றின் மேல் அமர்ந்து சங்கிலிகுமாரனும் கணகராயனும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சற்றுநேர அமைதியின் பின் கணகராயன் சங்கிலி குமாரனை விளித்தான்.

“இளவரசே, நீங்கள் இப்போது ‘ஏழுரதிபர் பரநிருபசிங்க வைத்திய ராசேந்திரரை’ உடனடியாகச் சந்திக்கப் போகிறீர்களா?”

ஏதோ சிந்தனையில் சற்று நேரம் திளைத்தபடி வந்த இளவரசன், நண்பனின் பேச்சால் சிந்தனை கலைந்து திரும்பினான்.

“என்ன, கணகராயா, அதிசயமாக இருக்கிறதே! நீ ஒரு பெயரைக் கூறுகிறாயே? யார் அந்த வைத்திய ராசேந்திரர்?... ”

(தொடரும்)

பரநிருபசிங்கருக்கு ஏழரதிபன் எனவும், ஏழராசன் எனவும் ஒரு பட்டப் பெயர் இருந்தது. பரராசசேகரர் சிங்கபாகு நஞ்சுட்டிக் கொலை செய்யப்பட்ட பின், வீரபண்டாரத்திற்குப் பட்டத்திளவரசர் பட்டம் வழங்கியபோது, பரநிருபசிங்கனுக்கு மருத்து ராமலை வனம் இருந்த கள்ளியங்காடு, சண்டிருப்பாய், அராலி, அச்சவேலி, உடுப்பிட்டி, கச்சாய், மல்லாகம் எனும் ஏழு ஊர்களையும் தாமிரசாசனஞ் செய்து கொடுத்ததோடு, அவ்வேழரதிபனைப் பரநிருபசிங்கரை நியமித்தார். அன்றிலிருந்து பரநிருபசிங்கர் 'ஏழரதிபன்' எனக் கௌரவிக்கப்பட்டு வருவதைச் சங்கிலிகுமாரன் அறிவாநாதலால், 'ஏழரதிபர் பரநிருபசிங்கர்' எனக் கனகராயன் கூறியிருந்தால் ஆச்சரியப்பட்டிருக்கமாட்டான். ஆனால், 'ஏழரதிபர் பரநிருபசிங்க வைத்திய ராசேந்திரர்' எனக் கூறியது அவனுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்ததால், "யார் அந்த வைத்திய ராசேந்திரர்?" எனக் கேட்டான்.

கனகராயன் நகைத்தது, சங்கிலிக்குக் கேட்டவில்லை.

"யாராலும் தீர்க்க முடியாதிருந்த கண்டி ராணியின் நோயைத் தீர்த்துக் குணப்படுத்தியமைக்காகக் கண்டி மன்னர் விக்கிரமபாகு, யானைகளையும், இரத்தினச் சிவிகைகளையும், பொன்னையும் கொடுத்ததோடு, அரசசபையிலே வைத்து, 'வைத்திய ராசேந்திரர்' எனவும் பட்டமளித்துக் கௌரவித்தாராம்..."

"இராசேந்திரர் என்பது.....?"

"ஆமாம், நீங்கள் நினைப்பது போலவேதான்! சோழ மன்னர்களிலே கீர்த்தியும் வலியும் படைத்தவன் இராஜராஜ சோழனின் மைந்தன் இராஜேந்திர சோழனாவான்... அவன் சாம்ராச்சியம் கடல்கடந்து விரிந்தது! மன்னர்களுடையெல்லாம் வென்று - பொரு விறலோகை இருந்தவன் இராசேந்திரன்! அது போல வைத்தியர்களை எல்லாம் வென்று பெரு வைத்தியராக இருப்பவர் பரநிருபசிங்கர்..."

"அதனால், வைத்தியராசேந்திரர் எனக் கௌரவிக்கப்பட்டாரோ?"

குதிரைகள் இரண்டும் அரண்மனை வாயிலை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன.

"கனகராயா!" என மெல்ல அழைத்த சங்கிலிகுமாரன், "நீ ஒரு தவறு செய்து விட்டாய்?" என்றான்.

"என்ன, கூறுகிறீர்கள்?" என்று பதறிப்போன கனகராயன் கலக்கத்தோடு கேட்டான்.

"ஏழரதிபர் என்று சொன்னாயல்லவா?"

"ஆமாம், அதிலென்ன தவறு?"

"தவறுதான்! யாழ்ப்பாண அரசின் அடுத்த மன்னரை - பட்டத்திளவரசரை-நீ ஏழரதிபர் எனக் கூறலாமா? 'பட்டத்திளவரசர் பரநிருபசிங்க வைத்திய ராசேந்திரர்' என்று கூறியிருக்க வேண்டும்..."

பரநிருபசிங்கருக்குக் கண்டி மன்னனால் அளிக்கப்பட்ட பட்டத் தைச் சங்கிலிகுமாரன் விரும்பவில்லை என்பதை அவன் பேச்சில் கலந்துற வாடிய கேலியிலிருந்து புரிந்து கொண்ட கனகராயன், பேசாது மௌனமானான்.

அரண்மனைக்குள் குதிரைகள் நுழைந்த போது, தற்செயலாக வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான், சங்கிலி.

தூமகேதுவின் வால் சற்று நீண்டிருந்தது.



6

காக்கை வன்னியன்

மன்னரின் மாளிகை அமைதியாக விளங்கியது. புகாரில் தோய்ந்து அமைதியின் ஆழ் மடியில் அரண்மனை உறங்கிக் கிடந்தது. கடந்த திங்களில் நிகழ்ந்து போன சம்பவங்களை எல்லாம் அறவே மறந்து போனதுபோல அரண்மனை பழைய கோலம் களையாது நின்றுது.

சங்கிலிகுமாரன் மன்னரின் மாளிகை வாசலில் நின்றபடி வடக்கே கண்களை மேயவிட்டான். தூரத்தில் நிர்ச்சலனமான நீர்ப்பளிங்காக பரிவட்ட நிலவைப் பிரதிபலித்தபடி யமுனை ஏரி தெரிந்தது.

அரசுமாளிகை வாசலில் அவன் ஏறியபோது, வாயிற் காவலர் வணங்கி வழிவிட்டனர். மாளிகையின் உள்ளே அவன் கால்கள் விரைந்தபோது, மனதில் ஒரேயொரு வினா எழுந்து நின்றுது:

‘இப்போது சற்று முன்னர்தான் அண்ணர் வந்தார். வந்தவுடன் அப்படி அவசரமாகப் பேசும்படியான விடயமென்ன? தந்தையேன் உடனடியாக அவரை அழைப்பித்தார்?’

மன்னரின் படுக்கை அறையை நோக்கிச் சென்ற சங்கிலி திடுக்கிட்டு நின்றான்.

பரராசசேகரரின் படுக்கை மண்டபத்தில் இருந்து வள்ளியம்மை தேவியாரின் குரலில் சிறிது கலக்கத்தோடும், பதற்றத்தோடும் அவனது காதுகளில் ‘கணீர்’ என விழுந்தது.

‘சங்கிலியா...? என்னால் நம்ப முடியவில்லையே...? இது என்ன வீண்பழி?’

சங்கிலிகுமாரனின் தலைமீது இவ்வார்த்தைகள் பாரிய மலைக்குன்றுகளாக இறங்கின. வார்த்தைகளின் தாக்கத்தால் திக்பிரமை அடைந்துபோன அவன், சிறிது தெளிந்து, மண்டபத் தூணொன்றின் பின்னால் மறைந்து நின்று கொண்டான்.

அவர்கள் முன் தான் வெளிப்படுவது நன்றன்று என்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். அவர்களது பேச்சின் போக்கே தன்னைப் பற்றியதாக இருக்கும்போது, அவனது வருகை அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக அமையலாம்.

அரசர் பரராசசேகரர் மலர் மஞ்சத்தில் சாய்ந்திருந்தார்; வள்ளியம்மை தேவியார் மன்னரது காலடியில் அமர்ந்திருந்தார்; அரசரின் மஞ்சத்தை அடுத்துக் காணப்பட்ட ஆசனமொன்றில் பரநிருபசிங்கர் இருந்தார்.

ஏழுரதிபனின் முதுகுப்புறத்தை மட்டுமே சங்கிலிகுமாரனால் கவனிக்க முடிந்தது; அவன் மனதில் காரணமில்லாத, சஞ்சலங்கள் எழுந்து கொண்டிருந்தன.

“அப்மா! வீண் பழிகளைச் சங்கிலிமேல் ஏன் சுமத்த வேண்டும். தம்பிமேல் சுமத்தப்பட்டுள்ள இத்தப்பாணசுருத்துக்கள் பொய்யானவையாக இருக்கவேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்...”

‘பழி, பழி... என்மேல் என்ன பழிகளைக் கண்டீர்கள்’ எனக் கேட்கத்துடித்த சங்கிலி குமாரனை, பரராசசேகரர் பேசியவை அமைதி கொள்ளச் செய்தன.

“பரநிருபா, இரு மைந்தர்களையும் உன் பெரிய தாயாரையும் இழந்துவிட்டதனால் கண்களை இழந்தவளைப் போலப் பரதவிக்கின்றேன் அமைதியாக இராச்சியத்தைப் பரிபாலிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை சதி, கொலை, சூழ்ச்சி என்பனவற்றினால் மண்ணோடு மண்ணாகி விட்டன...” அரசரின் குரல் கம்மியதையும், கண்களில் இருந்து விழி நீர் சுரந்ததையும், சங்கிலி கனிவத்தான். அவன் கண்களும் கலங்கின.

மன்னர் தொடர்வார்: “பரநிருபா, நடந்தவற்றை விபரமாகக் கூறு!”

சங்கிலிகுமாரன் காதுகளைத் தீட்டிக்கொண்டான். பரநிருபசிங்கர் எதுவும் பேசாது மௌனம் சாதிப்பதைக் கண்ட பரராச சேகரர் திரும்பவும் பேசுவார்:

“பரநிருபா, கண்டியிலிருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த உன்னை முல்லைத்தீவில் அரசமரியாதைகளோடு வன்னியர்கள்வரவேற்றார்கள்...”

“வன்னியர்களின் தலைவனான காக்கை வன்னியனும் அவன் சுற்றமும் என்னையும் என்பரிவாரத்தினரையும் வரவேற்றனர். அவர்களோடு முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு வன்னியர்களும் காணப்பட்டனர்... அவர்களுடைய வரவேற்பை ஏற்க நான் முதலில் பிரியப்படவில்லை. எனினும் விருந்தினனாக வரவேற்கும் போது மறுப்பது அழகல்ல என்று வரவேற்பை ஏற்று காக்கை வன்னியனின் மாளிகைக்குச் சென்றேன்...”

மாலேப் பொழுது பரநிருபசிங்கருக்கு மிகுந்த கசப்பையே தந்தது. காக்கை வன்னியனின் எழிலார்ந்த மாளிகையின் நிலா முற்றத்தில் நின்று கொண்டு, சிழக்கே அமைதியாக முடங்கிக்கிடந்த குடாக் கடலை நோக்கும்போது அவருக்கு ஏனோ வெறுப்பே மேலோங்கியது சற்று விலகி நின்றிருந்த திடகாத்திரமான ஒரு புருஷன், தொண்டையை மெதுவாகக்களைத்தான். முறுக்கேறிய தசைநார்கள் அவனுடலின் வலிமையைப் பறைசாற்றின; கருமையான அவனுடலில் மதயானையொன்றின் மிடுக்கு இருந்தது.

“இளவரசே...” என அவன் அழைத்தான்.

பரநிருபசிங்கர் அவனை நோக்கித்திரும்பினார்.

“இந்த புல்லைத்தீவுக் குடாக்கடலைப் பார்த்தீர்களா?”

பரநிருபசிங்கருக்கு எரிச்சலே மூண்டது.

“அதற்கு என்ன, காக்கைவன்னியரே?”

இளவரசரின் குரலில் இழையோடிய பாவத்தைக் காக்கை வன்னியன் உணர்ந்து கொண்டபோதிலும், முகத்திலோ குரலிலோ மாறுதல் தோன்றாது பேசுவான்:

“இக் கடலுக்கு நந்திக்கடல் என்று பெயர்! நந்தி போன்று மிகவும் அமைதியான கடல்... குமுறலற்ற கடல்... ஆனால், சில காலங்களில் வெறி கொண்டது போல குமுறத் தொடங்கும்... அக் காலங்களில் இம் மாளிகையின் அடித்தளம் வரை கடலலைகள் தவழ்வதுண்டு...”

நந்திக்கடலைப் பரநிருபசிங்கர் வெறித்துப் பார்த்தார். காக்கை வன்னியன் இதனை எதற்காகக் கூறுகின்றான்?

பரநிருபசிங்கர் மௌனமாக இருப்பதைக் கண்ட காக்கை வன்னியன் தொடர்வான்:

“எங்கனது வரவேற்புத் தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா, இளவரசே? சிங்கபாகுவின் மரணத்திற்குப் பிறகு யாழ்ப்பாணவரசு ஏனோ வன்னியர்கள் மீது துவேஷம் பாராட்டுகிறது.....”

“வேறு எப்படி இருக்க முடியும்...? எனது தமையனார் மரணத்திற்குக் காரணமானவர்கள் வன்னியர்களாக இருக்கும்போது? காக்கை வன்னியரே, பக்கத்து அரசினை நேசிக்கத் தெரியாத, உங்களது வரவேற்பு எனக்குத் திருப்தியைத் தரும் என எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?...”

காக்கை வன்னியனின் கண்கள் வேதனையைக் கொட்டுவன போல மாறியதை பரநிருபர் கவனித்தார்.

“இளவரசே, உங்கள் தமையனார் இருவரும் வன்னியர்களின் சதிக்கே பலியானார்கள் என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி...?”

“நீங்கள் எங்களுக்கு உரிமையான நெடுந்தீவு போன்ற தீவுகளிலுள்ள மாடுகளை இரகசியமாகக் கொள்ளையிட்டீர்கள்! எங்களைப் பகைத்துக் கொண்டீர்கள்!.....”

“அது உண்மைதான்! அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்கவும் தயாராக இருக்கின்றேன்! அந்த ஒரு அற்பக் காரணத்தைக் கொண்டு எங்களைக் குற்றவாளிகளாக்க முடியுமா?.....”

பரநிருபசிங்கர், காக்கை வன்னியனைப் பார்த்து இகழ்ச்சியாக நகைத்தார்.

“எனது தமையனார் சிங்கபாகு உணவிலே விஷம் கலக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டார். உணவிலே விஷம் கலந்ததாகத் தண்டிக்கப்பட்டவன், சமையல் ஆளாக இருந்த ஒரு வன்னியன்! அவன் உங்களின் தூண்டுதலினால் அதைச் செய்ததாக ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றான் இதை விடவா அத்தாட்சி வேண்டும்...?”

“இரண்டாவது இளவரசரின் மரணத்திற்கும் நாங்கள் காரணமா?...”

“முதல்வரைக் கொல்வித்த நீங்கள் அதற்கும் ஏன் காரணமாக இருக்கக் கூடாது?”

வன்னியர் தலைவன் மௌனமானான்; அவன் கண்கள் நந்திக்கடலை வெறிக்கப் பார்த்தன. மீனவர்கள் கடலிற்குச் செல்லப் படகுகளை ஆயத்தப்படுத்துவது நிழலாகத் தெரிந்தது. திரும்பி, ஒரு கண்ட பரநிருபசிங்கரை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்:

“உங்கள் சகோதரர்களின் மரணத்தினால் எங்களுக்கு என்ன பயன், இளவரசே?”

பரராசசேகரன் மைந்தன் பதில் எதுவும் கூறுது வன்னியர் கோனை நிமிர்ந்து பார்த்தான். காக்கை வன்னியன் தனது விழிகளைத் திருப்பி, நிலாமுற்றத்தில் சிறு நடை பயின்றபடி கூறுவான்:

“உங்கள் சகோதரர்களின் மரணத்தினால் பயனடைந்திருப்பவர்கள் நீங்கள்! அப்பயனை அடைய நீங்களேன் இக்காரியங்களைச் செய்திருக்கக் கூடாது?”

வெறியோடு வீறிட்டார் பரநிருபசிங்கர்:

காக்கைவன்னியரே, என்ன கூறுகிறீர்? மன்னனாவதற்காக நான் என் கூடப்பிறந்த சகோதரர்களைக் கொன்றேனா?” இளவரசனின் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது. காக்கை வன்னியன் விரைந்து வந்து பரநிருபரின் கரங்களைப்பற்றி ஆறுதல் கூறினான்.

“நோய்களைத் தீர்க்கின்ற கை இது. நிச்சயமாக இது கொலைவான் ஏந்தாது! உங்களை ஒரு போதும் நான் குற்றவாளியாகக் கருக மாட்டேன் .. அவ்வாறாயினும் நீதி வழங்குவதற்கு நான் யார்? இளவரசே, இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காகத் தந்தையைக் கொன்று தமையனையும் கொல்ல முயன்ற காகியப்பன் இங்கேதான் வாழ்ந்திருக்கின்றான்! நான் கூறப்போவதை நீங்கள் நம்புவீர்களோ, நம்ப மாட்டீர்களோ... எனக்குத் தெரியாது! அரசுக்குரியவர்களைக் கொன்று

விட்டு இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற உங்கள் அரசில் சிலர் முயல்வதை நானறிவேன்...”

பரநிருபசிங்கர் குறுக்கிட்டார்.

“உங்கள் மீதுள்ள பழியை மறைக்க வேறு சிலர் மீது பழி சுமத்துகிறீரா?”

“இல்லை, இளவரசே! உண்மைக் குற்றவாளி யாரோ இருக்க எம் மீது பழி சுமத்துவது நீங்கள்தான்!...”

“உண்மைக் குற்றவாளி யார்?...”

“உங்கள் தம்பி...” என்றான், வன்னியர் தலைவன் அமைதியாக.

தூண் மறைவிருந்து இவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரன் பேய் அறைந்தவன் போலானான். அவன் உடல் ஆவேசத்தால் நடுங்கியது.

“பரநிருபா, நீ அதை நம்புகிறாயா?” என மன்னர் பரராசசேகரர் வேதனையோடு கேட்டார்.

“இல்லை ஐயா, என் தம்பியை அவ்வாறெல்லாம் தவறாக எண்ண என்னால் முடியாது! ஏதேதோ நடக்கக் கூடாததெல்லாம் நடக்கின்றன.”

“உண்மைதான், பரநிருபா! இராச்சியத்தைக் கவரும் நோக்கோடு யாழ்ப்பாணவரசிலேயே யாரோ சதி செய்கின்றார்கள்... பரநிருபா, என் சொல்லைக் கேட்பாயல்லவா?”

“தந்தையே, இது என்ன பேச்சு! கட்டளையிடுங்கள்..... நிறைவேற்றுகின்றேன்.....”

“பரநிருபா, எனது ஈமக்கடன்களைச் செய்ய நீயாவது உயிருடன் இருக்கவேண்டும் என விரும்புகின்றேன்... ஆதலால்...”

காதுகளைப் பொத்திக் கொண்ட வள்ளியம்மை தேவியார், “இது என்ன பேச்சு?” என்று பதற. பரநிருபசிங்கர், “ஏன் இவ்வாறெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்?” எனத் தந்தையின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டார்.

மன்னர் நிமிர்ந்தமர்ந்து கொண்டார்; பரநிருபரை அவரது விழிகள் வெகு நேரம் ஏறிட்டு நோக்கின.

“பரநிருபா...”

“ஐயா, நீங்கள் எதை விரும்பினாலும் தயங்காது கேளுங்கள்..... நான் நிச்சயமாகச் செய்வேன்!”

சங்கிலிகுமாரனது இதயத்திலே பெருங் கடல்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து பிரளய காலக் குமுறலாகக் குமுறின; தூணை இறுகப் பற்றியபடி அவன் நின்றான். அவற்றின் இடையே பரராசசேகரர், பரநிருபசிங்கரிடம் யாசித்து போலக் கேட்டுக் கொண்டது, அவன் மூளையில் பலமாகச் சென்று உதைத்ததால், ஒரு கணம் கற்சிலை போலுமானான்.

அரசமகன் அல்லன்



வைகறைப் பொழுதை நோக்கிக் காலம் விரைந்து கொண்டிருந்தது. பிணத்துாக்கம் தூங்கவேண்டிய அந்த வேளையில், மன்னின் மாளிகையில், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும்பணியில் சிலர் தூங்காதிருந்தனர்.

பரராசசேகரரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சங்கிலிகுமாரன், கற்சிலைபோல நின்றபின் சுய நினைவுபெற ஒரு கணம் பிடித்தது. 'தந்தை கூறியவை உண்மைதாமா? நான் கூறுகாணவில்லையே?' எனத் தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

உண்மைதாம் என்பதுபோலப் பரராசசேகரர் திரும்பவும் பேசினார்: 'பரநிருபா! ஏன் மௌனம் சாதிக்கின்றாய்? 'இந்த இராச்சியம் உனக்கு வேண்டாம்' என நான் கூறியதை நீ விரும்பவில்லையா? பரநிருபா, உன்னைத் திரும்பவும் கேட்கின்றேன்... நீ உயிரோடு வாழ வேண்டும். எனக்கு ஈமக்கடன்களைச் செய்ய நீ இருக்கவேண்டும். மகனே, இந்நாட்டின் முடி உனக்கு வேண்டாம். உன்னிடம் இந்தப் பிச்சையை யாசிக்கின்றேன், பரநிருபா!' அரசரின் குழிவிழுந்த கண்களிலிருந்து 'பொலபொல' வென மாரிகால வெள்ளமெனக் கண்ணீர் சொரிந்தது. பரநிருபசிங்கர் திகைப்பிலிருந்து விடுபடாது காணப்பட்டது பொலவே வள்ளியம்மை தேவியாரும் காணப்பட்டார்.

தந்தையின் வார்த்தைகளுக்குச் சற்றுநேரக் கழிவின் பின் தனயர் பதில் கூறினார்:

'ஐயா, 'உனக்கு இந்த இராச்சியம் வேண்டாம்! யாழ்ப்பாணத்தின் மணிமுடி உனக்குத் தேவையில்லை!' என நீங்கள் கட்டளையிட்டிருந்தாற் கூட மகிழ்வேடு உங்கள் கட்டளையை ஏற்றிருப்பேன்! கட்டளையிட வேண்டிய நீங்கள் என்னைக் கொல்வது போல யாசிப்ப

தராகக் கூறுகிறீர்களே? தந்தையே, உங்கள் கட்டளை எனக்கு நன்மை பயக்கக் கூடியதாக இருந்தாலும் சரி, தீமையே பயப்பதாயினும் சரி, உங்கள் விருப்பப்படி யாழ்ப்பாணவரசின் மணிமுடி எனக்கு வேண்டாம். நீங்கள் கொடுக்க விரும்புகிறவருக்குக் கொடுங்கள். உண்மையாகவே எனக்கு மண்ணை வேண்டும் என்ற ஆசையில்லை. என் சிறிய தந்தை செய்த அதே வைத்திய சேவையை மக்களுக்குச் செய்து வாழவே நான் விரும்புகின்றேன்...”

பரநிருபசிங்கரை ஒருகணப் பொழுது கண்ணிமைக்காது பார்த்த மன்னர், மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்தமர்ந்து “பரநிருபா” என மகனை அணைத்துக் கொண்டதோடு, “இவ்வளவு சுலபத்தில் நீ இணங்குவாயென நான் எண்ணவில்லை” என்றார்.

“ஐயா! உங்கள் மகனை அவ்வளவு தவறாக நீங்கள் எண்ணிவிட்டீர்களே! ‘தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை’ என்ற பொன் மொழியைக் கடைப்பிடிப்பவனாக வாழவே நான் விரும்புகின்றேன்...”

“பரநிருபா! எதற்காகவோ நான் அச்சமடைந்து உனக்கு முடியை இல்லாது செய்தேனென நீ எண்ணலாம்!... என் மூத்தனிரு மக்களையும் கொலை செய்வித்த காரண கர்த்தாவை நான் விரும்பியிருந்தால் என்றோ தூக்கிலே மாட்டியிருப்பேன்!... ‘வன்னியர்களே கொலை செய்வித்தனர்’ என மந்திரக் குழுவினர் அபிப்பிராயப்பட்டபடியினாலும், சிங்கபாகுவைக் கொன்றவன் ‘வன்னியரின் தூண்டுதலால் உணவில் விஷமிட்டேன்’ என ஒப்புக் கொண்டதாலும், மௌனமாகவிருந்தேன்! சிங்கபாகு இறந்தபோது வன்னியர்கள் மேலேயே நான் சந்தேகப்பட்டேன்.....! பின் அச்சந்தேகம் நீங்கி விட்டது! பரநிருபா!..... எல்லாருடைய அபிப்பிராயப்படி வன்னியர்களே குற்றவாளிகளாக விருக்கலாம்! என் முடிவு தவறானதாகவுமிருக்கலாம்!... ஆனால், ஒன்று மட்டுமுண்மை!...”

“என்ன, ஐயா?”

“அடுத்து யாழ்ப்பாணத்தின் முடியை ஏற்பவன் எந்த எதிர்ப்பையும் தாங்கி வெற்றிகொள்ளக்கூடியவனாகவிருக்கவேண்டும்! இராச்சியத்தின் நன்மை ஒன்றிற்காகவே தனது சக்தி யாவற்றையும் செலவிடக்கூடியவனாகவிருக்கவேண்டும்! ”

“அதற்குப் பரநிருபன் ஏற்றவனில்லையா, சுவாமி?...” தன் மகனுக்குப் பட்டம் கிடைக்கவேண்டுமென விருப்பம் மனதிலே இருந்தபோதிலும், ‘எங்கே அவன் உயிருக்கு மோசம் வந்துவிடுமோ?’ என்று பயம் மனதிலே இருந்ததால் இவ்வளவு நேரமும் மௌனமாகவிருந்த வள்ளியம்மையேதெனியார், ‘பரநிருபனே மன்னனாக வேண்டும்’ என்ற எண்ணம் திடீரென மேலோங்கியதால் பின்னதை மறந்து மேற்கண்டவாறு கேட்டார்.

“பரநிருபன் ஏற்றவனல்லன் என நான் கூறவில்லை. தேவி! யாழ்ப்பாண அரசு அமைதியான பொற்காலத்தை நோக்கிச் செல்லவில்லை; நாளுக்குநாள் ஆபத்தான பாதையை எதிர்நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது!... அவற்றையெல்லாம் சமாளிக்கக் கூடிய ஆற்றலுடையவன்தான் பரநிருபன் என்றாலும்..., தேவி! உன் மகன் உயிரோடு வாழவேண்டுமென நீ ஆசைப்படுகிறாயா? அவ்வாறு ஆசைப்பட்டால் சிறிது நேரம் பேசாது இரு...”

தேவியார் மௌனமாகிவிட்டார்; மூத்த பட்டத்திளவரசர்கள் கொலை செய்யப்பட்டபோதே வள்ளியம்மை தேவியாருக்கு இனந்தெரியாத பயம் ஏற்படவே செய்தது. ‘தன் மகனுக்கும் மூத்தவர்களின் கதியேதான் வந்துவிடுமோ’ என அச்சத்தோடேயே இருந்தார். அந்த அச்சத்தை மன்னரின் பேச்சுக்கள் மேலும் அதிகரிக்க வைத்ததனால், குறுக்கிடாது மௌனமாகிவிட்டார்.

“பரநிருபா, நீ வீரன். உன் வீரத்தை நான் நன்கு அறிவேன் உன்னிடம் ஒரு குறைபாடுளது. வைத்திய சோதனைகளில் உன் மனதை நீ செலுத்தி விட்டாயானால், ஊண் உறக்கத்தைக் கூட மறந்து விடுவாய். அப்படியே இராச்சியத்தையும் மறந்து விடலாமல்லவா? இந்த ஒரு குறைபாட்டிற்காக உனக்கு இந்த அரசை இல்லாது செய்யவில்லை. வேறு சில காரணங்களுமுள்ள...”

“அவை என்ன, ஐயா?”

“அவற்றை என்னிடம் கேட்காதே. பல காரணங்கள் இருப்பதாலேயே உனக்கு இந்த முடிவேண்டாம் என்கின்றேன். காலம் வரும்போது யாவற்றையும் நீயே உணர்ந்து கொள்வாய். ஒன்றை மட்டும் திடமாக நம்பு பரநிருபா, உனக்கு நான் துரோகம் செய்யவில்லை!

உனக்கு உரிமையான அரசைப் பறிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் எனக்கில்லை...”

மன்னரின் வார்த்தைகளால் பரநிருபசிங்கர் நெகிழ்ந்து போனார்.

“இவை என்ன வார்த்தைகள், ஐயா! மகனுக்குத் துரோகம் செய்யும் தந்தையென உங்களை நான் கருதவில்லை. என்மேல் வைத்த அளவற்றபாசத்தினால் எனக்கு அரசு, வேண்டாம் என்கிறீர்கள். ஆனால், தந்தையே, ‘என் உயிருக்கு ஆபத்து’ என்பதற்காக இந்த அரசை வேண்டாம் என்று கூறவில்லை. அவ்வாறு கூறவும் மாட்டேன்! உங்களுக்கு கட்டளையை மீறக்கூடாது என்பதற்காகவும், எனக்கு வீரப்பமில்லாதிருப்பதாலுமே இந்த இராச்சியத்தை வேண்டாம் என்கின்றேன்” என்றார்.

விடியற் கோழி கூவியதையோ, விளக்கு மங்கி மங்கி எரிவதையோ கவனிக்காதவர்களாக மன்னரும், தேவியும், பரநிருபசிங்கரும் அமர்ந்திருந்தார்கள்; தூண்மறைவில் நிலை கொள்ளாது தவித்துக் கொண்டிருந்த சங்கிலி குமாரன், தந்தையின் போக்கை எண்ணி மனம் வருந்தினான்; பரநிருபரின் குரல் கணீரென ஒலித்தது!

“இராச்சியத்தை இழந்தமைக்காக நான் மனம் வருந்தவில்லை; மாறாக மகிழ்கிறேன். ஆனால், ஒரு சந்தேகம், ஐயா?”

“என்ன, பரநிருபா?”

“அண்ணன்மாரைக் கொல்வித்தவர்களை அறிந்தும், நீங்களேன் அச்சதிக்குப் பிலைத் தூக்கிலே தொங்கவிடாது இருக்கவேண்டும்? பின்னைப் பாசமே இல்லையா?”

“பிள்ளைகளின் மேல்வைத்த பாசத்தினால்தான் எதுவுமே செய்ய முடியாது தவிக்கிறேன், பரநிருபா? என்னை வற்புறுத்தாதே! யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றச் சதிகாரர்கள் சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள்!... அதற்குத்தான் பட்டமேற்பவன் தன் சக்திகளையெல்லாம் இராச்சியத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகச் செலவிடுபவனாகவும், பரக்கிரமசாலியாகவும் இருக்கவேண்டுமென விரும்புகிறேன்...”

“அடுத்து முடி ஏற்பவன் யார், தந்தையே?”

பரநிருபசிங்களின் இக்கேள்விக்கு, மன்னரின் பதிலை வள்ளியம்மை தேவியார் மட்டும் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கவில்லைத் தூண்மறைவிலிருந்த சங்கிலியும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தான். மன்னர் நேரடியாகப் பதிலிடுகவில்லை.

“பரநிருபா! வன்னியர்கள் உனக்கு அரச மரியாதையோடு வர வேற்பளித்தபோதிலும், அவர்கள் நாகத்தினும் கொடியவரே! யாழ்ப்பாணத்தை விழுங்கி ஏப்பம் வீடக் காத்திருப்பவர்கள்... தென்னிலங்கையில் கோட்டை இராச்சியத்திலே ஆதிக்கம் பெற முயலும் போர்த்துக் கேயப் பறங்கிகளின் கண் யாழ்ப்பாணத்தின் மீது என்று திரும்புமோ, நாமறியோம். உள் நாட்டிலே சதிகாரர்கள் நிறைந்திருக்கிறார்கள்...! இவ்வளவு எதிர்ப்பையும் சமாளிக்கக் கூடியவன் ஒருவன் இருக்கிறான்...! அவனற்றான் சமாளித்து யாழ்ப்பாண அரசைக் காப்பாற்ற முடியுமென நான் எண்ணுகிறேன்!”

“அவன் யார்?” என ஏழுரதிபன் கேட்டதற்கு மன்னர் கூறிய பதில் வள்ளியம்மை தேவியாரைத் திகைக்க வைத்தது; மறைவில் நின்ற சங்கிலி குமாரன் திரும்பவும் கற்சிலையாகியதோடு, ஆச்சரியத்தால் திக்கு முக்காடிப் போனான்; பரநிருபசிங்கர் மட்டும் எவ்வித சலனமுமடையவில்லை என்பதை அவரது சொற்கள் நிரூபித்தன:

“தம்பி சங்கிலிகுமாரனாகத்தான் இருக்கும் என்பதை நான் எதிர்பார்த்தேன்! உண்மையிலேயே, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பெருமையை மங்கிவிடாது காக்கக்கூடியவன், சங்கிலிதான், ஐயா! தம்பியின் பராக்கிரமத்தை ஈழமே நன்கறியும்?...ஆனால்...?”

“ஆனால், என்ன, பரநிருபா?”

“அவனது உயிருக்கு மட்டும் சதிகாரரால் - அண்ணன்மாரைக் கொன்றவர்களால் - ஆபத்தில்லையென எப்படி நம்பமுடியும்...?”

“பரநிருபா! அவன்தான் சிறந்த வீரன் எனச் சற்றுமுன் கூறினாயே?”

“என் அண்ணன்மார்களும் வீரர்கள் தாம் ஐயா...”

“உண்மை, பரநிருபா! உன் அண்ணமாரிலும் பார்க்கச் சிறந்த வீரன் சங்கிலி என்பதை ஒப்புக் கொள்வாய்?..... அவன் உயிருக்கு எவ்வித ஊறும் வராதெனத் திடமாக நான் கூறுவேன்!... அவனுக்குப் பக்க பலமாக நீ வேறிருக்கியாய்.....”

“ஐயா!... நானிருந்து கூட என் அண்ணன்மாரினுயிரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை...! இனித் தம்பிக்குவரும் ஆபத்தைக்காப்பாற்றவா போகிறேன். நேரமாகி விட்டது, தந்தையே! சிறிது படுத்து ஒய்வெடுங்கள்! மிகுதியை நாளை பேசுவோம்...”

“பரநிருபா! நாளை இருக்கிறேனோ, தெரியாது! இன்றே பேசு முடித்து விடுவோம்! சங்கிலிகுமாரன் வீரனாகிலும், இளம்கன்று அவனுக்குப் புத்திமதி கூறித் தக்க வழியில் நடத்துவது உன் கடமை”

“அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள், ஐயா!... நாளையே மந்திரிச் சுற்றத்தாருக்கு அறிவித்து, முடிசூட்டு விழாவிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யட்டுமா?.....”

“அவசரப்படாதே, பரநிருபா! சங்கிலிகுமாரனிடம் அவனது சம்மதத்தைக் கேட்க வேண்டாமா?...”

“அவனைச் சம்மதிக்க வைப்பது என் பொறுப்பு, நீங்கள் ஒன்றிற்கும் கவலைப்படாதீர்கள்!”

தூண் மறைவிலிருந்து இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரன் ஏனோ விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தான்; விம்மல் ஒலி வெளியிற் கேட்காது இருக்க முயன்று வெற்றியடைந்த போதிலும், கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

இதுவரை பேசாதிருந்த வள்ளியம்மை தேவியாரினது குரல் இப்போது ஒலித்தது.

“சுவாமி! சங்கிலி மன்னனாவதைப் பற்றி எனக்கொரு ஆட்சேபமுமில்லை... ஆனால்.....”

“ஆனால்... ஆனால்...! என்ன, அம்மா?”

“நாட்டு மக்கள் சங்கிலி மன்னனாவதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமே?”

“குடிமக்கள் ஒப்புக் கொள்வார்கள், தேவி! நாட்டினது இன்றைய சூழ்நிலையை விரிவாக எடுத்துக்கூறினால், குடிமக்கள் நிச்சயம் ஒப்புக் கொள்வார்கள்...? சங்கிலிகுமாரனை அவர்கள் விரும்பாததற்கும் காரணமில்லையே?”

“காரணமுண்டு, சுவாமி?”

“என்ன காரணத்தைக் கண்டுவிட்டாய்?” எனக் கேட்ட மன்னரது குரலில் இருந்தது ஆத்திரமா ஆவலா எனப் பரநிருபசிங்கரால் முடிவு செய்ய முடியவில்லை.

“இதைக் கூறுவதற்காக மன்னியுங்கள்! ஒரு ‘வைப்பாட்டியின் மகனே’ மன்னனாக ஏறிக் குடி மக்கள் விரும்புவார்களா?”

எதையவன் பிறர் வாயிலிருந்து கேட்கப் பிரியப்பட மாட்டானோ, எதை அவன் தன் பலவீனம் என எண்ணியிருந்தானோ, அந்தப் பலவீன நரம்பை வள்ளியம்மை தேவியாரின் சொற்கள் சுண்டியிழுக்கவே, வெறி கொண்டவனைப் போலான சங்கிலிகுமாரனது உடல் பயங்கரமாக நடுங்கியது.



8

பரவையின் குறும்பு

கூடலைக் கதிரவனின் ஒளிக் கிரணங்கள், யமுனை ஏரியையும், அரச கேசரி மண்டபத்தையும் ஒளிமயமாக்கியதோடு, மண்டபத் தூணொன்றில் சாய்ந்து துயின்று கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரனையும் விழிப் படைய வைத்ததால், திடுக்கிட்டுக்கண்விழித்தவன் சிறிதுநேரம் யமுனை ஏரியின் நிர்மலமான நீரைக் கண்ணிமைக்காது பார்த்தபடி இருந்தான். அவன் மனதைக் கடந்த இரவுச் சம்பவங்கள் அவ்வளவு தூரம் பாதித்ததோடு, மாறா மனச் சுவையையும் ஏற்றி இருந்தன.

நெடுமூச்சொன்று வேகமாக எழுந்து தேய்ந்தது.

தன் ஈரலொன்றால் மண்டப நிலத்தில் உணர்வில்லாது ஏதோ கீறிக்கொண்டிருந்த போதிலும் அவன் உதடுகள், ‘என்ன இருந்தாலும் நாள் கேவலம் ஒரு வைப்பாட்டியின் மகன்தானே’ எனத் துடித்துக்கொண்டிருந்தன.

ஆண் சிங்கமெனப் பீடுநடை போட்டவன் ஒரு சொல்லால் தலை குனிந்து நின்றான்.

பரராசசேகர மன்னருக்கு மூன்று மனைவிகள் இருந்தனர். இறந்து போவவரும், பட்டத்துராணியுமான இராஜலக்குமி தேவியார் மூத்த பத்தினி; வள்ளியம்மை தேவியார் மன்னரால் முறைப்படி தாலி கட்டப் பெற்றவர். சங்கிலிகுமாரனின் தாய் மங்கத்தம்மாள் மன்னரின் காதலுக்குப் பாத்திரமானவளாக இருந்த போதும் முறைப்படி மனைவியாக்கப்படாதவள். இராஜலக்குமி தேவியார் கண்களுக்கு மங்கத்தம்மாள் என்றும் இளப்பமானவளாகவே தோன்றினாள். வள்ளியம்மை தேவியார் மங்கத்தம்மாள் மேல் பரிவுடையவர்; சங்கிலிமேலும் பரவை மேலுமுள்ள பாசத்தினால் அவர்கள் தாய்மேலும் வள்ளியம்மை தேவியாருக்கு அன்பிருந்தது.

“அம்மா, வைப்பாட்டியின் மகன் என்ற இழி பெயரை, மாறாத வசையை எனக்கு ஏற்படுத்திவிட்டாயே? உங்களது காதல் வாழ்

விற்காக எங்களது வரலாற்றைக் கறைப்படுத்த வேண்டுமா?" எனச் சங்கிலிகுமாரனின் உள்ளம் ஓலமிட்டதோடு, சென்ற இரவு தான் அடைந்த உணர்ச்சிகளைத் திரும்பவும் மனக் கண்ணில் காணவிட்டு விட்டுச் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

“ஒரு வைப்பாட்டி மகனை மன்னனாக ஏற்க மக்கள் விரும்புவார்களா?” என வள்ளியம்மை தேவியார் கேட்டபோது, தூண் மறைவில் நின்று கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரன் வெறி கொண்டவன் போலானான்.

‘வைப்பாட்டி மகன் எனக் கூறிய பெரியண்ணையின் வாயைக் கீறிக்கிழிக்க வேண்டும்’ என்ற எண்ணக் கூடாத எண்ணமும் எழுந்ததால் தன் உடை வாளின் மீது அவனை அறியாமலேயே அவன் கை விழுந்தது.

வெறி கொண்ட வேங்கையென நின்ற சங்கிலி குமாரனை மன்னரது வார்த்தைகள் சாந்தப்படுத்தியதோடு, அவன் எவ்வளவு தவறான செயலைச் செய்ய எண்ணியதையும் எடுத்துக் காட்டின.

‘உன்னில் பிழையில்லை, தாயே! என்னைப் பெற்றவன் விட்ட பிழை’ என நினைக்கவும் வைத்தன.

“தேவி என்ன வார்த்தைகளைப் பேசுகிறாய்? சங்கிலிகுமாரன் என் மகன். உன் கரங்களில் வளர்ந்தவன் என்பதைக்கூடவா மறந்து விட்டாய்?”

“பெற்ற மகன் மேல் வைத்த அன்பிலும் பெருத மகனான சங்கிலிமேல் நான் வைத்த அன்பு கூடியது என்பதை நீங்கள் நன்கறிவீர்கள், சுவாமி! சங்கிலி மன்னனாவதை என்னை விட அதிகம் விரும்புபவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள். ஒருவேளை குடிமக்கள் ஏதாவது கூறுவார்களோ என எண்ணியதாலேயே அவ்வாறு கூறினேன் தவிர சங்கிலியை இழித்துரைக்கும் எண்ணத்துடனல்ல!”

தேவியாரின் சொற்கள் சங்கிலி குமாரனது மனதிற்கு ஆறுதலளித்தன; அவனையறியாமல் விழிகளும் கலங்கின.

சேவல்கள் கதிரவனை எழுப்பக் குரல் கொடுத்தன. காண்டாமணி ஒன்றின் நாதம் காற்றோடு செறிந்து வந்தது.

சங்கிலிகுமாரன் இம்மண்டபத்தை விட்டு மெதுவாக வெளியேறினான்.

அரசகேசரி மண்டபத்தை விட்டு மெதுவாக எழுந்திருந்த சங்கிலிகுமாரன், யழுனை ஏரியில் இறங்கி, சிறிது வீங்கியிருந்த தன் முகத்தைக் குளிர்ந்த நீரினால் கழுவிக்கொண்டு, தன்மாளிகை நோக்கிச் சென்றான்.

எழிலார்ந்த மாளிகை அது. வெண்கதையின் பால் வெண்மை மங்காதிருந்ததால் காலேக்கதிரவனின் ஒளிக்கதிர்கள் படிந்து மணங் கவரும் சோபையுடன் விளங்கியது.

மாளிகையுள் கால்களைப் பதித்தபோது சென்ற இரவு நிகழ்ச்சிகள் மீளவும் நினைவில் தோன்றின. வள்ளியர்மை தேவியாரின் வார்த்தைகள் நாராசமாகக் காதுகளுள் இறங்கின.

சங்கிலிகுமாரன் தாயை நாடி உள்ளே சென்றான். அன்னை காலேப் பூசைக்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்தபடி இருந்தாள்.

“அம்மா...” என அழைத்த இளவரசனின் குரலில் பல்வேறு உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்பு உறைந்து கிடந்தது.

மகனின் குரல் கேட்டுத் தலைநிமிர்ந்தாள், மங்கத்தர்மாள். அடக்கமும், அமைதியும் கலந்துறவாடும் முகப்பொழிவு. சுருணை சுடர்விடும் விழிகள்.

“குமாரா! என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்! முகம் வேறு வீங்கி இருக்கிறதே? இரவு நித்திரை கொள்ளவில்லையா?” எனக் கேட்ட படி எழுந்து வந்தாள்.

“அண்ணா இப்போதுதான் வந்தாயா?” என்ற இனிய குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான், சங்கிலி. அவன் தங்கை பரவை அவளை நோக்கிச் சிறு துள்ளலோடு வந்தாள். பளிங்கென முகங்கழுவித் திலக மிட்டிருந்தாள்; காலையில் நீராடியதால் உலர்வதற்காக விரித்து விட்டிருந்த குழற்கற்றையின் கருநிறப் பகைப் புலத்தில், செந்தாமரை போல அவள் புகவிலாசம் மலர்ந்து கிடந்தது. ‘என் தங்கை எவ்வளவு அழகாக வளர்ந்து விட்டாள்’ என ஒரு கணம் எண்ணிக் கொண்டான், சங்கிலிகுமாரன்.

“அண்ணா, என்ன ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்? இரவு எங்கே போனாய்? இரவு முழுவதும் அம்மா தூங்கவே இல்லை... ஒரே பயம்.....”

“தூங்கவா...?”

“இல்லை... உனக்கு யாராவது ஏதாவது... ஆனால், நீ தக்க பாது காப்பான் இடத்தில் இருந்ததை அம்மா அறியமாட்டார். ஏன் அண்ணா?... ..”

பரவையின் வார்த்தைகளில் மெல்லிய இழையாகக் கேலி இருந்ததை அவன் உணரத் தவறவில்லை.

“பரவை, பேசாது சும்மா இரு! பிறகு எல்லாம் பேசலாம்..... போய்க் காலே ஆகாரத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யும்படி கூறு...”

“பாவம், அண்ணா, நல்லா களைத்துத்தான் வந்திருக்கிறாய்?” என்ற படி அவன் மாணை விரைந்தான்.

அவ்வேளையிலும் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“குனித்துவிட்டு வா, குமாரா?” என்ற தாயின் கட்டளையை ஏற்றுத் திரும்பியவன் சிறிது திகைத்து விட்டான்.

எதிர்பாராத சந்திப்பு.

வாசலில் நிலையைப் பற்றியபடி பரராசசேகரர் நிற்க, அவரது ஒரு கையைப் பற்றியபடி பரவை நின்றிருந்தாள். பரவையின் இதழ்க் கோடியில் புன்னகை அரும்பி இருந்தது.

“அம்மா, ஐயா வந்திருக்கிறார்” எனவும் கூவினாள்.

மங்கத்தம்மாள் மன்னரை வரவேற்க அடக்கமாக எழுந்து நின்றாள். “வாருங்கள்.....”

பரவையின் தோளைப்பற்றி அன்போடு அணைத்தபடி உள்ளே நுழைந்த பரராசசேகரர் சங்கிலிகுமாரனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். புதியதொரு உணர்வோடு பார்க்கின்ற பார்வையைச் சந்திக்கின்ற சக்தியை இளவரசனின் விழிகள் பெற்றிருக்கவில்லை.

“குமாரா!” என விளித்த மன்னர், “உன்னுடன் முக்கிய விடயம் ஒன்றைப் பற்றிப் பேச வேண்டும். போய்க் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு வா.....”

உணர்வுகளை வெளிக்காட்டாது வெளியேறிய சங்கிலிகுமாரன், திரும்பவும் திகைத்து நின்றான்.

எதிர் பரநிருபசிங்கர் வந்து கொண்டிருந்தார்.



9

காண்பது கனவோ?

யாழ்ப்பாண அரசின் மணி முடியைத் தாங்கும்படி சங்கிலி குமாரனை வேண்டப் போகின்றார்கள். இந்த இராச்சியத்தை அமைத்து, முடிசூடி அரசாண்ட முன்னோன் சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி இருந்து செங்கோலோச்சிய சிம்மாசனமிது. இலங்கை மன்னன் புலனேகபாகு வைப் புறமுதுகிடச் செய்து புத்தரது புனித தந்தத்தை அவனிடமிருந்து கவர்ந்ததோடு, திறை அரசனாக்கித் திறை பெற்ற பெரு மன்னன் ஐயவீரச்சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி அரசாண்ட பூமி இது. தென் பகுதி மன்னன் ஆறும் பராக்கிரமபாகுவின் மேல் கடலிலும் தரையிலும் தண்டெடுத்து, சேனாதிபதி அழகேஸ்வரனோடு போராடித் தனது வீரத்தை நிலைநாட்டிய ஆரியச் சக்கரவர்த்தி திறலோடாண்ட யாழ்ப்பாணத்து அரியாசனத்தில், சிங்கள மன்னர்களது ஆதிக்கத்தி னின்றும் யாழ்ப்பாணத் தமிழரசை மீட்டு, நாட்டின் நன்மைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து அரசோச்சிய கனகசூரியசிங்கையாரியச் சக்கர வர்த்தியின் எழிற் சிம்மாசனத்தில் சங்கிலிகுமாரனை அமரும்படி கேட்கப் போகின்றார்கள். சிறு வயதிலேயே தந்தை கனகசூரியசிங்கை யாரியச் சக்கரவர்த்தியோடு போர்க்களத்தில் புகுந்து தனது வீரத்

தை நிலைநாட்டிய மன்னர் பரராசசேகரர் அமர்ந்த சிம்மாசனத்தைச் சங்கிலிசூரியனுக்கு வழங்கப் போகின்றார்கள்.

“உணர்ச்சிக்கு முதலிடம் அளித்து வாழும் என்னை, மன்னென்ற பெயர்கூட்டி, யாழ்ப்பாணவரசின் பெரும் பாரத்தை என் தலையிற் கட்டமுயல்கின்றார்களே? இதை நான் ஏற்பதா, ஏற்காது விடுவதா? என்ற சிந்தனையோடு வெளியே வந்த சங்கிலிசூரியன் தன்னெதிரே ஏழுரதிபர் பரநிருபசிங்கர் வருவதைக்கண்டு சிறிது திகைத்து நின்றான்.

இவ்வளவு விரைவில், அதுவுமிந்த அதிகாலையேனையில் தன்னைத் தேடித் தந்தையும் தமையனும் வருவார்களெனச் சங்கிலி எண்ணி யிராதபடியினால், தந்தையை முதலிற் கண்டபோது திகைத்தவன், தமையனை அடுத்துக் கண்டபோது முற்றாகத் திகைப்படைந்து விட்ட தால், “தம்பி, சுகமேயுள்ளாயா?” என்று பரநிருபர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் கூறுது மரமென நின்றான்.

“என்ன திகைத்து விட்டாய், தம்பி! சுகமாகவிருக்கின்றாயா?” எனப் பரநிருபசிங்கர் மறுபடியும் கேட்ட பின்பே சங்கிலி பதிலிடுக்க வாய்திறந்தான்.

“உண்மையில் திகைத்தே விட்டேன், அண்ணா! ஐயாவையும் உங்களையும் இவ்வதிகாலையில் நான் முற்றாக எதிர்பார்க்கவில்லை; முக்கிய காரணமில்லாது நீங்கள் வரமாட்டீர்களே? அம்மாவிடம் வந்தீர்களா?” எதற்காக வந்திருக்கிறார்களென்ற காரணம் தெரிந்தும், அதைத் தெரிந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளுதல் தவறாகும் என்றவெண்ணத்தினால், சங்கிலிசூரியன் மேற்கண்டவாறு கேட்டான்.

“உங்கள் எல்லாரிடமுமே வந்தோம்.....முக்கியமாக உன்னிடம், தம்பி!”

“நீங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால் நீங்களிருவரும் திட்டம்போட்டுப் பேசிப்பறைந்து வந்ததாகவல்லவா தெரிகிறது?... ”

“ஆம், தம்பி! திட்டம்போட்டே வந்தோம்! யாழ்ப்பாணத்தின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்காக இங்கு வந்தோம்...!”

“என்ன, அண்ணா! நம் நாட்டின் எதிர்காலமா?”

“அதெல்லாம் சரி...! அதைப்பற்றி ஐயா உனக்குக் கூறுவார்! சென்ற இரவு உன்னை நான் காணவில்லையே? தங்கை கூட வந்திருந்தாள்... எங்கே போயிருந்தாய். தம்பி?”

தமையனின் இக்கேள்வியால் திக்குமுக்காடிப் போனான், சங்கிலிசூரியன். பரவை அண்ணரிடம், அவன் மருத்து மாமலாவைத்திற்குச் சென்றிருந்ததை சென்றவிரவு கூறியதாகக் கனகராயன் கூறியிருந்தான். அதனை எண்ணிக் கொண்டதால் என்ன கூறுவது என்று தயங்கி நின்றபோது, அறைக்கு வெளியே பேச்சுக்குரல் கேட்டு எழுந்து வந்த பரவை, மூத்தவர் கேள்விக்கு இளையவர் பதில் கூறுது நிற்பதைக் கண்டு தண்சுள் நகைத்துக் கொண்டாள்.

செல்லப் பெண் பரவை தங்கையின் குரல் கேட்டுத் திரும்பிய பரநிருபசிங்கர், “நீ போய் வா, தம்பி! உனக்காக ஆலோசனை மண்டபத்தில் இருக்கின்றோம்” என்று கூறிவிட்டு “வாய்மா, பரவை” என்ற படி உள்ளே நுழைந்தார்.

ஆலோசனை மண்டபத்தில் சில கணப் பொழுதுகள் திகைப்பில் கழிந்தன. மன்னர் பரராச சேகரர் கூறிய செய்தி மங்கத்தம்மா னையும், பரவையையும் திகைப்பில் ஆழ்த்தினிட்டது. சங்கிலிகுமாரன் திகைத்தவன் போல் விருட்டென எழுந்தான்.

“மூத்த பட்டத்திளவரசர் இருக்க, இளையவனுக்குப் பட்டம் சூட்டுவதென்பது கதைகளிலும், காவியங்களிலும் நடக்கலாம். நடைமுறையில் நடக்க முடியாதது. உரிமை படைத்த என் அண்ணர் இருக்க, எனக்கு முடியா? என்ன கூறுகிறீர்கள், ஐயா? நாட்டினது அபாய நிலையைப் போக்க விரும்பிய நீங்கள் மேலும் அபாயத்தைப் பெருக்கப் போகிறீர்கள் போலிருக்கிறது...”

“குமாரா!” என அமைதியாக அழைத்தார், பரராசசேகரர்: ‘நாட்டினது நிலையை நீ நன்கறிவாய்?... யாழ்ப்பாணத்திற்கு இன்று’ தேவையானது மன்னனல்லன்... அரசைச் சூழ்ந்து வரும் அபாயக் கார் மேகங்களினின்றும் காக்கக் கூடிய திறமை படைத்த ஒரு வீரனே தேவை...?’

“வீரன்தானே வேண்டும்? என் அண்ணருக்கு என்ன குறை?” எனச் சங்கிலிகுமாரன் கேட்டான்.

“என்னிலும் ஆற்றலும் இராஜ தந்திரமும் பதடத்தவன் நீ என்பதை நாடறியும். மேலும், தம்பி, மன்னனாகும் ஆசையே எனக்கில்லை. மக்களது நோய்களைத் தீர்ப்பதன் மூலம் ஆனந்தப்படவே ஆசைப் படுகின்றேன். தம்பி, எங்கள் வார்த்தைகளைத் தட்டாதே. நாம் சொல்வதைக் கேள். யாழ்ப்பாணத்தின் மகுடத்தை நீ ஏற்கத்தான் வேண்டும்” என்றார், பரநிருபசிங்கர்.

“அண்ணா, நீங்கள் என்ன கூறினாலும் என்னால் இம் முடியை ஏற்க முடியாது. அடுத்த முடிபதியாக வேண்டியவர்கள் நீங்கள். மூத்தவன் இருக்க இளையவன் முடி சூடுவது என்பது நல்லதுமன்று... நாட்டி மக்களால் விரும்பக் கூடியதுமன்று...”

“தம்பி, நீ என்ன கூறினாலும் என்னால் இம் முடியை இனிமேல் ஏற்கமுடியாது... அடுத்த மன்னனென்று உரிமை பெற்ற நானே இம் முடியை உனக்கு அளிக்கும்போது, மக்கள் என்ன கூற முடியும்? நாட்டின் இன்றைய சூழ்நிலையை உணர்ந்த எவனும் நீ மன்னனாவதையே விரும்புவான்... என்ன கூறுகிறாய், தம்பி! ஒப்புக் கொள்...”

சங்கிலி குமாரன் சிந்தனையிலாழ்ந்தான். அது வேளை பரவையின் குரல் ‘கணீர்’ என ஒலித்தது.

“அண்ணா, நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள்.”

“என்ன பரவை?” என்றார், பரநிருபர்.

“உங்களுக்கு முடி சூட விருப்பமில்லை என்றால் அடுத்துப் பட்டத் திற்கு உரியவர் யார்?”

“தம்பி தானம்மா!”

“இல்லை... அண்ணா! அடுத்துப் பட்டத்திற்குரியவர் சின்னண்ண வல்லர்...”

“பின் யார்...?”

“தந்தைக்குப் பின் அரசனாவது மகன் தானே? அது தானே இருந்து வரும் முறை?”

“ஆமாம்...”

“முத்த அண்ணன்மார் இருவருக்கும் புத்திரர்கள் இல்லாதபடியினால் தானே, யாழ்ப்பாணத்தின் முடி உங்களை நாடுகிறது. அண்ணர் வீரபண்டாரத்திற்கு ஒரு மகன் இருந்திருந்தால் அவன்தானே இன்றைய மன்னன்... அதுபோல...”

“அது போல...”

“உங்களது முடியை அடுத்து ஏற்க வேண்டியவர் உங்களதுமகன்...”

“யார் பரராசசிங்கனா?”

பரவையின் பேச்சு உண்மையில் யாவரையும் திகைப்பில் ஆழ்த்தி விட்டது. திகைத்துப் போன பரநிருபசிங்கர் திகைப்பை வெளிக்காட்டாது பேசுவார்:

“பரவை, உன் பேச்சில் உண்மை உண்டுதான். ஆனால், பரராசசிங்கன் பத்தொன்பதே வயது நிரம்பிய சிறுவன். அரசபாரத்தைத் தாங்குந் திறனற்றவன். இன்றைய அரசின் சூழ்நிலையில் திறன் மிக்க வீரனை மன்னனாகத் தேவை! பரராசசிங்கனால் அது முடியுமா, பரவை? முடிவாகக் கூறுகின்றேன்... அரசமுறைகளையோ, வழக்கங்களையோ இன்றைய நிமையிற் கவனிக்க முடியாது! நான் விரும்பி என் பட்டத்தைத் தம்பிக்கு அளிக்க முன் வரும்போது யார்தான் தடுக்க முடியும்?”

பரவை மௌனமாகி விட்டதோடு தலை நிமிர்ந்து சங்கிலிகுமாரரையும் பார்த்தாள்.

“அண்ணா!” என்று அழைத்த சங்கிலி, “இவ்வாறு செய்தா லென்ன?” என்றான்.

“எவ்வாறு, தம்பி?”

“நீங்கள் முடியைச் சூட்டி மன்னனாகுங்கள். உங்களுக் உதவியாக, வலக்கை போல நாணுதவுகின்றேன்...”

“தம்பி, என்னை நீ முற்றாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. மக்களது பிணிகளைத் தீர்த்து அவர்களது மகிழ்வில் இன்பம் காண நான் ஆசைப்

படுகின்றேன். மேலும், மன்னனென்ற உருவில் ஒருவன் இருக்கும் போது உன் வீரமும் திறனும் சிறிது மழுங்கவே செய்யும். உன் எண்ணப்படி ஆளும்போதுதான் நாடு நன்கு முன்னேற முடியும், தம்பி!”

“எப்படி இருந்தபோதிலும் மூத்தவர் இருக்க நான் முடி குடுவது அழகல்ல...”

‘மூத்தவன் இருக்கத்தானே, முடி சூட்டக் கூடாது தம்பி! நான் இல்லாது போனால்..’

குறுக்கிட்டான், சல்கிலிகுமாரன் :

“என்ன வார்த்தைகள் கூறுகிறீர்கள், அண்ணா? அண்ணனென்ற உறவில் உங்களைத் தவிர ஒருவருமில்லை...”

“தம்பி, அந்த உறவு நிலைக்க வேண்டும் என்றால், தந்தைக்கு நான் கொடுத்த வாக்குறுதி நிறைவேற வேண்டுமானால், இம் முடியை நீ ஏற்றே ஆக வேண்டும்...”

“என்னை இக்கட்டான நிலையில் நிறுத்துகிறீர்கள். மன்னனாகக்கூடிய தகுதி எனக்குண்டா?...’

“உண்டு, தம்பி, உண்டு!”

“எனக்குச் சிந்திக்கச் சிறிது அவகாசம் தாருங்கள்”

பரராசசேகரர் இப்போது குறுக்கிட்டார்:

“சிந்திப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது, குமாரா? நாங்கள் முடிவாகக் கூறுவதை நீ ஏற்றேயாக வேண்டும். ஒப்புக்கொள், குமாரா?”

“ஒப்புக்கொள், அண்ணா!” என்றான், பரவை.

“உங்களுக்காக, உங்கள் மன நிறைவிற்காக இம்முடியை நான் ஏற்கிறேன்”

பரநிருபசிங்கர் தம்பியை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டார்.

“தம்பி, உன் தலைமையின் கீழ் இவ்விராச்சியம் நலம் பெறட்டும்” என வாழ்த்துக்கள் கூறினார்.

அவ்வேளை பரவையைத் தேடித் தோழி ஒருத்தி வந்தாள். உதயவல்லி, வந்திருக்கிறார், அம்மா!”

பரவை எல்லாரிடமும் விடைபெற்று விரைந்தாள்.

‘உதயவல்லி’ என்ற பெயர் சங்கிலிகுமாரனின் காதுகளில் தெளிவாகக் கேட்டது. எல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்ட அவன் வேகமாக நந்தவனத்தை நாடி வந்தவன் ‘திக்க’ பிரமை அடைந்து நின்றான்.

தான் காண்பது கனவா என்ற பிரமை ஏற்படவே, கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு பார்த்தவன் கண்களின் முன், நந்தவன முகப்பில் சிரித்தபடி பரவை நிற்க, அவள் கொவ்வை நிறக் கன்னத்தைக் கிள்ளியபடி கனகராயன் நின்றிருந்தான்.



நீயே பட்டத்து ராணி!

அரண்மனையில் தனக்குத் தெரியாமலேயே எத்தனையோ விஷயங்கள் நடைபெற முடியும் என்பதைச் சங்கிலிகுமாரன் உணர்ந்து கொண்டான். இயற்கையின் இயக்கம் ஒவ்வொருவரிலும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குரிய வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டே வளர்கிறார்கள் போலும்.

கண் முன்னால் தன் தங்கையின் கன்னத்தைக் கிள்ளியபடி ஆடவன் ஒருவன் நிற்க, அவன் சிரித்தபடி மலர்ந்து நிற்கின்ற காட்சியைக் கண்டான்.

“சீசீ! கையை எடுங்கள்... யாராவது பார்த்துவிடப் போகிறார்கள்..... பட்டப்பகலில். அதுவும் காலேவேளையில் வந்ததும் வராததுமாக இதுதானா?” எனச் சினுங்கிய பரவையின் எழிற் கன்னத்தைக் கன்றிப்போகக் கூடியதாக, கனகராயன் கிள்ளியதோடு நில்லாது, “யாராவது பார்த்தால் என்ன?” எனக் குறும்பாகப் பேசவும் செய்தான்.

உதயவல்லியைக் காணும் ஆவலோடு வந்தவனுக்கு, இக்காட்சி முதலில் வியப்பையே அளித்தது. முதலில் தோன்றிய வியப்பு படிப்படியாக ஆத்திரமாக மாறுவதை அவனால் உணர முடிந்தும் தடுக்க முடியவில்லை.

ஒரு தங்கையின் தமையன் அவன்.

“ஒரு நாட்டின் இளவரசி இவள். இவளை நேசிக்க இவனுக்கு எப்படித் துணிவு வந்தது?”

“ஒரு நாட்டின் இளவரசன் நீ. கேவலம் ஒரு மந்திரியின் மகளைக் காதலிக்க எப்படித் துணிவு வந்தது? சேனாதிபதி சம்பகமாதாக்கரின் வழி வந்தவனுக்கு ஒரு இளவரசியை விரும்ப உரிமையில்லையா?”

சங்கிலிகுமாரனின் கோபம் படிப்படியாக அடங்கி அவிந்தது. ‘தங்கைக்கு எல்லா வழிகளிலும் ஏற்றவன் கனகராயன்’ என்ற முடிவிற்கு வந்ததால், அவர்கள் அறியாது தன் மாளிகை திரும்பினான்.

‘அடி பரவை நான் உன்னை இன்னும் சிறுகுழந்தை என்றே எண்ணிவந்தேன். அது எவ்வளவு தவறு’ என எண்ணியபடி, அறையில் சிறுநடைபயின்று கொண்டிருந்தபோது, கனகராயன் வந்தான்.

இதுவரை சங்கிலிகுமாரன் காணாத கனகராயனாக அவன் தெரிந்தான். தன் மகோன்னத கனவின் வலது கை சிலவற்றைத் தன்னிடம் கூட மறைக்கின்ற அற்புதம், அன்று அவனுக்குத் தெரிந்தது.

“வா... கனகராயா? ஏது இக்காலை வேளையில்... மகிழ்ச்சியோடு காணப்படுகிறாயே...?”

கனகராயன் முகத்தில் சங்கிலிகுமாரன் எதிர்பார்த்த எதுவித சலனமும் தோன்றவில்லை.

“சும்மா வந்தேன், இளவரசே! நாங்கள் இன்று கடற்கரைக்குச் செல்லும் நாளல்லவா?...?”

கடற்கரை மணலிலே கையாலாகாத இளவரசனாக கட்டிய மணற் கோட்டைகள் சிதையவில்லை என்ற விபரத்தைத் தன் நண்பனுக்குக் கூற ஒரு கணம் விரும்பியவன், சற்று நிதானித்துக் கொண்டான்.

“ஆமாம், கனகராயா! மாலையில் கடற்கரையில் நீ எதிர்பார்க்காத சில விஷயங்களைக் கூறுகின்றேன்...”

“எதிர்பார்க்காதவையா...?” என மந்தகாசமாகப் புன்னகைத்த கனகராயன், “வருகிறேன், இளவரசே” என எழுந்தான்.

“ஏன் அவசரப்படுகிறாய், கனகராயா?”

கனகராயன் “லகலவென நகைத்தான்.

“மருத்துமாமலை வனத்து நாடகம் தொடர்ந்து நடைபெறுவதை நான் தடுக்கலாமா?”

“கனகராயா?...?”

“ஏன் மறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள். இளவரசே! மாளிகை வாசலில் மந்திரியார் அப்பா முதலி அவர்கள் வீட்டுப் பல்லக்கு இருக்கிறதே...”

“இருந்தால்...?”

“உதயவல்லி தேவியார் இம்மாளிகையில் இருக்கிறார்...”

சங்கிலிகுமாரனின் முகத்தில் வீரனுக்கேயுரிய கம்பீரத்தோடு, மெல்லிய இழையாக வெட்கவுணர்வு திரை விரித்தது.

கனகராயன் சிரித்தபடியே விடைபெற்றான்.

யமுனை ஏரியின் கிழக்குப் பக்கத்தில் எழிலுற அமைந்திருந்தது, நந்தவனம். உலகின் நறுமலர்கள் எல்லாம் அங்கேதான் உளவோ எனும்படி, வர்ணஜாலங்களை வீசியபடி மலர்கள் தேன்சிந்தி அசைந்தன.

தற்செயலாக நந்தவனத்திற்குள் வந்தவனைப் போல, உதயவல்லியும் பரவையும் பேசிக்கொண்டிருந்த மலர் மண்டபத்தினுள் சங்கிலிகுமாரன் நுழைந்தான். பெண்கள் இழுவரும் எழுந்து நின்றனர். மலர்மண்டபத்து மலர்க் கொடிகள் இடை நெளித்து இவ்வளவு எழிலாக நிற்குமா?

“மன்னரே, தாங்கள் பெண்கள் தனித்திருக்கும் இடத்திற்கு உத்தரவில்லாமல் நுழையலாமோ?” எனப் பரவை குறும்பாகக் கேட்டான்.

“மன்னரா? இது என்ன புதிய விளிப்பு?...?”

“மன்னர் தானே...?” என்று மெதுவாக முணுமுணுத்தாள் அப்பா முதலி மகன்.

அவன் விழிகள் குரலிற்குரியவளை நாடித் திரும்பினை கருநாகம் என நெளிந்து கிடந்த பின்னலைக் கரத்தில் வைத்து முறுக்கியபடி நின்ற உதயவல்லியின் தோற்றம் அவன் மனதை ஒரு கணம் கவ்வி யது. உடலோடு இணைந்து கிடந்த பளபளப்பான மல்மல் ஆடைகள் அவள் உடல் வளைவின் அற்புதங்களை அழகூட்டிக் காட்டின.

“பரவை யாரிந்தப் பெண்?...” எனக்கேட்டான், இளவரசன். தமையனின் நடிப்பைக் கண்ட பரவை தனக்குள் நகைத்துக் கொண்டாள்.

“உனக்குத் தெரியாதா, அண்ணா?”

தெரியாது என்பதற்கு அடையாளமாகப் பரிதாபமாகத் தலையை ஆட்டினான், சங்கிலி.

“உனக்கு மந்திரி அப்பா முதலியைத் தெரியுமோ?”

“அவரின்.....?”

“ஏண்ணா, அவசரப்படுகிறாய்..... இவளிடமே கேளேன். நான் மாளிகைக்குச் சென்று இவளுக்கு ஏதாவது சாப்பிடுவதற்கு எடுத்து வருகின்றேன். அதுவரை பேசிக் கொண்டிரு .. ஆனால், ஒன்று அண்ணா இவள் பேச மாட்டாள். பேசினால் ஓயவே மாட்டாள்.....” எனக் கூறியபடி மாளிகை நோக்கித் தாவி ஓடினான், பரவை.

“பரவை.. பரவை...!” எனச் சங்கிலிதமாரன் அழைத்தான்.

“ஏன் அவளை அழைக்கிறீர்களாம்!” தேனிலும் இனிய குரல் ஒன்று அவன் பக்கத்தில் எழுந்தது. அவன் சிரித்தபடி திரும்பினான்.

“உதயா.....” பிரேமையின் அழைப்பாக அவன் நெஞ்சிலிருந்து வார்த்தை வந்தது.

“இளவரசே... என்னை ஏமாற்றிவிட மாட்டீர்களே?”

சகோடயாழின் நடு நரம்பு தெறித்தது போல ஓர் உணர்வு அவனைக் கவ்வியது.

“இது என்ன வார்த்தை உதயவல்லி? உன்னை நான் ஏமாற்றுவதா? உனக்கு ஏன் இந்த வீண் சந்தேகம்?... ..”

“இது வீண் சந்தேகமென்றால், என்னைவிடப் பாக்கியசாலி இல்லைப் பிரபு! உங்களை மன்னராக்க முடிவு செய்துள்ளனர் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட கணத்தில் இருந்து, என்னிதயத்தில் இறைந தெரியாத பீதி தோன்றுகிறது. மகிழ்வதற்கு மாறான உணர்வு தலை தூக்கிறது.. இளவரசே, என்னை நீங்கள் ஏமாற்றி விடுவீர்களோ என்று கூடப் பயமாக இருக்கிறது.....”

“உனக்கு யார் இதைபெயல்லாம் கூறினார்கள்?”

‘பரவை கூறினான்..... மன்னரானதும் இந்த அபலையை மறந்து விட மாட்டீர்களே?’ என்றவள் உதடுகளில் தன் வலக்கரத்தைப்

பதித்துத் தடுத்த சங்கிலிகுமாரன், “அன்பே, வீணை சந்தேகங்களுக்கு இடம் கொடுக்காதே? நான் மன்னனானால் பட்டத்து ராணி நீதான்.....” என்று அவளை அணைத்துக்கொண்டான்.

அவன் அணைப்பில் கட்டுண்டு கிடந்த உதயவல்லி மெதுவாக முகம் நிமிர்த்தி அவனைப் பார்த்தாள். விழிகளில் ஏனோ சொல்லொணாத சோகம் குடிகொண்டிருந்தது.

“உதயா.....”

“பிரபு... எனக்கொரு சத்தியம் செய்து தருவீர்களா?.....”

“என்னையே உனக்காகத் தந்தபோது, ஒரு சத்தியம் செய்வது தான் பெரிதா?, கேள், உதயா... ஆனால்.....”

“ஆனால், என்ன இளவரசே...?”

“ஒருவரில் நம்பிக்கை அற்றுப் போகும் போதுதான் சத்தியம் கேட்பார்கள். அது போல.....”

“அப்படியொன்றுமில்லை... உங்கள் மீது பரிபூரண நம்பிக்கை எனக்குண்டு! என் திருப்திக்காக சத்தியம் செய்ய வேண்டாம். ஒரே ஒரு வாக்கு மட்டும் தாருங்கள்.....”

“என்னவென்று, உதயவல்லி...?”

“நான் மன்னனானால் நீயே பட்டத்து ராணியாக இருப்பாய் என்று.....”

“பைத்தியமே, இவ்வளவு தானா.....? நீ பட்டத்து ராணியானால் தான் நான் முடி ஏற்பேன். போதுமா?... ”

“அவ்வளவே போதும், பிரபு” என்ற அவள் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள். விரைகுழலின் நறுமணத்தை முகர்ந்ததால் சுயமிழந்த சங்கிலிகுமாரன், மெதுவாகத் தன் கரங்களால் அவள் மெல்லிதையைத் தழுவினான்.

உச்சி வானில் வானம்பாடிகள் சில இரைந்து கொண்டு சென்றன. உதயவல்லி அவள் பிடியிலிருந்து ‘சட்’டென விலகிக்கொண்டாள்.

அவன் மெதுவாக மலர் மண்டபத்து இருக்கையில் அமர்ந்தான்; அவள் அருகே வந்து அமர்ந்தாள்.

“உதயவல்லி, நம் காதலை உன் தந்தையிடம் கூறி திருமணத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யேன்...”

“ஐய, நான் ஆயத்தம் செய்வதா?... நல்லாய்த்தான் இருக்கு உங்கள் பேச்சு? நீங்கள் அல்லவா உங்கள் பெற்றோரிடம் கூறி...” தொடர்ந்து அவளால் கூறமுடியவில்லை; நிலத்தைப்பார்த்தபடி மௌனமானாள்.

“அப்படியே செய்கிறேன், உதயா! என் பெற்றோரைக் கொண்டே நம் திருமணத்திற்கு ஒழுங்கு செய்கிறேன். ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன, பிரபு? அபசகுனமாக...”

“இல்லை, உதயா! கள்ளத்தனமாக உன்னைச் சந்தித்து மகிழ்வதில் உள்ள தணியான இன்பம், திருமணமான பின் கிடையாது போய்விடுமே என்றுதான் கவலை...”

கலகலவெனச் சிரித்தாள், மந்திரி மகள்

“திருமணத்தை எண்ணிக் கவலைப்படும் ஆண்மகன் நீங்கள் ஒருவர்தான். கள்ளத்தனமாகச் சந்திப்பது உங்களுக்கு இன்பமாக இருக்கலாம் ஆனால்...”

“என்ன நீ கூட ஆனால் போடுகிறாயே?”

“நீங்கள் ஆண்பிள்ளை! என்னைச் சந்திக்க இரவு வேளைகளில் பயப்படாது வரமுடியும்! அதுபோல என்னால் முடியுமா?..... மாளிகை உறங்கிய பின் மெதுவாக எழுந்து கள்ளனைப்போலப் பதுங்கிப்பதுங்கி வந்து சந்திக்க வேண்டும்! இப்படிச் கள்ளத்தனமாக எவ்வளவு காலந்தான் சந்திப்பதாம்? என் அவஸ்தை எனக்கல்லவா தெரியும்!”

“உதயவல்லி! அப்படி என்ன அவஸ்தையோ?” எனக் குறும்பாகக் கேட்டவனுக்குப்பதில் கூறமுடியாதுதான் தவிப்பதை வெளிக் காட்ட விரும்பாத உதயவல்லி, கதையை மாற்றவிரும்பி, “என்ன பரவையை இன்னமும் காணோமே? “என்றாள்.

“என்னைத் துரத்தப் பார்க்கிறாயா, உதயா?”

“இப்போது துரத்தினால் தானே துரத்தலாம்! திருமணமானபின், துரத்தமுடியுமா? காதலிக்கும் போது காதலியின் எண்ணப்படிதான்! இளைஞர் நடப்பார்களாம்! திருமணமானபின் தங்கள் எண்ணப்படி மனைவிமார் நடக்கவேண்டுமென விரும்புவார்களாம்!” என்றாள், உதயவல்லி.

“ஓகோ! இப்போது உன் விருப்பப்படி எல்லாம் நான் நடப்பதாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறாய். இல்லையா?”

“இது என்னகுதர்க்கப்பேச்சு? என் எண்ணப்படியா நடக்கிறீர்கள்?”

“பின் யார் எண்ணப்படி?”

சங்கிலியினது பேச்சிற்குக் குறும்புத்தனமாக ஏதாவது கூற வாய் திறந்த உதயவல்லி, “அண்ணா! அண்ணா!” என்றழைத்தபடி பரவையொழிவரும் சத்தம் கேட்டதால், விலகி அமர்ந்து கொண்டதோடு அவனுக்குக் கண்களினால் ஜாடை காட்டி எச்சரித்தாள்.

அதே நேரத்தில், ஏழுரதிபர் பரநிருபசிங்கர் மாளிகையில் அவர் மனைவி மாதவி தேவியாலும், மகன் பரராசசிங்கனாலும் புதியதொரு சிக்கலுக்கு வித்திடப்பட்டதோடு, பரநிருபசிங்கரின் மனதிலும் குழப்பத்தைத் தோற்றுவித்தது.



உரிமைப் போர்

யாழ்ப்பாண அரசின் மணிமுடியைத் தன் தலையிலே தாங்கவேண்டிய ஏழுரதிபர் பரநிருபசிங்கரது உள்ளத்தில் பிரளயம் ஒன்று உருவாகியது. அவருடைய மனைவி மாதவி தேவியாரின் வார்த்தைகளும், மகன் பரராசசிங்கனின் சொற்களும் அவரை நிலை தடுமாற வைத்தன.

அவர் மனம் குழம்பித் தவித்தது.

“நீங்கள் செய்தது மகா துரோகம்! பெற்ற மகனுக்கே துரோகம் செய்துவிட்டீர்கள்” எனக் குமுறினான், மாதவி தேவி.

“தேவி, நாளுதுரோகம் செய்தேன்? சிந்தித்துப் பார்த்தால் உண்மை தெரியும்...”

“சிந்திப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது! நீங்கள் செய்தது துரோக மில்லாமல் வேறென்ன?”

“துரோகம்... என் துரோகத்தைக் கண்டுவிட்டாய்...? என் மகன் சுகமாக வாழவேண்டும் என்று கருதிச் செய்ததையா துரோகம் என்கிறாய்?”

“மகனின் நன்மை கருதி இருந்தால் உங்களுக்கு உரிமையான அரசை உங்கள் தம்பிக்கு அளிக்க முன் வருவீர்களா? உங்களுக்கு முடிபுனைய ஆசையில்லையெனில், அரசாளப் பலமில்லையெனில், உங்கள் மகனுக்கும் ஆசையில்லை! யாழ்ப்பாண சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து செங்கோலோச்ச வேண்டிய உங்களது மகன் கேவலம்—உங்களின் பின் ஏழுரதிபனாகத்தானே இருக்கவேண்டும்...?”

“வார்த்தைகளைக் கொட்டாதே? தேவி, என்னைத் தவறாக நீ கருதுகிறாய்? எனக்காமுடிபுனைய ஆசையில்லை? எனக்கா அரசாளப் பலமில்லை? இரண்டுமேயுள்ளன..... சிறுவனாக நான் இருந்தபோது, யாழ்ப்பாணத்தின் சிம்மாசனத்தில் ஒரு முறையாவது அமரவேண்டுமெனக் கனவு கண்டேன்!... அக்கனவு இன்று என்னைத் தேடிவந்தும் அதை ஏற்க மறுத்த உண்மைக் காரணம் என்ன தெரியுமா?.....” என்ற பரநிருபர் தன் துணைவியை ஏறிட்டு நோக்கிவிட்டுத் தொடர்ந்தார்: “அரசாள்வதென்பது விளையாட்டன்று! புகழுக்காகவோ, பேருக்காகவோ ஆசைப்பட்டு முடி புனைந்தபின், அரசின் பாரத்தைத் தாங்க முடியாது அவதிப்படுவதிலும், திறமையுடையவர்கள் அரசாள்வதே நல்லது தேவி! உன் கணவனை மன்னனாகக் காண நீ விரும்புகிறாய்? அது நிறைவேறுதகாலை உன் மகனை மன்னனாகக் காண விரும்புகிறாய்? உன்மீது பிழையில்லை...!”

“பின் யார்மீது பிழை?” என மாதவி கேட்டதற்குச் சிறிதுநேரம் மௌனமாகவிருந்த பரநிருபர், நீண்டதொரு பெருமூச்சோடு பேசினார்:

“யாழ்ப்பாணவரசின் இன்றைய சூழ்நிலையின் மீதே பிழை! இச் சூழ்நிலை காரணமாகவே அரசைத் தம்பிக்கு அளிக்க முடிவு செய்தேன்; தந்தை என்னிடம் வேண்டும் முன்பே நான் செய்த முடிவிது!.....”

“நீங்கள் செய்த முடிவு நல்ல முடிவில்லை என்பது கூடவா உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அப்பா! சூழ்நிலையின் மீது பழியைப் போடுவதன் மூலம் நீங்கள் எனக்குரிய அரசை சித்தப்பாவிற்குக் கொடுத்து விட்டீர்கள்! நான் ஒரு மன்னனின் மகனாக வாழ வேண்டும்! அல்லது மன்னனாக வாழ வேண்டும்..! இரண்டுமற்று வாழ நான் விரும்பவில்லை. போசித்துப் பாருங்கள்! இராச்சியத்தின் அரச பரம்பரையில் மாறுதலேற்படப் போகிறது.. என்னிடம் என்ன குறை கண்டீர்கள்? அரசாளுந் திறனில்லையா? திடமில்லையா?.....” என்ற பரராசசிங்கனின் இளம் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, “கு மாரா!” எனப் பரநிருபர் அழைத்தார்.

“மன்னனாக நீ ஆசைப்படுகிறாய்? ஆனால்.....”

“ஆனால்.....?”

“நீ என்றும் உயிரோடு வாழ வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கிருக்கிறது?” எனப் பரநிருபர் கூறியபோது மாதவியும், மகனும் திடுக்கிட்ட போதும் பரராசசிங்கன் தனது திடுக்காட்டத்தை வெளிக்காட்டாது நகைத்தான்.

“அப்படியானால் நீங்கள் உயிரோடு வாழ ஆசைப்பட்டு மன்னனாகாது ஒதுங்கிவிடுங்கள். நான் உயிரோடு வாழ வேண்டும் என்பதற்காக எனக்கு முடியை இல்லாது செய்தீர்கள்... அப்படித்தானே?” என வினவினான்.

“அவ்வாறும் இருக்கலாம்... இந்த அரசியலே இன்று பொறுமை, சூழ்ச்சி, சதி என்பன பெருகிவிட்டன. அரசுக்குரியமையானவர்களை அழித்து நாடக் கங்கணங் கட்டிச் சிலர் அலைகிறார்கள். குமாரா, நான் உயிருக்குப் பயந்து முடியை உறுக்கவில்லை...”

“பின் எதற்காக மறுத்தீர்கள்! மறுத்த நீங்கள் உங்கள் மகனுக்கு அதை அளித்திருக்கலாமே?”

“தேவி, இன்றைய சூழ்நிலையில் வீரன் ஒருவனே இராச்சியத்திற்குத் தேவை...”

“பரராசசிங்கனுக்கு என்ன...?”

“அவன் சிறுவன், தேவி!”

பரராசசிங்கன் கொதிப்போடு குறுக்கிட்டான்.

“உங்கள் கண்களுக்கு நான் சிறுவனாக இருக்கலாம். ஆனால், நான் வயதுவந்த இளைஞன், அப்பா! நானே சிறுவன்...? சித்தப்பா என்னிலும் பார்க்க ஐந்தாறு வயதுதான் மூத்தவர்...”

பரராசசிங்கன் முடிபதியாகவே விரும்புகின்றான் என்பதனையும், அதற்கு அவனது தாய் தூண்டுகலாக இருக்கிறான் என்பதனையும் அவர்கள் பேச்சுக்களில் இருந்து தீர்க்கமற அறிந்து கொண்ட பரநிருபர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். இளநரையோடிய தன் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தபடி மகனைக் கேட்பார்:

“குமாரா, உன் சித்தப்பா மன்னனாவதை நீ விரும்பவில்லையா?”

“விரும்புகிறேன், அப்பா! ஆனால் எனக்கு உரிமையான அரசை அளிக்க நான் விரும்பமாட்டேன்...”

“உன்னால் யாழ்ப்பாண அரசின் முடியைத் தாங்க முடியுமெனக் கருதுகிறாயா?... ”

“நிச்சயமாக முடியும்...”

“பரிபாலனம் என்பது பஞ்சு மெத்தையல்ல, குமாரா?”

“அறிவேன், அப்பா!”

“குதர்க்கவாதம் பேசுகிறாய்?”

“உரிமைக்காகப் பேசுவதில் குதர்க்கம் என்ன இருக்கிறது?”

“இன்று அரசைக் கருமேகங்கள் சூழ்ந்துள்ளன, குமாரா...”

“வீணாகப் பயமுறுத்துகிறீர்கள் நேரடியாகக் கூறுங்கள்... உனக்கு அரசை அளிக்க விருப்பமில்லை என... அதற்கு ஏன் இவையெல்லாம்...”

“செல்வா, உன்னை நான் பயமுறுத்தவில்லை உண்மை நிலையை விளங்க வைக்கவே விரும்புகின்றேன். உன்னால் வன்னியர்களை அடக்க முடியுமா? போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகளை மிருந்து அரசைக் காப்பாற்றத்தான் முடியுமா?”

“முடியும்..... நிச்சயமாக முடியும்! பரராசசேகரரின் பேரன் என்ன கோழையா, அப்பா?”

“உன் உரிமை இவ்வரசு எனக் கூறும் உன்னால் அந்த உரிமையைக் காப்பாற்ற முடியுமா என்பதே என் சந்தேகம். குமாரா! உன்னிடம் ஒன்றை வேண்டுகின்றேன்... என் தந்தை என்னிடம் யாசித்ததை உன் தந்தையாகிய நான் உன்னிடம் யாசிக்கின்றேன். உனக்கு உரிமையானது தான், இவ்வரசு. ஆனால் சங்கிலிகுமாரனை மன்னனாக் குவேணென் உன் தாத்தாணிதற்குக் கொடுத்த, வாக்குறுதியைக் காப்பாற்ற உதவி செய்...” என ஏழுரதிபர் பரநிருபசிங்கர் வேண்டினார்.

பரராசசிங்கனின் முகத்தில் ஏமாற்றமும் சினமும் குமுறின. அவன் ஆக்திரத்தோடு தந்தையைப் பார்த்துவிட்டு வெளியேறினான். பரநிருபசிங்கர் மனைவியை நோக்கி கவலையோடு விளிப்பார்:

“தேவி, உனக்குக் கூடவா அரசமோகம்?”

‘விருட்’டென்று எழுந்த பாதவிதேவி கணவனை அணைத் தெறிக்கப் பார்த்தாள்.

“நீங்கள் ஒரு துரோகி! உங்களுக்குச் சொந்தமான அரசை யாரோ ஒரு வைப்பாட்டி மகனுக்கு அளித்தீர்கள்...”

பரநிருபசிங்கரின் முகம் திடீரென மாறியது. தன் சிறிய தாயின் மேல் மாறாத அன்பும் அபிமானமும் வைத்துள்ளவர், பரநிருபர், மனைவியின் வார்த்தைகள் அவரைக் கொதிப்படைய வைத்தன.

“என்ன சொன்னாய்?” என்று குமுறிய பரநிருபசிங்கர், “அடிமாதவி, ஒன்றை மட்டும் ஞாபகம் வைத்துக்கொள்..... அந்த வைப்பாட்டியின் மகனையே மன்னனுக்கிக் காட்டுகிறேன்...” என்றார்.

மனதில் எழுந்த சலனங்கள் அறவே அழிந்தன. மாதவிதேவி குமுறிக் குமுறி அழுதாள்.

இவ்வளவையும் பரராசசிங்கன் வெளியே கேட்டுக்கொண்டு நின்றான். அவன் மனதில் தந்தையின் பிடிவாதமும், தாயின் வேதனையும் தோன்றிய, அதே நேரத்தில், யாழ்ப்பாண அரசின் மணி முடியும் தோன்றி ஆசையை ஊட்டியது.

‘இதற்கெல்லாம் வழிவகுக்கக் கூடியவர் ஒருவரே’ என எண்ணிய பரராசசிங்கன் வேகமாக வெளியே வந்தான்; வந்தவனை நோக்கி அந்த ஒருவர் பல்லக்கில் இருந்து இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.



கந்தன் மீது ஆணை.

மந்திரிகளுள் அடியார்க்கு நல்லாருக்கு அடுத்ததாக மிகுந்த செல்வாக்குடையவராக விளங்கியவர் அப்பா முதலியாவர். வயோதிபத்தின் எல்லையினை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த போதிலும், கூனல் விழாத முதுகு; கனவுகளும் அறிவும் சேர்ந்து கடர் விடும் விழிகள்; அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த தாடி; இளமை நினைவுகள் இவைதாம் அப்பா முதலி. தொண்டை மண்டலத்தினின்றும் வந்த பிரபுக்களின் வம்சத்தில் ஒருவராக அவர் விளங்கியதால் பழைய சிறப்பின் காரணமாகப் பிறரை அடக்கியாலும் தன்மை இவரிடம் காணப்பட்டது.

இந்த அப்பா முதலியே தனக்கு அரசரிமை கிடைக்க வழி வகுக்கக் கூடியவர் என்று பரராசசிங்கன் எண்ணியதில் வியப்பில்லை.

எதிரே அவரே வந்தார்.

“வாருங்கள், உங்களிடம் வரவே புறப்பட்டேன்” என்று விரைந்து எதிர்கொண்டு வரவேற்றான், பரநிருபன் மைந்தன்.

பரராசசிங்கனை நிமிர்ந்து பார்த்தார், அப்பா முதலி.

“என்ன பரராசா, என்னிடமா? அப்படி என்ன விடயம்? சதுரங்கம் ஆடவா?...”

“சதுரங்கம்தான், ஐயா.. ஆனால், காய்களை நகர்த்தியல்ல. இங்கு நின்று பேசுவது நல்லதல்ல. உங்கள் மாளிகைக்குச் சென்று பேசுவோம்...” என்ற பரராசசிங்கனை ஒரு விதமாக ஏறிட்டுப் பார்த்த அப்பா முதலியின் கண்களில், அவன் முகத்தில் ஏமாற்றத்தின் சாயல் நிழலாகப் படிந்திருப்பது தெரிந்தது.

அவர் எதுவும் பேசாது, தன் பல்லக்கை நோக்கி நடந்தார். அப்பா முதலியின் பல்லக்கோடு பரராசசிங்கனின் புரவியும் மென்னடை பயின்றது.

தன் நீண்ட தாடியை உருவியபடி குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்த அப்பா முதலியின் மன அரங்கத்திலே பல நிகழ்ச்சிகள் நடன மிட்டன; இதழ் கோடியில் நெளிந்த புன்னகை தாடிக்குள் மறைந்தாலும், ஓரளவுணர முடிந்தது. குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தவர் திடீரென நின்று, முன்னமர்ந்திருந்த பரராசசிங்கனை நோக்கி, “பரராசா! சென்ற இரவு இவ்வளவு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுள்ளனவா? உன் தந்தை தான் மன்னனாக விரும்பாது, தன் முடியைத் துட்டிக்களிக்க முடிவு செய்ததை என்னால் நம்ப முடியவில்லையே? அதற்காகத்தானா நாளை அரசசபை கூடப்போகிறது? நீ கூறுவது உண்மைதானா? உன் தந்தை முடியை வேண்டாமென்றா கூறினார்?” என்று கேட்டார்.

“வேண்டாமென்றுமட்டும்தான் கூறவில்லை, தன் தம்பிக்கு முடி சூட்டுவதாகவும் கூறியுள்ளார்! என்றவன் குரலில் சோகமும், குரோதமும் காணப்பட்டன.

“உனக்குச் சேரவேண்டிய அரசை உன் சித்தப்பனுக்களிப்பதை நீ விரும்பவில்லை! உன்னுரிமை உனக்குத் தேவையென்கிறாய். அப்படித் தானே?”

“ஆமாம்! எனக்கு எப்படியாவது இவ்வரசின் மணிமுடி வேண்டும்! என் தந்தை இதை எனக்குத்தர விரும்பாவிடினும் என் தாய் விரும்புகிறாள், நான் மன்னனாக வேண்டுமென! உங்களைத் தவிர எனக்கு உதவுவார் வேறில்லை! நேர்மைக்கு நீங்கள் மதிப்பளிப்பவர்கள்!...”

“பரராசா! நீ என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்?” என்று வினவினார்.

“நீங்கள் செய்யக் கூடியதையே நான் உங்களிடம் கேட்கிறேன். நாளை அரசசபை கூடப் போகிறது! அதில் உங்கள் எல்லாவினதும் அபிப்பிராயங்களும் கேட்கப்படவிடுகிறது! அடியார்க்கு நல்லார் மன்

னரின் வார்த்தைகளுக்கு மறுக்காது உடன்படுபவர்! நீங்கள்தான் எனக்காக வாதிட வேண்டும்! உங்களது அபிப்பிராயத்தோடு ஒத்துப் போகப் பலர் இருக்கிறார்களே?... என்ன சொல்கிறீர்கள்! இந்த உதவியை எனக்காக நீங்கள் செய்தேயாகவேண்டும்! அதற்காக, உங்களுக்கு நான் எந்தையும் செய்யக் காத்திருக்கிறேன்!”

“உண்மையில் உரிமையுடையவன் நீதான்! சங்கிலிகுமாரன் உரிமையற்றவன் மட்டுமல்ல, பட்டத்துராணிக்குப் பிறந்தவனுமல்ல-!”

ஒருமையில்பேச முன்பு தயங்கிய அப்பா முதலி இப்போது தயங்கவில்லை .. சங்கிலிகுமாரன் மீது மாறாத குரோதமுடையவனாகப் பரராசசிங்கன் இருப்பதையும், அவ்வாறு பேசுவது அவனுக்கு மேலும் குரோதவுணர்ச்சியை வளர்க்குமெனவும் எதிர்பார்த்தபடியே ஒன்றும் பேசாது பரராசசிங்கன் இருந்தான்; அப்பாமுதலியை நொடர்ந்தார்:

“பரராசா! சிறு வயதிலிருந்து நீ என் மாளிகையில் ஓடி விளையாடியவன். என் மகளைப் போல வளர்ந்தவன். உனக்கு உதவுவது என்கடமை. உன்னை எப்படியும் யாழ்ப்பாணச் சிம்மாசனத்தில் அமரச் செய்வேன்.....” என்று பேசியபோது, பரராசசிங்கன் விருட்டெழுந்து அப்பாமுதலியின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு “உண்மையாகவா? சொன்ன சொல் தவறமாட்டீர்களே?” எனவும் கேட்டான்.

“உண்மையாகவே? என் சொல்லில் உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா? நல்லூர் கந்தன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன், உன்னை மன்னனுக்கு வேன்!... ஆனால்...”

அப்பா முதலியின் ‘ஆனால்’ அவரது இலட்சியமும், மனோரதமும் அடங்கிக் கிடந்தன! ஆனால், பரராசசிங்கனுக்குப் பேரிடியாக இருந்தது.

“ஆனால்.....”

“உன்னை அரசனாக்கினால், எனக்காக எதையும் செய்யக் காத்திருப்பதாகக் கூறியால்லவா? ...”

“அதிலென்ன...?”

“எனக்காக எதையும் செய்வாயா”

“என்னால் செய்யக் கூடியதையே நீங்கள் கேட்பீர்களென எனக்குத் தெரியும்! கேளுங்கள் உங்களுக்காக எதையும் செய்வேன்!”

அப்பாமுதலி பழையபடி திரும்பவும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடக்கத் தொடங்கினார். சிந்திப்பவரைப் போலக் காணப்பட்டார். அப்பா முதலியின் மன அரங்கிலே இனிய காட்சிகள் பல தோன்றின. பரராசசிங்கன் அவரது இலட்சியக் சதுரங்கத்தின் தலைக் காயாகத் தெரிந்தான். அவர் கண்களின் முன்னே யாழ்ப்பாணத்துச் சிம்மாசனம் தோன்றியது. அதில் அவர் மகன் உதயவல்லி ராணியாக அமர்ந்திருக்கிறானா?

“பரராசா! உன்னால் முடியக் கூடியதையே உன்னிடம் கேட்கிறேன். உன்னிடம் எனக்கு என்றும் தனியானதோர் அன்புண்டு...” என்றார்.

“அறிவேன்! என்னுடைய கூட்டாது கூறுங்கள் ..”

“கூறுகிறேன்! கருக்கமாகவே கூறுகிறேன்! நீ மன்னனானால்

என் மகளை உன் பட்டத்து ராணியாக ஏற்றுக் கொள்வாயா ?”

பரராசசிங்கன் கண் முன் அழகே யுருவான உதயவல்லி காட்சி தந்ததோடு, புன்னகையும் புரிந்தாள்; அவளது குறு குறுத்த விழிகளையும், சிறிது அதிகமாக மேலுயர்ந்த நெற்றியையும், நெளி நெளியான குழற் கற்றைகளையும், மாதுளை உதடுகளையும், விம்மிப் பூரித்த மார்பகங்களையும், அளவோடமைந்த இடையினையும், தன் மனக் கண்களில் விளையாடவிட்ட பரராசசிங்கன் மகிழ்ச்சியினால் பின்னால் விளையப் போகிற அனர்த்தங்களையுணராது அப்பா முதலியின் பேச்சிற்கு உடன்பட்டான்.

‘நீ மன்னலுனால் என் மகளை உன் பட்டத்து ராணியாக ஏற்றுக் கொள்வாயா ?’ என அப்பா முதலி பரராசசிங்கனிடம் கேட்டுக் கொண்டதைத் தற்செயலாக, பரவையிடமிருந்து விடைபெற்று வந்த உதயவல்லி கேட்க நேர்ந்தது. அவள் தலை மேல் மாளிகையே இடிந்து விழுந்தது போன்ற பிரமையேற்பட்டதால் கண்கள் இருளவே நிலை தளர்ந்து ‘அம்மா’ என்றலறியபடி நிலத்தில் சாய்ந்தாள்.



13

தூழ்ச்சி உருவாயிற்று.

காலே வேளையில் அரச சபை கூடியது. அழகான மண்டபமது. எழிலார்ந்த தூண்கள் மேல்விதானத்தைத் தாங்கி நிற்க, ஆலயம் ஒன்றின் புனிதத் தன்மையோடு அம் மண்டபம் விளங்கியது. சிம்மாசனத்தில் மன்னர் கம்பீரமாக அமர்ந்திருக்க முயன்றும் வயோதிபம் காரணமாக முடியவில்லை. அவரை அடுத்துக் காணப்பட்ட இருக்கைகளில் ஏழூர்திபர் பரநிருபசிங்கரும், சங்கிலிகுமாரனும் அமர்ந்திருந்தனர்.

மந்திரிகள் யாவரும் சமூகந் தந்திருந்தனர். முதல் மந்திரி அடியார்க்கு நல்லார் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். அவரை அடுத்து இருந்த ஆசனங்களில் அப்பா முதலி, முத்துலிங்க முதலி, தனிநாயக முதலி, மழவராயன் போன்ற ஏனைய மந்திரிச் சுற்றத்தவர்கள் காணப்பட்டனர்.

மயங்கி விழுந்த மகள், நன்கு தெளியாத நிலையில் மஞ்சத்தில் கிடக்கும் காட்சியும், பரராசசிங்கனுக்கு கந்தன்மீதானையாக வாக்குப் பண்ணிய காட்சியும் மனதில் எழுந்ததால் அப்பா முதலி அமைதியில்லாது தவித்தார்.

இணுவில் பேராயிரவன், பச்சிலைப் பள்ளி நீலகண்டன் போன்ற கிராமத் தலைவர்களும், ஒவ்வொரு திசைப் படைத் தலைவர்களும் வந்திருந்தனர். நெடுந்தீவு வெடியரசன் மழவ மாப்பாணனும் வந்திருந்தான்.

தங்களை அரச சபையில் உள்ளவர்கள் காணமுடியாத இடத்தில் அரசகுலப் பெண்டிர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். யாவரினது கவனமும் சபையில் நடக்கப் போவதைக் காண ஆவலாக இருந்த வேளையில், பரவையினது கவனமும் உள்ளமும் அரசசபையில் நடக்கப் போவதில் கவனம் செலுத்தியதோடு, சேனாதிபதி சர்பகமாதாக்கருக்கு அருகே கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்த கனகராயன் மீதும் நிலைத்திருந்ததை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

நல்லூர்க் கந்தனது ஆலயக் காண்டா மணி ஒலித்ததைத் தொடர்ந்து, சபையும் ஆரம்பமாகியது.

மன்னர் பரராசசேகரர் எழுந்தார்.

"சபை கூடிய காரணத்தை ஏற்கனவே நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். ஒரு இக்கட்டான கால கட்டத்தின் எல்லையில் இச்சபை கூடுகின்றது. யாழ்ப்பாண அரசினை சதிகாரர்களும், ஆதிக்க வெறியர்களும் சூழ்ந்துள்ள வேளையில், நல்லதொரு முடிவெடுக்க நாம் கூடியுள்ளோம்." மன்னர் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் அன்றைய நிலையையும், அபாயச் சூழ் நிலையையும் விளக்கினார். "பலம் வாய்ந்த மன்னனொருவன் இன்று நமக்குத் தேவை. உடலுறுதியும் உளவுறுதியும் வாய்ந்த ஒருவன் இவ்வரசின் இன்றைய மன்னனாக வேண்டும் என்கடைசி மைந்தன் சங்கிலிகுமாரனின் வீரத்தை நீங்கள் அறிவீர்கள். நாடே அறியும். அவன் கரங்களில் இவ்வரசினை ஒப்படைக்கில் எதிர்காலம் ஒளி நிறைந்ததாக அமையும்! மூத்தவன் இருக்க இளையவன் பட்டம் சூட்டுவதா என நீங்கள் கேட்கலாம். உங்கள் கேள்வியில் நியாயமுண்டு. ஆனால், பரநிருபசிங்கன் வைத்தியத்துறையில் கூடிய சிரத்தை கொண்டுள்ளான். ஆதலால் அடுத்த யாழ்ப்பாண மன்னன் சங்கிலிகுமாரன் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்வீர்கள் என நம்புகின்றேன்."

சபையில் நீண்ட அமைதி நிலவியது. நிகழப்போகும் விபரத்தை முன்னமே சபையினர் அறிவார்கள். நீண்ட அமைதியின் கழிவில் மந்திரி அடியார்க்கு நல்லார் எழுந்தார்.

'சங்கிலிகுமாரரை மன்னராக ஏற்பதில் நமக்கு மகிழ்ச்சியே. அடுத்த மன்னராக வேண்டிய பரநிருபரே தன்பட்டத்தைத் தம்பியாருக்கு அளிக்க முன் வரும்போது, நம் அபிப்பிராயம் எதற்கு? நமக்கு நல்லவற்றையே மன்னர் செய்வார் என்பதை நாமறிவோம்!'

இவரது பேச்சுக்கள் அப்பாமுதலியின் நெஞ்சத்தில் கனலென விழுந்தன. தன் சகாக்களை ஒரு முறை ஏறிட்டு நோக்கி விட்டு வார்த்தைகளைக் கொட்டத் தொடங்கினார்.

“என் அபிப்பிராயத்தில் வேறுபாடுகள் இருக்கலாம். இருந்தால் சபை மன்னிக்க வேண்டும்.” என்ற பீடிகையோடு ஆரம்பமான அவரது பேச்சினை சபை கவனித்தது. சங்கிலிகுமாரன் அவர் மீது விழிகளை ஓட்டினான்.

அரச உரிமைகள் பற்றி அப்பா முதலி பேசினார்; அரச பரம்பரை ஒழுங்கு குறித்து அவர் எடுத்துரைத்தார்; “சங்கிலிகுமாரர் மன்னராவதைப் பற்றி என்னை விட யாருமே மகிழ முடியாது. ஆனால் சபை நன்கு சிந்திக்க வேண்டும். குழப்பங்களையும் பகைவர்களையும் அடக்கி அழிப்பதற்காக, அரச முறை தவறிச் சங்கிலிகுமாரரை மன்னராக்கப் போகின்றோம். அவரை மன்னராக்குவதால்—உரிமையற்ற ஒருவரை மன்னராக்குவதால், உள்ள குழப்பங்கள் கூடுமேயொழியக் குறையாது. சங்கிலிகுமாரர் பெரும் வீரர்; ஆளுந் திறமையுடையவர். ஆனால்...” இவ்வேளை பரநிருபசிங்கர் குறுக்கிட்டார்.

“மந்திரியாரே, நீரும் புதிய பிரச்சனைகளுக்கு வித்திருகிறீர் போலிருக்கிறது நீர் எண்ணுவது போல மன்னராக உரிமையற்றவன்ல்லன் சங்கிலி. அவனும் என் சிறியதாய் பிள்ளை என்பதை மறந்துவிட்டீர்...”

‘வைப்பாட்டியின் மகன் தானே’ எனக்கூற அப்பா முதலியின் உதடுகள் துடித்த போதிலும் அடக்கிக் கொண்டதோடு, பரராச சிங்கனை மன்னாக்குவதே எவ்வகையிலும் சிறந்தது என வாதித்தார். அவருடைய வாதம் சபையில் சிறிது கலகலப்பை ஏற்படுத்திய போதிலும் வெற்றி பெற முடியவில்லை.

அடிபட்ட புலியானார், அப்பா முதலி.

சங்கிலிகுமாரன் மன்னனாவதையிட்டு மகிழ்ந்த உள்ளங்கள் பல. இருந்த போதிலும், சில பொறுமையினாலும் அஞ்சையினாலும் கொதித்துக்கொண்டிருந்தன. சங்கிலிகுமாரனுக்கே யாழ்ப்பாண அரசு என முடிவாகத் தீர்மானித்ததைக் கேட்டு பரராசசிங்கன் கொதிப்போடு தன் தாயிடம் குளுரைத்தான்.

“யாழ்ப்பாண மணிமுடி எனக்குச் சொந்தமானது. அதை எப்படியும் அடைந்தே தீருவேன்”

இவற்றைப் பரநிருபசிங்கர் கேட்க நேர்ந்தபோது, தன் கண்களில் சுரந்த விழி நீரைத் துடைத்துக் கொண்டதோடு, தன் மகனுக்காகப் பச்சாத்தாபமும் அடைந்தார்.

அப்பா முதலியின் மனதில் ஏமாற்றத்தின் எதிரொலி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. நிம்மதியின்றித் தனித்துக் கொண்டிருந்த போது, பரராசசிங்கன் வந்தான்.

“உங்கள் ஆணை எங்கே, மந்திரியாரே?” எனப் பரராசசிங்கன் ஏளனமாகக் கேட்டான்

பரராசசிங்கனின் ஏளனம் அவரை வெறி கொள்ள வைத்தது. ‘பரராசா! தந்த ஆணையை நான் மறக்கவில்லை! உன்னை எப்படியும் யாழ்ப்பாணச் சிம்ம சனத்தில் இருத்தியே தீருவேன்’ என்னுயிரின் இறுதித் துடிப்புள்ளவரை, உன்னை யாழ்ப்பாண அரசின் மன்ன

னாக்குவதற்காக என் உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் அர்ப்பணிப்பேன். உன்னை மன்னனாகக் காண நான் விரும்புவதிலும், உன் பட்டத்துராணியாக என் மகளைக் காண நான் ஆசைப்படுகின்றேன்” என்று அப்பா முதலி வெறி கொண்டவரைப் போலக் கூறிய போது, “உங்களால் அது முடியவே முடியாது” என்ற மூன்றாவது குரல் ஒன்று எழவே, திடுக்குற்ற இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர். நின்றவள், உதயவல்லி.



ஒரு மங்கை வந்தாள்.

உதயவல்லியின் மயக்கம் அடுத்த நாள் கூடக் கலையவில்லை. இடையிடையே சுய நினைவு வந்தபோதெல்லாம் பல பயங்கர நினைவுகள் தல்காட்டி வேதனை தந்தன. பரராசசிங்கனை மன்னனுக்குவதற்காகத் தந்தை செய்கின்ற சூழ்ச்சியை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள்.

‘பட்டத்து ராணியாக என்னைக் காண ஆசைப்படுகிறே? இப்போது கூடத் தான் சங்கிலிகுமாரனின் பட்டத்துராணியாகப்போவதை அறியாரா? அவரது இலட்சியக் கனவு இதுவானால் எவ்வளவு சுலபமாக நிறைவேற வழியிருக்க ஏன் குறுக்கு வழியில் தலையிட்டு ஆணை செய்ய வேண்டும்?’

உதயவல்லியின் உள்ளத்திலே பலவகை எண்ணங்கள் ஒருங்கே குமுறின.

‘உங்கள் மீது குற்றமில்லை. நான் என்றோ உண்மையை உங்களிடம் கூறியிருக்க வேண்டும். என்றோ கூறியிருந்தால் இவ்வளவும் நடந்திராது. இப்போதுதான் என்ன? காலம் கடந்துவிட்டதில்லை. இப்போதே உங்களுக்கு உண்மையைக் கூறிவிடுகிறேன்’

மஞ்சத்தைவிட்டு மெதுவாக எழுந்த உதயவல்லி வெளியே வந்தாள்; தோழிகள் எவரையும் காணவில்லை. தந்தையின் ஆலோசனை மண்டபத்தை நாடி வந்தவள், மீண்டும் மயக்க நிலையை அடையக் கூடியதாக உள்ளே அப்பாமுதலியின் வெறி கொண்ட குரல் ஒலித்தது.

“பரராசா, தந்த ஆணையை நான் மறக்கவில்லை. உன்னை எப்படியும் யாழ்ப்பாணச் சிம்மாசனத்தில் இருத்தியே தீருவேன். என்னுயிரின் கடைசித் துடிப்புள்ள வரை என் உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையையும் உன்னை மன்னனுக்குவதற்காக அர்ப்பணிப்பேன். உன்னை மன்னனாகக் காண விரும்புவதிலும், உன் பட்டத்துராணியாக என் மகளைக் காண ஆசைப்படுகின்றேன்.”

உதயவல்லி, அருகிலிருந்த தூணைப்பற்றிக் கொண்டாள். தெடிய மூச்சுக்கள் வெளிவந்தன.

“உங்களால் அது முடியவே முடியாது” என அலறினான்.

மூன்றாவது குரலால் திடுக்குற்ற அப்பா முதலியும், பரராசசிங்கனும் திரும்பிப் பார்த்தபோது உதயவல்லியைக் கண்டார்கள். ஒரு கண நேரத்தில் பரராசசிங்கனின் முகம் வெளுத்துவிட்டது.

“உதயவல்லி... எப்படி இங்கு வந்தாய்?”

“யாரும் வரச் சொல்லவில்லை! தங்களது வீண் கனவுகளும் ஆணையும் என்னை இங்கு வரச் செய்தன! உங்களோடு பேசுவதற்காக வந்தேன்”

“வா, உதயா...” என அப்பாமுதலி மகளை அழைத்துச் செல்ல முயன்றார்.

“ஆணையை மறந்து விடாதீர்கள்! நான் பின்பு சந்திக்கின்றேன்” என்று பரராசசிங்கன் விடை பெற்றுச் சென்றான்.

உதயவல்லி தந்தையின் தோளில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு ‘கோ’வென்று அழுதாள். மகளின் கூந்தலை அன்போடு தடவியபடி, “உதயா, ஏன் அழுகிறாய்? அழாதே... நீ அழுவதைக் காண என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லை” என்று கூறித் தேற்றினார்.

அப்பாமுதலி தன் தலைமீது கைவைத்துத் திகைத்துப் போய் இருந்தார். எவ்வளவு தூரம் தங்களைப் பே அறியாமல் விதி வாழ்க்கையில் சிக்கல்களை ஏற்படுத்துகின்றது, என்பதை அன்று உணர்ந்தார்.

“இதை ஏன் முன்பே நீ எனக்குக் கூற ல்லை?”

“கூறுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லையே, அப்பா!”

அப்பாமுதலியின் உள்ளத்தில் பெரிய போராட்டமே நிகழ்ந்ததால் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடைபயிலத் தொடங்கினார். ‘நான் எவ்வளவு பிழை செய்து விட்டேன்! சங்கிலி உதயவல்லியை நேசிப்பது தெரிந்திருந்தால், பரராசசிங்கனை மன்னனாக்குவதாக வாக்களித்திருக்க மட்டேனே? வாக்குமட்டுமா அளித்தேன். நல்லுரக்கந்தன் மீது ஆணையுமல்லவா செய்தேன்! என்மீது பிழையிಲ್ಲ. உண்மையை அறியுமுன் பரராசசிங்கனுக்கு வாக்களித்தேன். ஆனால், ஆணை வேறு செய்தேனே? பரராசசிங்கன் என் மகளை மணந்து பட்டத்துராணியாக் குவான். சங்கிலி அதைச் செய்வானா? ஏன் செய்யமாட்டான்? மற்றவர்கள் உடன்படுவார்களா? எப்படியிருந்தாலும், சங்கிலி உதயவல்லியை மணந்து பட்டத்து ராணியாக்கினால் மட்டும் என் கனவு நிறைவேறி விடுமா? யாழ்ப்பாண அரசியலே என் எண்ணப்படி நடக்க வேண்டுமானால், சங்கிலி அதற்கு இடங் கொடான்! பரராசசிங்கன் மட்டும் மன்னனானால், என் கையில் தான் அரசாட்சி! அப்படியாயின்... ..? பரராசசிங்கன் முடி சூடவேண்டும்! அவனையே உதயவல்லி மணக்க வேண்டும்!

“உதயவல்லி! சுருக்கமாகக் கூறிவிடுகிறேன்! நீ சங்கிலியை மறந்துவிடு!”

அவளின் முன் அறையே சுழன்றது! திரும்பவும் மயக்கம் வந்துவிடும் போலிருந்தது; மஞ்சத்தை அழுத்திப்பிடித்துக் கொண்ட

வள், விக்கித்து நின்றாள். தந்தை தன் எண்ணத்திற்கு மறுக்கமாட்டாரென எண்ணியிருந்தவளுக்கு எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம்?

“என்ன கூறுகிறீர்கள்.” எனத் திகைப்பிலிருந்து மீளாது கேட்கவே, “சங்கிலியை மறந்துவிடும்படி கூறினேன்!” என்றார் அப்பா முதலி.

“அவரிடம் என்ன குறைகண்டீர்கள், அப்பா?”

“குறைகள் பலவுள்ளன! உதயவல்லி! பரராசசிங்கனுக்கு உன்னை மணம்முடித்து வைப்பதாக நான் முடிவு செய்தது மட்டுமல்ல ஆணையும் தந்து விட்டேன்!..! என் சொல்லைக் காக்கவேண்டியவள் நீ ஆதலால், உதயவல்லி! அவனை மறந்துவிடு!”

“உங்கள் வாக்கைக் காப்பாற்ற என்னைப் பலியாக்கப் பார்க்கிறீர்களா? முடியவே முடியாது அப்பா! முடியாது! ஒன்றில் நான் மணப்பது அவராகவிருக்கும்; அல்லது...”

தன் விருப்பத்திற்கு மகள் இணங்காததனால் கோபமடைந்த அவரை, உதயவல்லியின் பேச்சு மேலும் கோபமூட்டவே, “என்னைப் பயமுறுத்துகிறாய்? நான் ஒருவருக்கும் வாக்குக் கொடுப்பதுமில்லை! கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றாது விடுவதுமில்லை! உதயவல்லி! முடிவாகக் கூறுகிறேன். சங்கிலி மன்னனானாலும், கேவலம். அவனொரு வைப்பாட்டியின் மகன். அதுமட்டுமல்ல...!” எனத் தொடர்ந்தபோது, தன் காதுகளை மூடிக்கொண்ட உதயவல்லி, “ஐயோ! அப்பா அப்படி எல்லாம் கூறுதீர்கள்!” என அலறினாள்.

“அதுமட்டுமல்ல. உதயவல்லி! நடத்தை கெட்டவன்”

அப்பா முதலியின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டவள், கண்ணீரால் கழுவியபடி, “ஐயோ! அப்பா! அபாண்டமான பழிகளையெல்லாம் அவர் மீது சுமத்தாதீர்கள்! ஒன்றுமறியாதவர் அவர்.....” என விம்மினாள்.

“நான் அபாண்டமாகப் பழி கூறவில்லை! மக்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள்!”

“விசமிகளின் செயல்பா, இது!...”

உதயவல்லியின் கண்ணீர் அப்பா முதலியின் கடின இதயத்தைக் கரைவிக்கவே செய்தது; என்ன கூறினாலும், மகள் மனம் மாற மாட்டாள் என்பதைத் திடமாக நம்பிய அவர் புதிய வழியொன்றில் அவளை மடக்க முடிவு செய்தார்; ஆனால் அதற்குள் அதற்குச் சாதகமாக உதயவல்லி பேசினாள்:

“அப்பா!...” என அழைத்தவள் சிறிது தயங்கிவிட்டுத் தொடர்ந்தாள்! “என்னை யாழ்ப்பாணத்தின் அரசியாகக் காண விரும்புகிறீர்கள்! நான் அவரை மணந்து கொள்வதால் அவ்வெண்ணம் நிறைவேறுமல்லவா?”

‘அரசியாகக் காண மட்டுமா விரும்புகிறேன்; ஆட்சியே என்கைகளில் இயங்கவல்லவா விரும்புகிறேன்!’ எனக் கூறுவிட்டாலும் எண்ணிக் கொண்டார்.

“உன்னை அவன் மணந்து கொள்வது சரி! பட்டத்து ராணியாக ஏற்பாடு? வேறொரு பெண்ணை அரச குலத்திலிருந்து மணந்து கொண்டால்.....”

“இல்லை, அப்பா! இல்லை! அவர் என்னை நிச்சயம் பட்டத்து ராணியாக்குவார்!”

“அவன் உன்னைப் பட்டத்து ராணியாக ஏற்க”வீடில், நீ என் விருப்பப்படி நடப்பாயா?” என அப்பா முதலி கேட்டது, அவளைச் சற்றுத் திடுக்கிட வைத்த போதிலும், சங்கிலி மேலுள்ள திடமான நம்பிக்கையினால் ஒப்புக் கொண்டவள் கலகலவென நகைக்கவே, “ஏன் சிரிக்கிறாய், உதயவல்லி? உன் எண்ணப்படி நீ சங்கிலியை மணக்க நான் சம்மதித்து விட்டேனென்று? அரசகுலத்தாரையுனக்குத் தெரியாது, கணப்பித்தம் கொண்டவர்கள்! வாக்குக் கொடுப்பதொன்றும் பெரிதல்ல அவர்களுக்கு! அதை நிறைவேற்றுவதுதான் பெரிது! உதயவல்லி, உனக்குத் தெரியுமா? சங்கிலியின் தாய் மங்கத்தம்மானை பரராசசேகரர் - சங்கிலியின் தந்தை - அரசராகுமுன் காதலித்தார்! அவனைப் பட்டத்துராணியாக ஏற்றுக்கொள்வதாகவும் வாக்களித்திருந்தார்! ஆனால், பரராசசேகரரின் தந்தை கனகசூரிய சிங்கை ஆரியர் முடி தேவையானால், சோழகுலப் புத்திரியை மணக்கும் படி - நற்புறா தியபோது, பரராசசேகரரால் மறுக்க முடியவில்லை. மங்கத்தம்மானை வைப்பாட்டியாக்கிக் கொண்டார்! அந்த நிலையுனக்கு வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான்.....” என்று அப்பா முதலி சிறிது நிறுத்தினார்; இப்போதும் உதயவல்லி சிரிக்கவே செய்தாள்.

“அப்பா? வீண் பயம் கொள்ளாதீர்கள்! சங்கிலி குமாரரை மணப் பதாயின் பட்டத்து ராணியாக்குவதாகச் சம்மதித்த பின்பே மணப் பேன். பட்டத்துராணியாக்குவதாக அவர் எனக்கு வாக்களித்திருக்கிறார்...”

“பரராசசேகரர் கூட மங்கத்தம்மாளுக்கு வாக்களித்திருந்தார்...”

“அப்படிப்பட்டவரல்ல இவர். அப்பா, உங்கள் மகள் கேவலம், மன்னரின் வைப்பாட்டி என்ற இழி பெயரை உங்களுக்குண்டாக்க மாட்டாள், நம்புங்கள்”

“உதயா, திரும்பவும் கேட்கின்றேன்... உன்னை அவன் பட்டத்து ராணியாக ஏற்காவிடில்...?”

“உங்கள் விருப்பப்படி நடப்பேன், அப்பா?”

விதி சிரிப்பாய் சிரித்தது; சங்கிலி குமாரனதும் உதயவல்லியினதும் மனக் கோட்டைகளும், கனவுகளும் தவிடு பொடியாகக் கூடிய விதமாக, பரநிருபசிங்கரின் தங்கை வடிவம்மையோடும், அவளது கணவன் அரசகேசரியோடும் தொண்டை மண்டலத்திலிருந்து அரண்மனைக்கு அழகே உருவான ஒரு மங்கையாக அரசகேசரியின் தங்கை வந்தாள்.



அரசமாதேவி.

காளிதாசரின் இரகுவம்சத்தை, மூலகாவியமே தமிழாகியது போன்று தமிழாக்கிய அரசகேசரி, தொண்டைமண்டலத்தில் இருந்து உனது மனைவியோடும் தங்கையோடும் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்து அரசன்மனைக்கு வந்திருந்தார். பரநிருபசிங்கரின் சகோதரி வடிவம்மை தேவியாரே அரசகேசரியின் துணைவியாவார். இவர்களுக்குக் குழந்தைப் பேறில்லாமையினால் தாயற்ற தங்கையாகிய அரசமாதேவிமீது அளவற்ற அன்பைச் சொரிந்தனர்.

பரராசசேகரரின் மகளை மணம்செய்துகொண்டதனால் மட்டும் அரசகேசரி நெருங்கிய உறவினனாக மாறிவிடவில்லை. மணவுறவு ஏற்படுவதற்கு முன்பே யாழ்ப்பாண அரசகுலத்தோடு நெருங்கிய உறவினன். பரராசசேகரரின் இரண்டாவது பத்தினியாகிய வள்ளியம்மை தேவியாரின் கூடப்பிறந்த தமையனின் மகனாக அரசகேசரி இருந்தமையினால், சிறு வயதிலிருந்தே நல்லூர் அரசன்மனைக்கு இடையிடையே வந்து தங்கிச்செல்வதுண்டு. அவரோடு அரசமாதேவியும் வருவாள்.

அரசமாதேவி பிற த சில ஆண்டுகளில் அவள் தாயார் இறந்து போனார். அதன்பின் அரசகேசரியும் அரசமாதேவியும் ஆண்டில் பெரும் பாகத்தை நல்லூரில் கழித்து வந்தார்கள். வருடத்தில் சில நாட்களே தந்தையோடு பொன்பற்றியூரில் தங்குவார்கள்.

இவர்கள் சிறுவயதில் இருந்தே வள்ளியம்மை தேவியாரின் அரசவணைப்பில் வளர்ந்தவர்களாதலால், இவர்களில் அரசன்மனையில் உள்ளவர்கள் யாவரும் தனியான பாசம் வைத்திருந்தனர். அரசகேசரி மீது வள்ளியம்மை தேவியார் மிக்க அன்பு செலுத்தியதாலேயே, தனது மகளை அவனுக்கு மனைவியாக்கி மகிழ்ந்தார்.

சிறிய தந்தை செகராசசேகரர் மரணமானபின், ஓரளவு மன வேதனையடைந்த அரசகேசரி பொன்பற்றியூர் சென்றிருந்தார். அங்கு அவரது தந்தையும் காலமாகியதால், நல்லூர் திரும்பி வர சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அன்று அரசன்மனையில் எல்லாரும் ஒருங்கே அமர்ந்து உணவருந்திக் கொண்டிருந்தபோது வள்ளியம்மை தேவியார் மன்னரிடம் கேட்பார்:

“பிரபு அரசமாதேவி எவ்வளவு அழகாக வளர்ந்துவிட்டாள், பார்த்தீர்களா?”

அரசமாதேவி நாணத்தோடு தலைகுனிந்து கொண்டாள். மலர்ப் பார்த்தால் கொடியென்று தலைசாய்த்து எழிலூர் நின்றது.

“பெண்கள் அழகாக வளர்வதில் அதிசயம் ஒன்றுமில்லையே, தேவி! அதுவும் அரசமாதேவி உண்மையிலேயே அழகானவள்.”

இவர்களுடைய பேச்சினால் யாவரும் ஈர்க்கப்பட்டனர். என்றுமே காணாத அதிசயம் போல ஒரு கணம் எல்லாரது கண்களும் அரசமாதேவி மீது நிலைத்தன. சங்கிலிகுமாரன் சர்வசாதாரணமாகத்தனது விழிகளை அவள் மீது படரவிட்டான்.

“சிறுமியாக என்னோடு விளையாடிய அரசமாதேவியா, இவள்?” என்ற வியப்பு அவளை ஆட்கொண்டது.

வள்ளியம்மைதேவியார் அடுத்துக் கூறியவற்றைக் கேட்ட அரசமாதேவி விருட்டென எழுந்து வெட்கத்தோடு, உள்ளே ஓட முயன்றாள்; பரவை கரம் பற்றி இழுத்து இருத்தினாள்.

சங்கிலிகுமாரன் திக்பிரமை பிடித்தவன் போலானான்.

“சுவாமி, எனக்கு நீண்ட நாளாக ஓர் ஆசை...”

“என்னவென்று...?”

“அரசமாதேவியை நம்முடைய மருமகளாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென...”

“ஏன் இப்போதும் அவள் நம் மருமகள்தானே?”

“அதல்ல... சங்கிலிகுமாரனின் பட்டத்துராணியாக அவளை...”

“செய்தால் போகிறது...” எனப் பரராச சேகரர் அமைதியாகத் தான் கூறினார். ஆனால், அவை அங்கிருந்தவர்களது உள்ளங்களில் பல வித உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்தின. அரசகேசரி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்;

பரவையின் கண் முன் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக உதயவல்லி தோன்றியது போலவே சங்கிலிகுமாரனுக்கும் தோன்றினாள். ‘இளவரசே...’ என உதயவல்லி பயத்தோடு அழைப்பது போன்ற பிரமை.

சங்கிலிகுமாரன் விருட்டென எழுந்தான். அவன் எழுந்த வேகம் அவனது மன நிலையை நன்கு உணர்த்தப் போதுமானதாக இருந்தது.

“குமாரா...” என எழுந்த தந்தையின் குரல் அவனைத் தடுத்தது: “அவசரப்பட்டு எந்த முடிவிற்கும் வந்துவிடாதே! ஆறுதலாகச் சிந்தித்துப் பார்! அரசமாதேவி அழகானவள்; அடக்கமானவள். உனக்கு எவ்வகையிலும் குறைந்தவளல்லள்.....”

வேதனை நெஞ்சோடு சங்கிலி அமர்ந்தான்; அரசமாதேவியின் விழிகளில் முத்துக்கள் பனித்திருப்பதைப் பரவை கண்டாள்; நீண்ட தொகு நெடு மூச்சு அரசமாதேவிக்குரியது.

அரசமாதேவியைத் தவிர ஏனையோர் கூடியிருந்தனர்.

‘குமாரா, உன் முடிவுதான் என்ன?’ என்று கேட்ட தந்தையைச் சங்கிலிகுமாரன் ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“ஐயா, உதயவல்லியை நான் மனதார நேசிப்பதாகக் கூறினேன். ‘உன்னை நிச்சயமாக மணப்பேன்’ என அவளுக்கு வாக்குமளித்துள்ளேன். என் எண்ணப்படி அவளை மணக்க அனுமதி தாருங்கள்! அவளைப் பட்டத்துராணியாக ஏற்க உரிமை தாருங்கள்!”

“குமாரா, அப்பாமுதலி மகளை நீ விரும்புவதை நீ கூறிய பின்பே நானறிவேன்! நீ சாதாரண குடிமகனாகவோ, இளவரசனாகவோ இருந்திருந்தால் மந்திரி மகளை மணக்க உனக்கு அனுமதி தந்திருப்பேன். இப்போது நீ இந்த அரசின் எதிர்காலமன்னன்! இராஜ சம்பிரதாயங்களுக்கு உட்பட்டவன்... ஆதலால்.....” பரராசசேகரர் தொடர்ந்து பேசினார்: “மந்திரி மகளை அரசியாக ஏற்க மக்கள் விரும்பமாட்டார்கள். அரசமாதேவி அரசகுலத்தைச் சேர்ந்தவள்... அவளை அரசியாக ஏற்க மக்கள் விரும்புவார்கள்! குமாரா காதலின் மேன்மையை உணராதவனல்ல நான்! காதலுக்கு மதிப்பளிப்பவன். நான் கூட உன் தாத்தாவிடம் என் காதலை வெளியிட்டபோது அவர் என்ன கூறினார், தெரியுமா? ‘அரச குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு எவ்வித ஆசாபாசங்களும் கூடாது! தன் விருப்பப்படி மன்னன் நடக்கக்கூடாது, மக்களது விருப்பப்படியே நடக்க வேண்டும்! இராஜ சம்பிரதாயங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பவனைத்தான் மக்கள் விரும்புவார்கள்! அரச சம்பிரதாயங்களுக்கு உட்பட்டு நடப்பதுதான் நீ எனக்குச் செய்யும் கைமாறு!’ என்றார். அதையே நானும் உன்னிடம் கேட்கிறேன். உன் காதலை நாட்டின் நலனுக்காக நீ தியாகம் செய்யவே கூடாதா.....?”

“என்னால் முடியாது.....! வேண்டுமானால் யாழ்ப்பாணத்தின் முடியைத் துறப்பேன். உதயவல்லியை ஒருபோதும் துறக்க என்னால் முடியாது...” சங்கிலிகுமாரனின் குரலில் ஒலித்த திடத்தை அங்குள்ள யாவரும் உணர்ந்தனர். ஒருவரும் பேசாதிருக்கப் பரநிருபசிங்கர், “தம்பி!” என அழைக்கவே சங்கிலி தமையனுக்காகத் திரும்பினான், ஏனென்று கேட்பது போல.

“உதயவல்லியை மணப்பதற்காக முடியைத் துறக்க வேண்டாம்! நீ உதயவல்லியை மணந்து கொள்வதில் எமக்கொரு ஆட்சேபமுமில்லை! ஆனால்.....”

“ஆனால் என்ன அண்ணா?”

“அரசமாதேவியை உன் பட்டத்துராணியாக நீ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்!”

பரநிருபசிங்கர் கூறியவழி யாவருக்கும் பிடித்தமான வழியாகவே இருந்தது. சங்கிலி குமாரன் துன்பத்தோடு ஏதோ கூற முயல அரசகேசரி குறுக்கிட்டார் :

“இரு பெண்களைத் துணைவிகளாகப் பெறுவதில் தவறில்லை, சங்கிலி! மன்னர்கள் பலரைப் பத்தினிகளாக ஏற்பதில் ஒன்றும் அதிசயமில்லை.....”

“இதுவும் ஒரு அரச சம்பிரதாயமா?”

“சம்பிரதாயமன்று, குமாரா! சிக்கலைத் தீர்க்கும் வழி.....” என்றார் வள்ளியம்மை தேவியார்.

அவனது மூளை குளம்பியது போலிருந்தது

“குமாரா, உன் முடிவென்ன.....? உன் தமையன் கூறியபடியே செய்வோம்..... அரசமாதேவி உன்பட்டத்து ராணியாவாள்! உதய வல்லி மனைவியாவாள்.....”

சங்கிலிகுமாரன் திண்டாடிப் போனான். அவனுக்குச் சிந்திக்க அவகாசம் வேண்டும் போலிருந்தது.

“எனக்குச் சற்றுச் சிந்திக்க அவகாசம் கொடுங்கள்”

அவன் அமைதி தேடி நந்தவனம் நாடிவந்தான். அங்கே கொடிகளோடு கொடியாக, மலர்களோடு மலராக அரசமாதேவி விண்ணின்று இறங்கி வந்த எழில் மங்கை என நின்றிருப்பதைக் கண்டான் கால்டு கேட்டுத் திரும்பிய அரசமாதேவியின் கண்கள் சங்கிலி குமாரனின் விழிகளோடு இரகசியம் பேசுவது போதாதென்று, உதடுகளும் பிரிந்தன. துன்பத்தினால் அவள் குரல் தத்தளித்தது.

“இளவரசே! என்னை மறந்து விட்டீர்களா?.....”

சங்கிலிகுமாரன் எச்சிலை மென்று விழுங்கியபடி, “மறக்கவில்லை, அரசமாதேவி! உன்னோடு சிறு வயதில் ஒன்றாக விளையாடியதை எப்படி மறக்க முடியும்-?” என்றான்.

“மறக்கவில்லையென்றால் நான் பாக்கியசாலி! இளவரசே! என்றும் நானுங்களை மறந்ததில்லை. என் பிஞ்சு உள்ளத்தில் காதல் நினைவுகளை அன்று மூட்டினீர்கள்!..... அன்றிலிருந்து என் இதயத்தில் தெய்வமாகக் குடி கொண்டு விட்டீர்கள்! பொன்பற்றியூரில் உங்கள் இனிய நினைவோடேயே வாழ்ந்தேன்!— உங்களை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை; இளவரசே! என்னை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? அப்படியாயின் அன்று ஏன் ‘என்னை மணப்பதாக வாக்களித்தீர்கள்?’

“என்ன பேசுகிறாய், மாதேவி! நானா..... உனக்கா..... வாக்குத் தந்தேனா?”...சங்கிலியின் குரலிலே திகைப்பும், மயக்கமும் காணப்பட்டன.

“மறந்து விட்டீர்களா? ஒருவருடப் பிறப்பன்று - சங்கிலித் தோப்பிலே நாங்கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது.....!” அரசமாதேவி பேசிக்கொண்டே போனாள். ‘மறக்கவில்லை. மறக்கவில்லை’ என்பதற்கு அறிகுறியாகச் சங்கிலி குமாரனின் தலையாடியதோடு அவனது மனக்கண்முன் பழைய சம்பவங்கள் சில விஸ்வரூபம் எடுக்கத் தொடங்கின,



சங்கிலித் தோப்பு

நல்லூர்க் கந்தன் ஆலயத்திற்கும் அரண்மனைக்கும் இடையில் இருக்கும் பரந்த பரப்பில் எழில் கொஞ்சம் தோப்பு ஒன்று அமைந்திருந்தது. தென்னம் பிள்ளைகள் வரிசை வரிசையாக வளர்ந்து தோப்பிற்கு அழகு கொடுத்தன. மாங்கன்றுகள் கொத்துக் கொத்தான கனிகளோடும், தோடை, எலுமிச்சை என்பன கிளை தாங்காக் காய்களோடும் நிரம்பிக் கிடந்தன. தோப்பின் எல்லையாக வானளாவிப் பனை மரங்கள் வளர்ந்து இளம் நுங்குகளைத் தாங்கியபடி கிடந்தன.

தோப்பின் காவலர்கள், தோப்பின் ஒரு பக்கத்தில் தங்கள் குடும்பத்தோடு குடிசை போட்டு வாழ்ந்தனர். இத் தோப்பை மன்னர் மங்கத்தம்மாளுக்கு அளித்திருந்ததால், அவர் இத்தோப்பிற்குத் தனது மகன் பெயரைச் சூட்டிச் சங்கிலித் தோப்பு என அழைத்து வரச் செய்தாள்.

காய்கனிகளை அளித்துவரும் தோப்பாக மட்டுமிது இருக்கவில்லை. மாலையில் அரண்மனைச் சிறுவர்களின் விளையாட்டு இடமாகவும் இருந்தது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இத்தோப்பில் ஒத்த வயதுடைய அரண்மனைச் சிறார்கள் பலர் சேர்ந்து விளையாடி வந்தார்கள்.

ஒருநாள், சுகந்தமான மாலே வேளை, சிங்கபாகு, வீரபண்டாரம், பரநிருபன் ஆகியோர் வாட் பயிற்சியிலும், சங்கிலி, பரவை, அரசமா தேவி, வடிவம்மை பேன்றோர் கெந்தியடிப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

தற்செயலாகத்தான் அச்சம்பவம் நிகழ்ந்தது. சங்கிலிகுமாரனும் வடிவம்மை தட்டுப்பட்டு நிலத்தில் விழுந்தாள். நிலத்தில் விழுந்த வடிவம்மை பெரிதாக அழத் தொடங்கவே வாட் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த தமையன்மார் மூவரும் விரைந்து ஓடி வந்தனர்.

“என்ன நடந்தது?” முன்னே ஓடிவந்த வீரபண்டாரம் தங்கையைத் தூக்கியபடி கேட்டான்.

“சங்கிலி என்னைத் தள்ளி விட்டுவிட்டான்” என வடிவம்மை விம்மினாள்.

வெகு விரைவில் உணர்ச்சிவசப்படக் கூடியவன் வீரபண்டாரம். சங்கிலியைப் பிடித்துக் கன்னத்தில் ‘பளார் பளார்’ என அறைந்தான்.

“இவருக்குள்ள தைரியத்தைப் பார்!” என இகழவும் செய்தான். அந்த இகழ்ச்சியின் உட்பொருளை சங்கிலி என்ற அச்சிறுவனால் உணர முடியாமலில்லை. தம்பி என்ற உரிமையோடு தன்னோடு அவர்கள் பழகுவதில்லை என்பதை அவனுணர்வான். எதையும் பொறுக்கும் அவனுக்குத் தன்னை அவ்வாறு இகழ்வது ஏதோ பெருங்குறைபோலவும், தான் அவர்களிலும் தாழ்ந்தவன் என்ற எண்ணத்தையும் உணர்த்தியது.

தனிமையில் இருந்து மாருத வன்மத்தை இதயத்துள் தேக்கி விம்மி விம்மி அழத்தான் அவனால் முடிந்தது.

அவன் அரசமகன் அல்லன்.

அடுத்த நாள் வழக்கம் போல எல்லாரும் சங்கிலித் தோப்பிற்கு விளையாட வந்த போதிலும், அவர்களோடு கலந்து கொள்ளாது, தனிமையில் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து கொண்டான், சங்கிலிகுமாரன். பரவை, கனகராயன் ஆகியோர் எவ்வளவு வற்புறுத்தி அழைத்தும் பயன் கிடைக்கவில்லை. தோப்பிற்கு வருவதும், பலத்த சிந்தனையோடு மரத்தடியில் அமர்வதும், எல்லாரும் விளையாடி முடிந்ததும் அவர்களோடு அரண்மனைக்குத் திரும்புவதும் சங்கிலிக்கு, வழக்கமாகிவிட்டது போலவே, மற்றவர்களுக்கும் அவனை விட்டுவிட்டு விளையாடுவதும் வழக்கமாகிவிட்டது.

அன்று புதுவருடப் பிறப்புத் தினம். வழக்கம் போல விளையாடுவதற்காக எல்லாரும் தோப்பிற்கு வந்தார்கள். மூத்தவர்கள் ஏனோ அன்று வரவில்லை. நெல்லி மரத்தடியில் அமர்ந்து சிந்தனையோடு இருந்தபோது, தன்னருகே ‘கலீர் கலீர்’ எனச் சலங்கை ஒலிகேட்டதனால் திரும்பிய சங்கிலிகுமாரன், அரசமாதேவி தன்னருகே நின்று கொண்டு தன்னைப் பார்த்தபடி நிற்பதைக் கண்டான்; தன்னோடு அன்பாகப் பழகுவவர்களில் அரசமாதேவியும் ஒருத்தி என்பதை அவனறிவான். இன்று என்ருமில்லாத புதுமையாகத் தன்னைத் தேடி, விளையாடாது அவள் வந்து நிற்பதைக் கண்ட சங்கிலி, “நீ விளையாட வில்லையா?” என வினவினான்.

“இல்லை... நீங்கள் ஏன் விளையாட வருவதில்லை...?”

“எனக்குப் பிரியமில்லை!”

“பிரியமில்லை என்பதல்ல. மனம் சரியில்லை என்று சொல்லுங்கள்!” என்றவளை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுக் கலீரெனச் சிரித்தான் சங்கிலி. “ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்...”

“ஒன்றுமில்லை..... எனக்கு மனம் சரியில்லை என்பதை எப்படி உணர்ந்தாய்?” இப்போது அரசமாதேவி கலீர் என நகைத்தாள்.

“இது கூடவா தெரியாது! அன்று அவர்கள் அடித்ததிலிருந்து நீங்கள் விளையாட வராது ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்...”

“அடித்திருந்தால் விளையாட வந்திருப்பேன்! ஏசினார்களே...”

“ஏசினால் என்ன?” சிறுபிள்ளைத் தனமாக அரசமாதேவிகேட்பதாக அச்சிறுவனுக்குத் தெரிந்தது; மௌனமாகவிருந்தான்.

“என்னவென்று ஏசினார்கள்!”

“உனக்குக் கூறினால் புரியாது, மாதேவி!..... நான் பட்டத்து ராணியின் பிள்ளையில்லையாம்! அதனால் — அவர்களிலும் பார்க்கத் தாழ்ந்தவனும்.....”

“அப்படியா அவர்கள் கூறினார்கள்...!” என்ற அரசமாதேவியின் குரல் கரகரப்பதையும், அவளது விழிகளில் நீர் கரப்பதையும் கண்ணுற்ற சங்கிலி திடுக்கிட்டுவிட்டான்.

“மாதேவி, நீ ஏன் அழுகிறாய்?”

அவனருகே மௌனமாக அமர்ந்து கொண்டாள், அச்சிறுமி.

“நீங்கள் அன்று அழுதிர்களே?”

“எனக்காக அழுதேன்! நீயேன் அழவேண்டும்”

“உங்களுக்காக அழுகிறேன்! அன்று உங்களை அவர்கள் அடித்த போது என்னை அடித்தது போலவிருந்தது...!” தனக்காக கண்ணீர் விடும் அவளுக்காக இரக்கப்பட்டான், சங்கிலி. அவளே தொடர்ந்து பேசினாள்.

“நானே நாங்கள் பொன்பற்றியுருக்குப் போகப் போகிறோம்!..... தெரியுமா?”

அவர்களது பேச்சு வேறு வழியில் திரும்பவே, தன் மன வேதனைகளையெல்லாம் கணப் பொழுதில் மறந்து கலகலப்பாக உரையாடத் தொடங்கினாள் சங்கிலி.

“தெரியாதே? ஏன் போகிறீர்கள்?”

“அப்பா வரும்படி ஒலையனுப்பியுள்ளார்! மற்றது..... சின்னம் மாவிற்குக் கலியாணம்.....”

“உனக்கில்லையா?” எனக் குழந்தைத் தனமாகச் சங்கிலிகேட்டது, அச்சிறுமியை வெட்கப்பட வைத்ததோடு பொய்க் கோபத்தையும் மூட்டியதால், அவளை முழித்துப் பார்த்தாள்; அவள் தன்னை முழித்துப் பார்ப்பதைக் கண்டு அவள் சிரித்தாள்.

“உங்களுக்கு எப்போது.....?” என அவள் பதிலுக்குக் குறும்புத் தனமாகக் கேட்கவே, சங்கிலி குமாரன் மேலும் அவளை வெட்கப்பட வைக்க எண்ணி, “நீ பெரியவளானதும்!” என்றான்.

அரசமாதேவி இப்பதிலை எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால் முதலில் திக்குமுக்காடி பின் விருட்டென்றெழுந்து ஓடமுயன்றவளைக் கையில் பற்றி “சும்மா சொன்னேன், மாதேவி! கோபிக்கிறாயா?” எனக் கேட்டான். ‘இல்லை’ என்பதற்கறிகுறியாகத் தலையாட்டி விட்டு அரசமாதேவி மற்றவர்கள் விளையாடும் இடத்திற்குத் துள்ளி ஓடிவிட்டாள்.

நறுமலர்களைத் தழுவி விரைந்த மென்காற்று சங்கிலிகுமாரனின் உடலையும் உள்ளத்தையும் ஒருங்கே தழுவியது மறந்து விட்ட நினை

வுகள் தென்றலாக எழுந்தன. ஒருவரால் மறக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி இன்னொருவரின் வாழ்வாக மலர்ந்து நிற்பதை அவனுணர்ந்தான்.

“மாதேவி! அவற்றை நீ மறக்கவே இல்லையா எனத் தனது தனத்த குரலில் கேட்டவன் அவளை நிமிர்ந்து நோக்கினான்.

அவள் விழிகளிலே ஏக்கம் படர நின்றாள்.

அலையலையாக வாரி விடப்பட்டிருந்த கூந்தல், பிறை போன்ற அகன்ற நெற்றி, பளிச்சிடும் திலகம், கனவுலகில் சதா மிதக்கும் விழிகள், விழிகளுக்கு எல்லையிட்டது போன்று அதிகமாக வளைந்த புருவங்கள், செவ்வானத்தைப் பழிக்கும் மாதாளை உதடுகள், சிவந்த எழிற் கன்னங்கள், சங்குக் கழுத்து என்பன அவள் மதி முகத்திற்குச் சோபையைக் கொடுப்பதையும் தன்னையறியாமல் தன் மனம் சலன மடைவதையும் அவனுணர்ந்தான். உணர்ந்த அதே நேரத்தில் கோமள விழிகளில் நீர்த்திரையிட, அவன் கண்களின் முன் உதயவல் வியின்பால் வடியும் அழகிய முகம் தோன்றிபது.



அரசமாதேவியின் காதல்

நிலவுக் கதிர்களின் தண்ணொளியில் தன்னை அர்ப்பணித்துவிட்டு, மோன நிலையில் கிறங்கிப்போயிருந்த யாழ்ப்பாணவரசின் அழகிய அரண்மனையின் மேன் மாடியொன்றில், நித்திரையின்றி மஞ்சத்தில் சாய்ந்து படுத்திருந்த சங்கிலிகுமாரனின் நினைவு பல வழிகளில் இழுபட்டதால், அமைதியின்றித் தவித்துக்கொண்டிருந்தான்; அரண்மனையே ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அவ்வேளையில் சங்கிலிகுமாரன் முக்கிய ஒரு பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண முயன்று கொண்டிருந்தான்; தன் மனம் அரசமாதேவியின்பால் இழுக்கப்படுவதையும், அதே நேரத்தில் உதயவல்லியின் அன்பினால் கவரப்படுவதையும் நன்குணர்ந்ததினால், இருவரையும் இழக்க விரும்பாதவனைப் போல அவனது உள்ளம் தத்தளித்தது.

சங்கிலிகுமாரன் மீது தவறிருப்பதாகக் கூற முடியாது; ஏனெனில், உதயவல்லியின் காதல் கிடைக்குமுன், இளம்வயதிலே, விளையாட்டுப் பருவத்திலே, அரசமாதேவியுடன் கூடிவிளையாடும்போது தன்னையறியாமல் அவள் மேல் அவனுக்குத் தனியானதோர் அன்பு ஏற்பட்டிருந்ததை அறிவான்; “உங்களுக்காக நான் அழுகிறேன்...” என்று அன்று அவள் கூறியதிலிருந்து அவளுக்காக அவன் எதையும் செய்யச் சித்தமாயிருந்தான்; அவனது இதயத்தின் ஒரு மூலையில் அவளையறியாமலே அவளுக்காக ஓர் இடம் இருந்ததையும், அது உதயவல்லியின் காதல் தீயின் முன் மறைந்திருந்ததையும், பின் அரசமா

தேவியின் வார்த்தைகளினால் திரும்பவும் ஒளி பெற்றதையும் அவனால் அறிய முடிந்தது; 'என்னுள்ளத்தின் ஓர் இருண்ட மூலையிலாவது தனக்கோர் இடத்தைத் தரும்படியல்லவா, அரசமாதேவி வேண்டினாள்,

“மாதேவி! இவற்றை நீ மறக்கவேயில்லையா?” எனத் தனது தனத்த ரூரலில் சங்கிலி கேட்டபோது அவள்தன் இதயத்தின் கனவுகளையே கொட்டிவிட்டாள்:

‘எப்படி மறக்கமுடியும்? அன்று உங்களிடம் விடைபெற்றுப் பொன்பற்றியிருக்குச் சென்றேனே தவிர, என்னுள்ளம் இங்கேயே தங்கி விட்டது! அந்தப் பிஞ்சு வயதிற்குட உங்கள் நினைவே என்னுள் என்றும் எழுந்து என்னை வேதனைப்படுத்தி வந்தது! இளவரசே! நீங்கள் எனக்காகக் காத்திருப்பதாகவும், உங்களுக்காக நான் வளர்வதாகவும் என் மனதில் அன்றிலிருந்து எழுந்த எண்ணத்தை என்னால் மாற்றவே முடியவில்லை! ‘உங்களுக்கெப்போ...?’ என நான் கேட்ட போது, ‘நீ பெரியவளானதும்...!’ என நீங்கள் கூறினீர்களே, அந்த வார்த்தைகளை என் மனம் பலமுறை நினைவு கூர்ந்து மகிழும்! உங்களுக்காகவே நான் பிறந்தேன்’ எனப் பல முறைகள் எனக்குள் கூறிக் கொள்வதில் ஆனந்தம் கண்டேன். இளவரசே! உங்களை என்னிதயத்தில் தெய்வமாகப் பூசிக்கின்றேன்! உங்களைத் தவிர வேறெருவருடனும் என்னால் இணைந்துவாழமுடியாது... வாழ்ந்தால் உங்களுடன் என்ற திட முடிவுடனேயே, உங்கள் இதயத்தில் எனக்கு ஓர் சிறு இடகதையாவது தாருங்கள் என வேண்டுகிறேன்! என் கனவுகளை— நான் கட்டிய மனக்கோட்டைகளை இடித்துத் துகள் துகளாக்கிவிடாதீர்கள்! இளவரசே!... என்னை ஏமாற்றிவிடாதீர்கள்!’ என்று உணர்ச்சியோடு பொழிந்த அரசமாதேவியின் கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாக முத்துக்கள் வழிந்தன; அவளது கண்ணீர் முன் தன் திட எண்ணம் படிப்படியாகக் கரைவதையும் சங்கிலி கண்டாள்.

“அரசமாதேவி!...” என அழைத்தவன் சிறிது முன் சென்று அவளது கைகளைச் சிறைபடுத்திக்கொண்டு, “உனக்காக நான் இரக்கப் படுகிறேன்!...” என்றவன் தொடர்ந்து பேச முடியாது தவித்தான்; சங்கிலியின் வைரம் பாய்ந்த கரங்களில் தன் மென்மையான கைகளைப் பற்றியதால், சுய நினைவை இழந்து, மயங்கிய நிலையில், “உங்கள் இரக்கம், என்னை உங்கள் மனைவியாக்குமா?” என்றாள்.

“அரசமாதேவி! நான் ஏற்கனவே ஒருத்தியைக் காதலிப்பதை நீ அறிவாயா”

அரசமாதேவி படரெனத் தன் கைகளை உதறி விட்டுவிட்டு ஆத்திரமும் அழுகையும் போட்டி போட ஏதாவது கூறுவாள் என எதிர்பார்த்தவன், ஏமாந்தான்.

“அறிவேன்! அப்பெண் அப்பா முதலியின் மகள் என்பதையும் அறிவேன்!” என்று அமைதியாகக் கூறினாள்.

“அறிந்த பின்புமா நீ என்னை விரும்புகியாய்...?”

“விரும்புகிறேன், சுவாமி! விரும்புகிறேன்! உதயவல்லியுங்கள் காதலி என்பதை நான் அறிய நேரிட்டபோது எவ்வளவு தூரம் மனங் கலங்கினேன் தெரியுமா? நீங்கள் என்னை ஏமாற்றிவிட்டதாகக் கூட எண்ணிக் கொண்டேன்!... உங்களை மறந்து விட வேண்டும் எனப் பல முறைகள் முயன்றும் என்னால் அது முடியவில்லையே?...”

“மாதேவி! எந்த ஒரு பெண்ணும் தன் கணவனின் அன்பு பிரிக்கப்படுவதை விரும்ப மாட்டாள்...!”

“உண்மைதான்! நான் தமிழ்ப் பெண்! தன் மனதிலே கணவராக முதலில் வரித்தவரை விட வேறொருவரை மனதாலும் எப் பெண்ணும் எண்ணுவாளா? உங்களை என்றோ என் துணைவராக நான் வரித்து விட்டேன்! வாழ்வோ தாழ்வோ அது உங்களுடனேயே எனத் தீர்மானமாக முடிவு செய்துவிட்டபின் உங்கள் அன்பு பிரிக்கப்படுவதை என்னால் தடுக்க முடியுமா?”

சங்கிலிகுமாரனால் எதுவுமே பேச முடியாதவாறு அரசமாதேவியின் வார்த்தைகள் செய்ததோடு அவனைச் சிந்திக்கவும் வைத்தன;

“மாதேவி! நீ என்னிடம் ஏதைத்தான் விரும்புகிறாய்?”

“உங்கள் அன்பிலே ஒரு பங்கை எனக்குத் தாராங்கள் எனக் கேட்கிறேன்! உதயவல்லியும் என்னைப் போலப் பெண்! அவளை ஏமாற்றி விடாதீர்கள்! அவளை நீங்கள் மணந்து கொள்வதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே!... அத்தோடு உங்கள் இதயத்தில் மனைவியென்ற ஸ்தானத்தை எனக்குத் தாராங்கள்!”

“உங்கள் இருவரையும் மணந்து கொள்ளும்படி கேட்கிறாயா?”

“கேட்கவில்லை, பிரபு! யாசிக்கிறேன்!”

பரநிருபசிங்கர் கூறியது நினைவு வந்தது. ‘உதயவல்லியை மணந்துகொள், ஆனால், பட்டத்துராணியாக அவளிடுக்க முடியாது! அரசமாதேவியையும் மணந்து, பட்டத்துராணியாக்கிக்கொள்!’

முடியை வேண்டாமென்று கூறினாலும் சிலவேளை தந்தையும் தமையனும் ஒப்புக் கொள்ளார்கள்! உதயவல்லியையும் என்னால்

இழக்கமுடியாது? இதைத் தீர்க்கவழி தமையன் கூறிய வழிதானா? அதைத்தானே அரசமாதேவியும் யாசிக்கிறாள்? ஆனால், அதற்கு உதயவல்லி உடன்படுவாளா? பட்டத்துராணியாக்குவேன் என அவளுக்கு வாக்களித்திருந்தேனே? அதனால் என்ன? ஒப்புக் கொண்டேயாக வேண்டும்! அவள் மறுக்காது ஒப்புக் கொள்ளுவாள்! 'அவள் காதலிப்பது என்னை, அரசியென்ற பதவியையல்ல!' எனச் சங்கிலி குமாரன் எண்ணினான்.

எண்ணம் தந்த முடிவுடன் பேசுவான் :

“போய் வா, மாதேவி! உன் கனவு நிறைவேறும்!” எனக் கூறிய போது, அவள் அவன் கைகளைக் கண்களில் ஒத்திக்கொண்டதோடு, அவனது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கக் குனிந்தாள்; அவளைத் தடுத்து ‘வேண்டாம், மாதேவி!’ என்றவனை நிமிர்ந்து பார்த்த மாதேவியின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

“ஏன் திரும்பவும் அழுகிறாய்?”

“அழவில்லை, பிரபு! இது ஆனந்தக் கண்ணீர்!”

சங்கிலிகுமாரனை அறியாமலேயே அவனது வலது கை அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தது.

மஞ்சத்தைவிட்டு எழுந்த சங்கிலிகுமாரனின் முகத்தில் சிக்கலுக்குத் தீர்வு கண்டதினால் ஏற்படும் அமைதி நிலவியது; தன்னுடைகளைக் களைந்து விட்டு வேரடைகளை அணிந்து கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தான்; அரைத் தூக்கத்திலிருந்த காவலர் எழுந்து வணங்கி வழி விட்டனர்.

சிறிது நேரத்தின்பின், அரண்மனை வாயிலைக் கடந்து மருத்துமாமலை வனமிருந்த திசை நோக்கி ஓர் உயர்ந்த சாதிப் புரவியொன்று நாலுகால் பாய்ச்சலில் பாய்ந்து சென்றது.

18

சபதம் செய்தாள், உதயவல்லி



காற்றினால் அலைப்புண்ட தென்னங் கீற்றுகளின் சரசரத்த ஒலியோடும், மருந்துச் செடிகளின்மேல் “இஸ்” சென்ற இரைச்சலோடு ஒளி வீசிப் பறக்கும் மின்மின்களின் ஒலியோடும், பாரிய மரங்களின் கிளைகளில் ஒட்டிக் கொண்டு கிடக்கும் சில்வன்டின மூச்சுவிடா ஒலியோடும், தூக்கக்கலைப்பினால் துயில் கலைந்து சிறகடிக்கும் புட்களின் ஒலியோடும் போட்டிபோடுவதுபோல் உதயவல்லியின் விம்மல் ஒலி எழுந்தபோதிலும், அது மற்றைய ஒலிகளிலும் வலிமை வாய்ந்ததாக இருந்ததால், மருத்துமாமலை வனத்தின் நிசப்தத்தைக் குலைக்கத் தவ

றவில்லை அந்த இரவின் நிலவொளியில் தேவகன்னிகையென உதய வல்லி அமர்ந்திருந்து அழுவதைக் கண்டோர், 'இவள் என்ன மோகினியோ?' எனத் திகைக்கவே செய்வர்; உதயவல்லியை வைத்தகண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரனுக்கு, 'தவிர்க்க முடியாத சோகத்தின் சாயல் அவள் முகத்தில் படிந்தும் கூட அவளது மோகன அழகு கூடியுள்ளதே' என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

அவளின் அழகுரலைச் சகிக்க முடியாத சங்கிலி, "உதய, ஏன் அழுகிறாய்?" எனத் துன்பத்தோடு வினவினான்.

"அழுவதற்கென்றே நான் பிறந்துவிட்டேன்! இனி அழுதழுது மாள்வதைவிட வேறு என்ன இருக்கிறது?" என்று கூறிவிட்டு விம்மி விம்மி அழும் உதயவல்லியைத் தன் கைகளினால் தூக்க முயன்ற போது பெண் புலியென அவன் சீறினான்:

"என்னைத் தொடாதீர்கள்!...

"உதயவல்லி...!"

"அப்படி அழைக்கக்கூட உங்களால் முடிகிறதே? என்னை ஏமாற்றி விடுவதற்காகவா இவ்வளவு காலமும் என்னோடு காதல் நாடகம் ஆடினீர்கள்...? என்னை ஏமாற்றிவிட்டீர்களே? என்னொசைக் கனவுகளைச் சிதைத்துவிட்டீர்களே? உங்களோடு எப்படி எப்படியெல்லாம் வாழ்வு நடத்துவேன்' என்று நான் நாளாந்தம் கட்டிய மனக்கோட்டைகளை யெல்லாம் கணப்பொழுதில் துகளாக்கிவிட்டீர்களே?... என்னிதயத்தில் என்காதல் தெய்வத்திற்காக நான் கட்டிய கோயிலில் இன்று மண்ணும் தூசும் மிஞ்சச்செய்துவிட்டீர்களே? என்னை இவ்வாறு ஏமாற்றுவீர்களென நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை...!"

பொங்கிழியும் எரிமலையெனக் குமுறும் அவளைச் சாந்தப்படுத்த முடியாது தவிப்பதைத் தவிர அவனால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. 'அரசமாதேவியோடு, அவளையும் மணக்கும்படி தமையன் கூறியதைக்கூறிச், சம்மதம் பெற ஒடோடி வந்த சங்கிலிகுமாரன், இவ்விதமாக உதயவல்லி பொங்குவாள் என எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால், திகைத்து நின்றான்;

அவன் அப்படி ஒன்றும் அதிகமாகவும் கூறிவிடவில்லை;

"உன்னை நான் மணந்துகொள்வதில் ஒருவருக்கும் ஆட்சேபமில்லை உதயவல்லி! ஆனால், அரசமாதேவியைப் பட்டத்துராணியாக ஏற்க வேண்டுமாம்!" என இவ்வளவே கூறினான். அதற்கு இவ்வளவு சீற்றமேன்?

"உதயா! நான் கூறுவதைக்கேள்...?"

"கேட்பதற்கென்னவிருக்கிறது! நீங்கள் கூறியவற்றைக் கேட்டுக் கேட்டுத்தானே நான் இந்த நிலைக்கு வந்தேன்!.. பட்டத்துராணி! நீயே எனச் சத்தியம் செய்தீர்கள்! இன்று அச்சத்தியமெங்கே? காற்றிலே துகளெனப் பறக்கவிட்டுவிட்டு வந்து நிற்கிறீர்கள்! உங்களுக்கு இதயமேயில்லையா? இனிய இரவுகளில் இன்பக் கதைகள் பேசியதையெல்லாம் மறந்துவிட்டீர்களா?... எத்தனை வாக்குகள் தந்

தீர்கள்? பேசிப்பேசி என்னைப் பித்துக்கொள்ள வைத்துவிட்டு இன்றென்னை ஏமாற்றிவிட்டீர்களே? ‘நான் பிறந்ததே உனக்காகத்தான்’ என்கிறீர்கள்? இன்று யாருக்காகவோ பிறந்திருக்கிறீர்கள்! உங்கள் மனதில் நிலையான கொள்கையே இல்லையா? மனம்போனபடி எல்லாம் மாறி என்போன்ற அபலைகளை ஏய்ப்பதுதான் உங்கள் தொழிலா?...”

“உன்னை நான் ஏமாற்றவில்லை.....!”

“பின் நீங்கள் எனக்குச் செய்த துரோகத்திற்கு வேறு என்ன பெயர்?”

“உதயா! ஆத்திரமடையாமல் நான் சொல்வதைக்கேள்! இன்றைய சூழ்நிலையில் என்னைச் சூழ்ந்தோர் உன்னை மணக்க அனுமதித்ததே பெரிது.”

“நீங்கள் கூறுவது விளங்குகிறது! உன்னை மணந்து கொள்கிறேன்! பட்டத்து ராணி என்ற உரிமையை அரசமாதேவிக்கு அளி என்கிறீர்கள்..... அப்படித்தானே?” என்ற உதயவல்லியின் விம்மல் ஒலி படிப்படியாக அடங்கிவிட ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டோமென்ற எண்ணத் தந்த வெறியோடு பேசினாள். சங்கிலிகுமாரன் ஆமெனத் தலையாட்டியது மிகவும் பரிதாபமாகவிருந்தது.

“என்னை நீங்கள் புரிந்துகொள்ளவில்லை. என்னைப் பட்டத்து ராணியாக்கிவிட்டு, அரசமாதேவியை மணந்து கொள்வதென்றற் கூட நான் விரும்பமாட்டேன்! — இளவரசே! பெண்களின் மனதை நீங்கள் அறியீர்கள்! எந்த ஒரு பெண்ணும் தன் மணாளனின் அன்பு தனக்கு மட்டுமே சொந்தமாகவிருக்கவேண்டுமென்றே விரும்புவாள்.....”

அரசமாதேவியிடம் எதை அவன் கூறினானோ அதையே இவளும் கூறினாள்; ஆனால், ரசமாதேவியும் பெண்தானே?

“உதயவல்லி! நீ எதைத்தான் விரும்புகிறாய்?”

“நான் விரும்புவது இதுதான்! — நீங்கள் எனக்கு மட்டுமே சொந்தமாகவிருக்க வேண்டும்! உங்களன்பு எனக்காக மட்டுமே இருக்க வேண்டும்! உங்கள் பட்டத்துராணியாக நானிருக்க வேண்டும்.....!”

“நீ என் மனைவியாகவிருக்கலாம்! என்னன்பு உனக்காக மட்டுமிருக்கலாம்! ஆனால் நீ பட்டத்துராணியாக ஆகமுடியாது. உதயா! சிந்தித்துப் பார்.....”

உதயவல்லி கலகலவெனச் சிரித்தாள்; சற்றுமுன் அமுதவளா இப்போது சிரிக்கிறாள் என எண்ணிய சங்கிலி, “ஏன் சிரிக்கிறாய்?” எனக் கேட்டான்.

“உங்கள் நிலை கண்டு சிரிக்கத்தான், என்னால் முடிகிறது! இரு பெண்களை ஏமாற்றக் கனவு காணுகிறீர்கள்!... நீங்கள் ஒரு துரோகி!” எனக் கத்தினாள்.

“உதயா.....!”

“நீங்கள் ஒரு மோசக்காரர்!...”

“உதயவல்லி!”

“நீங்கள் ஏமாற்றுக்காரர்! என்னை ஏமாற்றிவிடலாமெனக் கனவு காணுகிறீர்கள்!”

படிப்படியாக உதயவல்லியின் பேச்சில் ஆவேசவுணர்வு தலை காட்டுவதையும், அவளது கனவுகள் அழிந்து போனதால் அறிவை இழந்து, வெறி கொண்டவள் போல மாறுவதையும் சங்கிலி கண்டாள்.

“உதயா! நீ என்னைக் காதலிக்கிறாயா? அல்லது, பட்டத்துராணி என்ற பதவியைக் காதலிக்கிறாயா?.....” என்ற அவனின் கேள்வி சற்றுத் திடுக்கிட வைக்கவே, சிறிது தயங்கிவிட்டு வீரிட்டாள். உதயவல்லி.

“இரண்டையுமே காதலித்தேன்!.....”

“உதயா! உன்னை நான் என்னுயிரினும் மேலாக நேசிக்கிறேன்! அரசி என்ற பதவியை உனக்கு என்னால் அளிக்க முடியாவிடினும், என்விதயசிம்மாசனத்தில் தனி அரசியாக நீ இருப்பாய்!.....”

“கேவலம்..... ஒரு வைப்பாட்டி என்ற இழிநிலையில் உங்களுக்கு இருப்பேன் என எண்ணுகிறீர்களா?”

‘வைப்பாட்டி’ என்ற அச் சொல் சங்கிலிகுமாரனைச் சித்திரவதை செய்ததோடு, சிந்திக்கவும் வைக்கவே, “உதயா! அப்படியல்ல ஊரறிய உன்னை என் இரண்டாவது மனைவியாக மணப்பேன்!” என்றாள்.

“பல மலர்களை நுகரும் வர்க்கந்தானே நீங்கள் உங்கள் தந்தை மூன்று மனைவிகளையுடையவர். நீங்கள்... உங்களுக்கு இப்படிக் கூற வெட்கமாகவில்லை.....” உதயவல்லி கூறி முடிக்க து திரும்பவும் விம்மினாள். கண்கள் இரண்டும் இரத்தச் சிவப்பாகி விட்டன. சங்கிலி குமாரன் பேசுவான் :

“வெட்கப்பட என்னவிருக்கிறது-நாட்டிற்காக எதையும் தியாகம் செய்ய நான் தயாரானபின்.....”

“என்னைக்கூடலா.....?”

“அந்நிலை ஏற்பட்டால்.....”

“அந்நிலை ஏற்படுமென எண்ணியுள்ளீர்கள்! உங்கள் மனம் மாறி விட்டது! அரசமாதேவியின் அழகிலே மதியிழந்து விட்டீர்கள்.....”

“உதயவல்லி!”

“என் பெயரை உங்கள் அழுக்குப் படிந்த வாயினால் உச்சரிப்பதை நான் வெறுக்கிறேன்! இங்கிருந்து போய்விடுங்கள்! உங்கள் வாழ்வில் உதயவல்லியென்பவள் குறுக்கிட்டாள் என்பதையும் மறந்துவிடுங்கள்!”

சங்கிலிகுமாரனின் தன்மானம் விழிப்படையத்தொடங்கியது: ‘அழுக்குப்படிந்த வாயினால் தன் பெயரை உச்சரிக்கவேண்டாமாமே?’

“உதயவல்லி! நான் இங்கிருந்து போவது உனக்கு விருப்பம் என்றால் போகிறேன்! ஆனால், போகுமுன் ஒன்று...”

“ஒன்றும் வேண்டாம்! போய்விடுங்கள்...”

“கடைசித் தடைவையாக, உன் மீது நான் வைத்த அன்பின் நிமித்தம் கேட்கிறேன்! வீண் பிடிவாதத்தை விட்டுவிட்டுச் சிந்தித்து முடிவு செய்!...”

“சிந்தித்து முடிவானபின் வீண் பேச்செதற்கு? என்னை ஏமாற்றியதில் நீங்கள் மகிழலாம்! ஆனால், அப்பாவம் உங்களை விடாது...”

“சபிக்கிறாயா, உதயவல்லி?”

“உங்களைச் சபிக்க நான், யார்? உலகமே உங்களைச் சபிக்கப் போகிறது! உங்களுக்காக அவள் காத்திருப்பாள் போய்விடுங்கள்!”

“எவன்?” எனத் திரும்பினான், சங்கிலி.

“அரசமாதேவி!... என் வாழ்வில் குறுக்கிட்ட கருநாகம்!”

“அவளையேன் திட்டுகிறாய்?...”

“ஆமாம், அவளையேன் நான் திட்டவேண்டும்! என்னை ஆசை காட்டி ஏமாற்றிய உங்களையல்லவா திட்டவேண்டும்?” உதயவல்லி அங்கிருந்த ஓதியமரத்தோடு சாய்ந்துகொண்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்தாள்; கருமேகங்கள் எங்கிருந்து குழந்தன?

“உங்களைத் திட்டி என்ன பயன்? நீங்கள் உங்கள் பிறவிக் குணத்தைக் காட்டிவிட்டீர்கள்! “என்றாள், அமைதியாக

“எது என் பிறவிக் குணம்?” எனக் கோபத்தோடு கேட்டாள்.

அறிவை அடியோடு இழந்து விட்டதாலும், இதயத்தில் பிரளயமே உருவாகிவிட்டதாலும், எதைச் சங்கிலி தனது பலவீனமென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தாளோ அதையே தயங்காது கூறினாள், உதயவல்லி.

“கேவலம், ஒரு வைப்பாட்டியின் மகன், வேறு எப்படியிருப்பான்?”

சுய அறிவை இவ்வொரு வார்த்தையினால் இழந்துவிட்ட அவன், தனக்கும் அவளுக்கும் இருந்த பந்தம் அடியோடு அறுந்து விட்டதாகவும், பயங்கரமான எதிரி ஒருவன் எதிரில் நிற்பதாகவும் எண்ணிக் கொண்டதால் மிருகமானான்; ‘பளீர், பளீர்’ என அவள் மாம்பழக் கன்னங்கள் சிவந்தன.

வெறி கொண்டவன் போலான சங்கிலி அவன் தோள்களைப் பயங்கரமாக உலுக்கியபடி, “அடிபாவி! உன் மீது இருந்த என்னன்பை யெல்லாம் ஒரு வார்த்தையினால் பொசுக்கிவிட்டாயே! நான் வைப்பாட்டியின் மகனானாலும் அரசன் மகன்! கேவலம், அடிமைச் சேவகம் செய்யும் மந்திரியின் மகளான நீ பட்டத்துராணியாகக் கனவு காண்கிறாயே?” என அவறினான்; உதயவல்லி ஒன்றுமே செய்யவில்லை, அமைதியாகப் பேசினாள்:

“வைப்பாட்டியின் மகன் மன்னனாக முடியும்போது, மந்திரியின் மகன் அரசியாக முடியாதா?”

“என்னை வெறியனாக்காதே? கொலைகாரனாக்க நீ முயல்கிறாயா! வீண் ஆசைகளை மனதில் வைத்துக் கனவு காண்கிறாய்?”

உதயவல்லி திடத்தோடு கூறுவாள்; அவள் வலக்கர வளையங்கள் கலகலத்தன.

“கனவல்ல, நிறைவேறும் நினைவு! மந்திரியின் மகன் பட்டத்து ராணியாக முடியாதென்றே கூறினீர்? யாழ்ப்பாணவரசின் சிம்மா

சனத்தில் உம் வாழ்வு முடிவதற்குள் பட்டத்து ராணியாக இருந்து காட்டுகின்றேன்!” எனச் சூளுரைத்த உதயவவலி, தன் மாளிகையை நோக்கி விம்மியபடி ஓடினாள். அதைவிட வேகமாகத்தன் புரவியில் தாவிய சங்கிலி குமாரன், பலமாகக் குதிரையின் வயிற்றில் காலால் உதைக்கவே அது அம்பென இருளைக் கிழித்தபடி விரைந்தது. தூரத்தில் சேவல் ஒன்று கூவிக் குரல் கொடுத்தது.



19

பிளவு தோன்றியது !

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்குப் புதியதொரு மன்னன் கிடைத்தான். ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் நாடு பேணி, தமிழ் பேணி, கலை பேணி அமர்ந்திருந்த எழில் நந்திச் சிம்மாசனத்தில் சங்கிலிகுமாரன் அமர்ந்து ஒரு திங்கள் கழிந்து போனது.

நாட்டின் விழாக்கோலம் படிப்படியாகக் குறைந்து, வழக்கமான தொரு இயக்கம் காணப்பட்டது. வரிகள் பல குறைக்கப்பட்டமையினால் மக்களிடையே பொதுவாக மகிழ்ச்சி நிலவியது.

சாதாரண சங்கிலிகுமாரனாகக் கடற்கரை வெண்மணற் பரப்பிலே இலட்சியக் கனவுகளைக் கண்டு திரிந்த அவன், இன்று அந்த இலட்சியக் கனவுகளை நிறைவேற்றக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தால் புதிய பொறுப்புக்களோடு நிமிர்ந்து நின்றான்.

இன்று அவன் யாழ்ப்பாண அரசின் முடிபதி; சங்கிலிகுமாரனல்லன்; சங்கிலி செகராசசேகரன், அவன் பட்டப் பெயர்.

காலை மலர்ந்து வெகு நேரமாகிவிட்டது.

சங்கிலி செகராசசேகரன் மஞ்சத்தை விட்டு எழுந்து, சாளரத்தை நாடிச் சென்றான். நடந்து முடிந்து போனவை யாவும் ஒரு கனவு போல மனதில் எழுந்து அழிந்தன.

எத்தனை கோடி நினைவுகள்? மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டான்.

காற்சதங்கை ஒலி ‘கல்கல்’லென எழுந்தது; மெதுவாக மணிக் கதவங்கள் திறக்கப்பட்டமையினால் மணிகள் கலகலத்த ஓசையும் எழுந்தது.

மன்னன் அசையாது, சிலையென நின்றான்.

“சுவாமி.....”

முதல் அழைப்பே சங்கிலிக்குக் கேட்டது.

சதங்கை ஒலி அவனை மிக நெருங்கி வந்தது; மென் மலர் மொக்கு ஒன்று அவன் வலத்தோள் மீது விழுந்தது; வளையல்கள் ஓசை எழுப்பின.

“என்ன அப்படிப் பலமான சிந்தனையாம்?”

மெதுவாகத் திரும்பினான், மன்னன்.

ஆகா.....

பனிச்சையாகக்கட்டிய மேக நிறக் கூந்தலிலே தேன்சிந்தும் நிற மலர்கள் குவிந்தும் விரிந்தும் இருக்க, பிறை நுதலுக்குக் கீழ் அந்த விற்புருவங்களுக்கும் கீழ், இரு ஏக்க விழிகள் இமைக்க மறந்து, தேங்கி நின்றன. கமலத்தைப் பழிக்கும் அவள் முகத்தில் அளவாக அந்தச் செவ்வுதடுகளைப் பிளந்தவர் யார்? அவற்றின் பைப் புலத்தில் தெரிவது வெண்தரளங்களா?

“அரசமாதேவி” என அழைத்தான், மன்னன்: “நீ என்ன கேட்டாய்? உன்னைக் கண்டதும், உன் எழில் தரும் பிரமிப்பில் மறந்தே போனேன்.....”

“கேலியாக இருக்கிறதா.....” எனச் சினுங்கினான் மாதேவி சங்கிலி மெதுவாக அவள் கரங்களைப் பற்றினான்.

“என்பட்டத்து மகிஷியோடு கேலிபேசவேனா? உண்மையாகத்தான் கேட்டேன்...”

நாணத்தோடு இடைசாய்த்து, மெதுவாக அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்த அரசமாதேவி கூறுவாள்:

“என்ன அப்படிப் பலமான சிந்தனை என்று கேட்டேன்.”

சங்கிலி மௌனமாகச் சாளரத்துக்கு வெளியே பார்த்தான்; அரண்மனை வெளி வாயிலில் காவல் வீரர்கள் நின்றிருந்தார்கள்.

“தனது நாற்பத்தோராண்டுப் பாரத்தை என் தந்தை கடந்த திங்கள் என் தலைமீது இறக்கி வைத்து விட்டார்கள். தேவி, இனி இப்பாரத்தை எவ்வளவு காலத்திற்கு நான் தாங்க வேண்டுமோ...” என்றவன் அர்த்தத்தோடு அவன் மணியயிற்றில் கரம் பதித்தான். அவன் நாணிச் சிவந்தான்.

அதுவேளை, வெளியே புரவிகள் சில விரைந்துவரும் ஒலி எழுந்தது சாளரத்தினூடே கண்களை வெளியே செலுத்தினான் சங்கிலி.

அரண்மனை முற்றத்தில் சில புரவிகள் வந்து நின்றன. அவற்றினின்றும் யாவரும் விரைந்து இறங்கினர். அவர்களுள் தலைவன் போன்றிருந்தவன், விரைந்து படிகளில் ஏறினான்.

அவனைச் சங்கிலி கவனித்தான்.

“தேவி, நெடுந்தீவு வெடியரசன் மழவ மாப்பாணன் என்னைக் காண விரைந்து வருகிறான். நான் ஆலோசனை மண்டபத்திற்குப் போகின்றேன்”

மழவ மாப்பாணன் மிகுந்த ஆவேசத்தோடு காணப்பட்டான். வயதிற்கு மீறிய அவனது ஆவேசத்தைக் கண்டபோது நடக்கக் கூடாதது எதுவோ நடந்துவிட்டதென்பதை யாவரும் உணர்ந்துகொண்டனர். மழவ மாப்பாணன் நெடுந்தீவிலுள்ள மரக்கலப் படைக்குத் தலைவன் மட்டுமன்றி, நெடுந்தீவின் நிர்வாகத் தலைவனுமாவான்.

மழவ மாப்பாணன் எரிமலையென வெடித்தான்.

“பிரபு! வன்னியர்களின் தொல்லை திரும்பவும் தொடங்கிவிட்டது. கரையோரத் தீவுகளுக்கு இரவு வேளைகளில் ரகசியமாக வந்து மாடுகளையும் ஆடுகளையும் கவர்வதோடு பயிர்களையும் நாசமாக்கிச் செல்கின்றனர். நேற்றுக் கூட...”

வன்னியர்கள் என்ற சொல்லைக் கேட்டதுமே சங்கிலி செகராச சேகரன் சினமடைந்தான்; விழிகளில் செம்மை படர்ந்தது.

“மாப்பாணரே! நீரே நேரடியாக வந்தபோதே ஏதோ முக்கிய விடயம்தான் என்பதை நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். நேற்றுக் கூட ஏதோ நடந்ததாகக் கூறினீரே?”

“நேற்றிரவு நெடுந்தீவிற்கு வந்து பல பசுக்களைக் கவர்ந்து சென்றுள்ளனர்...”

“அதுவரை நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருந்தீர்கள், மாப்பாணரே?”

“நயினாதிவிற்கு அம்பாள் உற்சவத்திற்குச் சென்றிருந்தோம்...”

“மாப்பாணரே, நமது அரசின் இன்றைய சூழ்நிலையை உணர்ந்தும் நீங்கள் அசட்டையாக இருக்கலாமா? எத்தனை பசுக்கள் கவரப்பட்டன...?”

“சுமார் முப்பது மட்டில் இருக்கும். மேலும் அப்பசுக்கள் யாவும்”

“அவை யாவும்?”

“இராமேஸ்வரம் கோயிலுக்காக வளர்க்கப்பட்டவை...”

அங்கிருந்த யாவரும் திகைத்துப் போயினர். யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர்களால் தொன்று தொட்டே இராமேஸ்வர ஆலயத்திற்கு நெடுந்தீவிலிருந்து அபிசேகத்திற்காகத் தினந்தோறும் பாலும், பூசைக்காகக் கச்சைதீவிலிருந்து மலர்களும் அனுப்பப்பட்டு வந்தன. அதனால், இராமேஸ்வரம் ஆலயத்திற்கெனப் பல பசுக்கள் நெடுந்தீவில் வளர்க்கப்பட்டு வந்தன. அவை வன்னியர்களால் கொள்ளையிடப்பட்டதைக் கேட்டுச் சங்கிலி மன்னன் கொதிப்படைந்தான்.

“தெய்வ நிந்தனை செய்துவிட்டார்கள், பாவிகள்” என்றார் அடியார்க்கு நல்லார்.

“அது மட்டுமன்று. கச்சைதிவிலிருந்த மலர்வனத்தையும் அழித்துவிட்டார்களென நேற்றுமலை செய்தி வந்தது.” என்று மழவ மாப்பாணன் கூறியபோது, மன்னவன் மிகுந்த சினமடைந்தான். அவன் ஆத்திரம் எல்லாம் தந்தைமீது திரும்பியது.

“அப்பா, முன்பே கூறினேன். வன்னியப் பூண்டேயில்லாமல் அழிக்கவேண்டுமென. நீங்கள்தான் தடுத்தீர்கள்.”

“குமாரா” என அன்போடு அழைத்தார் பரராசசேகரர்: “இப்போது நீ இந்நாட்டின் மன்னன்! ஆதலால், சகுதியில் ஆத்திர மடைவது அழகன்று. எதையும் அமைதியாகச் சிந்தித்து அறிவோடு செயலாற்றவேண்டும். ஆத்திரம் அறிவைக் கெடுத்துவிடும்.”

“அப்பா, நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். இன்னும் பொறுமைக்கு இடமில்லை. வன்னியர்கள் அழியவேண்டியவர்களே.” எனச் சங்கிலி ஆவேசத்தோடு கூறினான்.

“குமாரா..” என மந்திரி அடியார்க்கு நல்லார் குறுக்கிட்டார். “படையெடுப்பதென்பது நன்கு சிந்திக்க வேண்டிய விடயம். இரு நாடுகளை இரத்தக்களரியாக்குமுன் நன்கு சிந்தித்து முடிவு எடுப்பது அறிவுடைமை! ஒருவரை ஒருவர் அழித்துக்கொள்வதால் பழிவாங்கும் ஆவேசம் குறையலாம். ஆனால் அழிந்தவற்றை மீட்டுவிட முடியாது.. நாட்டின் அமைதி கெட்டு, உண்ணாட்டுப் பலமும் குன்றிவிடும்...”

“அடிக்க அடிக்கக் குனிவதுதான் விலேகமா, மந்திரியாரே?”

அடியார்க்கு நல்லார் ஏதோ கூற வாயெடுத்தபோது, பரராச சேகரர் குறுக்கிட்டார்:

“குமாரா, நீ மன்னன், நாட்டிற்கு நல்லதைச் செய்யமுயற்சிசெய். உன் கால கட்டத்தில் நம் நாடு போர்க்களங்களைக் காணத்தான் வேண்டும் என்று விதி இருக்கும்போது அதைத் தடுக்க நாம் யார்? உன் அண்ணன் பரநிருபசிங்கனைக் கலந்து முடிவு செய்” என்று கூறிவிட்டு ஆலோசனை மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினார்.

சங்கிலி செகராசசேகரன், தமையனைப் பார்த்தான்.

“சங்கிலி படையெடுப்பதென்பது நினைத்ததும் செய்யக்கூடிய தன்று. நீ மன்னனாகி ஒரு திங்களே கழியவில்லை. அதற்குள் படையெடுப்பதென்றால் சேலிக்கு இடமாகும்...”

“எல்லாருமே யுத்தம் என்றால் கோழைகளாக இருக்கிறீர்களே? நமது படைப்பலம் போதாதா..?”

“படைப்பலம் என்றும் குறைந்ததில்லை, நம்மரசில்! தம்பி, எதையும் ஆற அமர யோசித்தே செய்யவேண்டும். மேலும், வன்னியர்களைப் பகைத்துக் கொள்வதால், நமது இராச்சியத்தின் தென்புற எல்லை

பலவீனமடையும். தென்னிலங்கை மன்னர்கள் நம்மீது படை யெடுக்க இலகுவாகிவிடும்..”

“அதற்காக உலகமே என்னை எதிர்த்தாலும் நான் கோழையாகிவிடப் போவதில்லை, அண்ணா! நம் நாட்டின் அமைதியைக் குலைக்கக் கங்கணம் கட்டிவிட்டவர்கள் போல வன்னியர்கள் பசுக்களை அதுவும் கோயிற் பசுக்களைக் கவர்ந்து செல்வதைக் கண்டும் கோழை போலப் பதுங்கக் கூறுகிறீர்களா? நான் முடியை ஏற்கு முன்பே கூறினேன், என்னுட்கியில் பகைவர் பூண்டேயில்லாமல் அழிப்பேனே! அப்போது ஒப்புக்கொண்ட நீங்கள் இன்று தடுக்கிறீர்கள்... வன்னியர்களை—காக்கை வன்னியனை—தண்டியாது இருப்பது நமக்கு வெட்கக்கேடு”

பரநிருபசிங்கர் மௌனமானார்; சங்கிலி தொடர்வான்: “இந்த ஒரு விடயத்தில் மட்டும் என்னை மன்னியுங்கள்! உங்கள் பேச்சைத் தட்டுவதற்காக வருந்துகிறேன் வன்னியர் மீது நம் படை பாயத் தான் போகிறது..” எனக் கூறி விட்டு, மழவ மாப்பாணன் பக்கந்திரும்பி, “மாப்பாணரே, நமது மரக்கலப் படையை ஒன்றாக்கிப் பலப்படுத்துங்கள். இன்று அரண்மனையில் தங்கி நாளை பிரயாணம் செய்யலாம்” என்றபோது மழவ மாப்பாணன் ஒப்புக்கொண்டான்.

சேனாதிபதி சம்பகமாதாக்கரை அழைத்து வரும்படி தூதுவனை அனுப்பிவிட்டுத் தன் மாளிகைக்குச் சென்ற மன்னனை இன்முகம் காட்டி வரவேற்றான். அரசமாதேவி.

ஏழூரதிபர் பரநிருபசிங்கருக்கும் பெருந் தோல்வி. மனதில் கவலை குமிழியிடத் தன் மாளிகை திரும்பிய அவரை வரவேற்க அங்கு எவருமில்லை.

என்று சங்கிலி முடி சூடினானே அன்றிலிருந்து அவருடன் மனைவி மாதவி தேவியார் பேசுவதே கிடையாது.

வாழ்வு வெறிச்சோடியது.

இன்று அவருக்கு அமைதி தேவை.

“எங்கே, தேவி?”

“அறையில் படுத்துள்ளார்” எனக் காட்டினாள். பணிப்பெண் ஒருத்தி.

அவள் படுத்துள்ள அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைய முயன்றவரை மாதவி தேவியாரின் குரல் தடுத்து நிறுத்தியது.

“உள்ளே வராதீர்கள்! மகனுக்குத் துரோகம் செய்த உங்களோடு பேசுவதை நான் வெறுக்கின்றேன்!”

திக்கிரமை பிடித்தவராக கதவங்களைப் பற்றியபடி, நின்றார் ஏழு திபர்.



‘ஆதிக்கம் பெறும்வரை ஒருவன் அடங்கி நடக்கின்றான்; ஆதிக்கம் பெற்றதன் பின், அடக்கி நடக்கின்றான்.’ சங்கிலி குமாரனைப் பொறுத்தமட்டில் இது நிதர்சனமான உண்மையாக ஏழரதிபர் பரநிருபசிங்கருக்குப்பட்டது. தன்வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பளிக்கச் சங்கிலி குமாரன் மறுத்தமை அவருக்கு மிகுந்த கவலையையும் ஏமாற்றத்தையும் தந்தது. அத்தகைய மனவருத்தத்தோடு தன் மாளிகைக்குத் திரும்பிய அவரை, மாதவியின் வார்த்தைகள் திக்பிரமையடைய வைத்ததோடு, சிறிது கலக்கத்தையும் ஏற்படுத்தின.

கதவு நிலையைப் பற்றியபடி நின்ற ஏழரதிபர் சுய அறிவு பெறச் சில கண நேரம் சென்றது. அந்த இடைவெளி நேரத்தில் மஞ்சத்தை விட்டு ‘விருட்’டென்று எழுந்த மாதவி கதவைப் ‘படரெ’ன அறைந்து சாத்தி, உள்ளே தாழிட்டுக்கொண்டாள்.

தேக்கமரச் சட்டங்களில் பொருத்தப்பட்டிருந்த பித்தளைக் குமிழ்களில் இணைத்திருந்த மணிகள் கலகலத்தன. கதவை அறைந்து சாத்திய வேகத்தில் பித்தளைக் குமிழிவிருந்து விடுபட்டுத் தெறித்த மணியொன்று பளிங்குத் தரையில் அமங்கல நாதத்தோடு உருண்டு ஒதுங்கியது.

திகைத்துப்போன பரநிருபசிங்கர், கதவைப் ‘படபட’ வென அறைந்தார்.

“மாதவி கதவைத் திற ..”

மூடிய கதவங்கள் திறக்கவில்லை.

உள்ளே விம்மலொலி எழுந்து கொண்டிருந்தது.

கதவைப் பலமாகத் தள்ளி இடித்தார். பரநிருபர்.

“மாதவி, கதவைத் திறக்கிறாயா? அல்லது காவலரைக் கொண்டு உடைக்கச் செய்யவா? ...” எனக் கோபத்தோடு கத்தினார்.

மஞ்சத்தில் இருந்து இறங்கிக் கதவை நோக்கி வரும் காலடியோசை கேட்டது; தாழ்ப்பாள நீக்கப்படவே, ஆவேசத்தோடு பலமாகக் கதவங்களைத் தள்ளியபடி உள்ளே சினத்தோடு நுழைந்தார், பரநிருபர்.

“ஆ” என்ற அவறல் எழுந்தது; வேகமாகத் தள்ளப்பட்ட கதவின் பித்தளைக் குமிழ் இடித்ததால், நெற்றியைப் பொத்தியபடி பின்னால் சாய்ந்தாள், மாதவி.

“மாதவி ..” என அவறியபடி, நிலத்தில் துவண்டு கிடந்த மனைவியைத் தூக்கினார். நெற்றியில் ஆழமாக ஏற்பட்ட காயத்தில் இருந்து, ஊற்றுக் கண்ணாக வடிந்த குருதி பரநிருபரின் ஆடையைச் சிவப்பாக்கியது.

அந்த வைத்திய மன்னர், மனைவியின் இரத்தத்தைக் கண்டு ஒரு கணம் திகைத்தார்.

“மாதவி” என அன்போடு அழைத்ததோடு தன் உத்தரியத் தால் காயத்தில் வைத்து அழுத்திப் பிடித்தார். அந்த நிலையிலும் மாதவி பழைய கோபம் மாறாமலே பேசுவாள்:

“உங்களுக்கும் எனக்குமுள்ள பந்தம் என்றோ அறுந்து விட்டது. உங்கள் முடியை என்று உங்கள் தம்பியின் சிரசில் புனைந்தீர்களோ, அன்றே நாம் வேறுகிவிட்டோம். கட்டிய மனைவிக்கும் பெற்ற மகனுக்கும் துரோகம் செய்தவர் நீங்கள்! பெற்ற மகன் மன்னனாக, அரியணையில் இருப்பதை விரும்பாத நீங்களும் ஒரு தந்தையா?”

இரத்தப் பெருக்கினாலும் ஆத்திரத்தோடு பேசியதாலும் களைப் படைந்துபோன மாதவி சோர்ந்து போனாள். அவளைச் சிறு குழந்தை போலத் தூக்கி மஞ்சத்தில் வளர்த்தினார், ஏழரதிபர்.

அன்றிரவு முழுவதும் மனைவியின் அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தார், பரநிருபர். அவர் உள்ளத்திலே ஊழியாகக் குழப்பங்கள் தலைவிரித்துப் பேயாட்டம் போட்டன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒரே ஒரு வினாக்குறி எஞ்சியது:

‘மகனுக்குரிய அரசைத் தம்பிக்கு அளித்தது பிழையோ?’

அந்த அகன்ற அறையிலே குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஏழரதிபர் நடைபயின்றார்.

சோர்ந்து படுத்திருந்த மாதவி, நித்திரையிற் கூட “நீங்கள் செய்தது துரோகம்” எனப் பிதற்றினாள். மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்தார், பரநிருபர்.

“இவ்வளவு நினைவுகளை நீயுன் மனதில் வைத்திருந்தாய் எனத் தெரிந்திருந்தால், நான் முன்பே பரராசசிங்கனுக்கு முடியை அளித்திருப்பேன். அன்று பரராசசிங்கனை மன்னாக்கும்படி நீ கேட்டபோது நான் அதைச் சட்டை செய்யவில்லை. ஆனால் நீ அதன்பின் அப்பேர்சையே எடுக்கவில்லையே? அதனால், நீ என் எண்ணத்திற்கு இணங்கி விட்டாய் என நினைத்து மோசம் போனேன். மாதவி, என் வாழ் வோடு உயிரோடு பிணக்கப்பட்ட உனக்கு நான் எப்போதும் துரோகம் செய்ததில்லை. நீ மீளவும் வற்புறுத்தியிருந்தால் ஒருவேளை நான் பரராசசிங்கனை மன்னாக்கி இருப்பேன். இனி என்ன செய்ய முடியும்? காலம் கடந்தபின் யோசித்து என்ன பயன்?” என வாய் விட்டுக் கூறினார், பரநிருபசிங்கர்.

மாதவியின் செவிப்புலன்கள் கணவனின் வார்த்தைகளை அவ் வேளையிலும் கிரகித்துக் கொண்டன; மெதுவாக விழிகளைத் திறந்தாள்.

“காலம் ஒன்றும் கடந்து விடவில்லை...”

“நீ என்ன சொல்கிறாய், மாதவி?...”

“எங்களுக்கு மனமில்லை...” என்று அவரைப் பார்த்து நெட்டுயிர்த்தாள் மாதவி.

“யாழ்ப்பாண மன்னனாக உலகறியச் சங்கிலி உரிமை பெற்ற தன்பின் எப்படிப் பரராசசிங்கனை மன்னனாக்க முடியும்? மாதவி... எனக்காக நடந்தவற்றை மறந்து, பரராசசிங்கனை மன்னனாகக் காணவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை மறந்துவிடு...” என்று கூறிய கணவனைச் சுட்டெரித்துவிடுபவள் போலப் பார்த்தாள்.

“என் எண்ணத்தை யாராலும் மாற்றவே முடியாது பரராசசிங்கனுக்கு மன்னனாகும் ஆசையற்றுப் போயினும் நான் மாறேன். என் மகன் அல்லது நீங்கள் மன்னனாகவேண்டும்! அதுவரை உங்களுக்கும் எனக்கும் கணவன் மனைவி என்ற பந்தபாசமெதுவும் இருக்க நான் விரும்பேன்...”

“மாதவி! என்ன வார்த்தைகளைப் பேசுகிறாய்? நிறைவேறாத எண்ணங்களைக் கனவுகளாக மறந்துவிட வேண்டும் ”

“எது நிறைவேறுது? பரராசசிங்கன் மன்னனாவதா? நீங்கள் விரும்பினால் ஏன் நிறைவேறுது?”

“நான் விரும்பினால் நிறைவேறிடுமா?”

“நீங்கள் அளித்த பிச்சைதானே, இம்முடி அதைத் திரும்பவும் சங்கிலியிடமிருந்து வாங்கி உங்கள் மகனுக்கு அளிப்பதில் தடை என்ன இருக்கிறது?”

பரநிருபரின் உதடுகளில் சோகப் புன்னகை தவழ்ந்தது.

“இட்ட பிச்சையைத் திருப்பிப்பெறுவதா? மாதவி கொடுத்ததைத் திருப்பிப் பெறவே முடியாது. நான் விரும்பினாலும் தந்தை விரும்பார். தம்பி தான் விரும்புவானே...”

“நீங்கள் கொடுத்ததைத் திருப்பித் தருவதில் தம்பிக்கு என்ன தடை ”

“மாதவி, அவன் இந்நாட்டின் மன்னன் ”

“அதனால் ”

“சகல அதிகாரங்களும் அவன் கைகளில் ”

“அதனால், என்ன?”

“அவன் மன்னனாக முடிசூடி ஒரு திங்களும் கழியவில்லை. அதற்குள் ‘உன் முடியைத் திருப்பித் தா’ என்று கேட்பதா? மாதவி, தம்பி நல்லவன். அவன் மன்னனாகவே இருக்கட்டும். பரநிருபரின் அமைதியான வரலாற்றில் கறையை ஏற்படுத்தி விடாதே?... ”

மாதவியின் விழிகள் சோர்ந்து கண்ணீரைப் பொழிந்தன, கண்ணீரின் சக்தியைப் பரநிருபர் உணர்ந்தார்.

“உங்கள் மனைவியை நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? ”

“உயிருக்கு மேலாக ”

“உயிரோடு நான் வாழ விரும்புகிறீர்களா?”

“மாதவி, இது என்ன பேச்சு?”

“அப்படியானால் உங்கள் மகளை மன்னனுக்குங்கள்...”

“மாதவி”

“செய்வீர்களா? அல்லது...” ஆவேசத்தோடு மாதவி கேட்டாள். ஏழரதிபர் எது செய்வதென்று தெரியாமல் திண்டாடினார்.

ஒரு கணந்தான்.

ஏழரதிபர் பரநிருபசுங்கரின் விழிகளில் கண்ணீர் முத்துக்கள் கோவையிட்டன; அவர் கூறுவார்:

“எப்போதாவது ஒரு நாள் உன் மகளை மன்னனுக்குவேன். இது உறுதி.”

அதே நேரத்தில் மன்னன் சங்கிலி செகராசசேகரன் மாளிகையில் இன்பம் களிக் கூத்தாடியது. மன்னனின் மார்பில் தலைசாய்த்துப் படுத்திருந்த அரசமாதேவி ‘கல கல’ வென நகைப்பொலியைச் சிந்த விட்டு மலர்ந்தாள்.

“கவாமி நான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி! உன்மையில் நீங்கள் என்னை நேசிக்கிறீர்களா?”

“என்ன கேள்வி இது, தேவி! நீ எனக்குக் கிடைத்த செல்வம்... என் இன்பம்... என் இயக்கமே நீதான்...”

அதே வேளையில் ‘ஊருக்கு வெளியே இருந்த பரராசசேகரன் அன்னசத்திரத்திலிருந்து வெகுவேகமாகக் குதிரையேறி வன்னி நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்ட ஒரு மனிதன் வன்னியர்களின் ஒற்றன் போலக் காணப்பட்டான்.

போர் நிறுத்தம்!



முடிபுட்டு விழா முடிந்து ஒரு திங்கள் கழிந்தது. நாட்டின் விழாக் கோலம் பூரணமாகக் கலையவில்லை. ஒரு புறத்தில் புதிய மன்னனின் ஆட்சியேற்பால் கிடைத்த நலன்களை மக்கள் அனுபவித்து மகிழ், மறுபுறத்தில் வன்னியர்கள் மீது பொருதுவதற்காகப் படைகள் சேர்க்கப்பட்டன.

சேனாதிபதி சம்பகமாதாக்கர் முன்னின்று எல்லா அலுவல்களையும் செய்த போதிலும், இடையிடையே சங்கிலிகுமாரனும் முன்னின்று

செய்தான். அவன் உள்ளத்தில் இள வயதிலிருந்து கனன்று வந்த போர் அனல் வன்னியர்களின் அடாத செயலினால் தூண்டிவிடப்பட்டு, அனற்கரங்களை வீசி எரியத் தொடங்கியது.

ஆனால் கொஞ்சு விட்டெரியத்தொடங்கிய தீ நாக்குகள் வன்னிய நாட்டைத் தன்னுள் இரையாக்கிக் கொள்வதற்கு காக்கை வன்னியன் இடமளிக்கவில்லை. யாருமே எதிர்பாராத விதமாகத் தன் சிறு பரிவாரங்களுடன் வன்னியர் தலைவன் யாழ்ப்பாண அரண்மனைக்கு வந்தான். எவ்வித அச்சமுமின்றிப் பகைவனின் இராச்சியத்தினுள் விருந்தினன் போல நுழைந்தவனை சங்கிலி குமாரன் வரவேற்காதுவிட முடியவில்லை.

“வரவேண்டும்! வரவேண்டும் வன்னியரே!” என ஏளனம் ஓரளவு குரலில் தொனிக்க வரவேற்றான். மன்னனின் வரவேற்பில் இருந்த ஏளனத்தைக் காக்கைவன்னியன் உணர்ந்து கொண்டான். எனினும் அதனை வெளிக்காட்டாது பேசுவான் :

“மன்னர் எம் வருகையை எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார் என்று எண்ணுகின்றேன் ”

“எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது மட்டுமன்று. விரும்பவுமில்லை ” சங்கிலிகுமாரன் இவ்வாறு நேருக்கு நேர் முகத்தில் அறைவது போலக் கூறுவான் என எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சங்கிலியின் அவ்வார்த்தைகள் வன்னியர் தலைவனின் உள்ளத்திலே வன்மமாக உறைந்தவிடத்தும், அதன் பிரதிபலிப்பை முகத்தில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

புன்னகையை உதடுகளிடையே மலரவிட்டான்.

“வன்னியரே ! நீங்கள் இங்கு வந்த காரணத்தை என்னால் உணர முடியும்! அவை பற்றிப் பின் பேசுவோம் முதலில் இளைப்பாறுங்கள் விருந்தினர் போல வந்துவிட்டீர்கள் ”

காக்கை வன்னியன் மன்னனின் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கி எதையோ அளக்க முயன்றான்.

“மற்றவர்கள் தங்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள் .. நான் இப்போதே உங்களுடன் ஒரு விடயமாகப் பேசி முடிவு செய்யவேண்டும் .. ”

“இப்போதேயா.. ?”

“ஆம், மன்னா!”

ஆலோசனை மண்டபத்தில் நிர்வாக முக்கியஸ்தர்கள் யாவரும் அமர்ந்திருந்தனர். எவரும் பேசவில்லை. சங்கிலி குமாரனே பேசினான்:

“வன்னியரே, உங்கள் ஒற்றர்கள் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள் ... ”

மன்னவன் கேள்வி வன்னியரைத் தவிர ஏனையோரை திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. வன்னியன் உதடுகளில் மீளவும் முறுவல் படர்ந்தது.

“அரசாட்சி என்பதே அதுதான், அரசே!...”

“எதைக் கூறுகிறீர்?...”

“எம்மீது நீங்கள் படையெடுக்க முடிவு செய்கவுடனேயே அச் செய்தி எனக்குக் கிடைத்து விட்டது... மேலும்...” வன்னியர் தலைவன் தொடருமுன் யாழ்ப்பாண மன்னவன் குறுக்கிடுவான்:

“படையெடுக்கப் போவது தெரிந்துமா, வலிய வந்து எதிரியின் வலையில் விழுந்தீர்கள்...?”

“எதிரியின் வலையா? யார் எதிரி? யார் யாருக்கு எதிரி?... ”

“வினையாடுவதற்கு இது நேரமன்று... யார் எதிரியா, வன்னியரே? நீர் இப்போது பேசிக்கொண்டிருக்கிறீரே, அவன் உமது வம்சத்தையே துவம்சம் செய்ய முடிவு செய்துவிட்டவன்!...

“மன்னவர்கள் அமைதியடைய வேண்டுகின்றேன். உங்கள் அரசின் கீழ் இருந்து திறை செலுத்தும் ஒரு சிற்றரசன் மீது படையெடுப்பா? கப்பம் கட்டும் நான் எப்படி உங்கள் எதிரியானேன்? திறை வாங்கும் நீங்கள் எப்படி எனக்கு எதிரியாவீர்கள்?”

“வன்னியரே! எமக்குத் திறை செலுத்தும் ஒரு சிற்றரசன்தான் நீர்! ஆனால், எம்மரசைக் கவிழ்க்கச் சதி செய்யும் பயங்கரவாதி!...”

“அரசே! நான் பிழை செய்திருந்தால் என்னை எப்போதோ நீங்கள் தண்டித்திருக்கலாம்! அதற்குரிய உரிமை உங்களுக்கு இருக்கிறது! அதை விட்டுவிட்டு அடிமை நாட்டின் மீது படையெடுப்பதற்கு அவசியம் நேரவில்லையே? உங்களை இன்று நான் வலியவந்து சந்தித்தது மிதற்காகவே...?”

“எதற்காக...?”

“நீங்கள் விரும்பினால் ஒரு கண்ணைசவால் என்னைச் சிறைக்குள் தள்ளலாம்! அல்லது இருந்தபடியே எனக்குச் சமாதிகட்டலாம்!...”

“அதைத் தெரிந்துகொண்ட பின்பும் ஏன் வந்தீர்?”

“நீதி கோரி வந்தேன்!”

“நீதியா...?” ஆலோசனை மண்டபமே அதிரும் வண்ணம் சிரித்த சங்கிலிசுமாரன், காக்கை வன்னியனை உற்றுப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பவும் சிரித்தான்; மண்டபத்திலிருந்தவர்கள் ஒருவரும் பேசாது இருவரது சம்பாஷணைகளைக் கவனித்து வந்தனர்.

“காக்கை வன்னியரே! நீதி கேட்க வேண்டியவர்கள் நாங்கள்...”

“பிரபு! நீதிபதியே குற்றம் சாட்டப்பட்டவனிடம் நீதி கேட்பதா? நான் குற்றம் செய்கேன் என நீங்கள் முடிவாக நம்பினால் என்னைத் தண்டியுங்கள்! ஆனால், படையெடுத்து அமைதியைப் பங்கப் படுத்திக் குற்றமற்ற ஜனங்களை வதைக்காதீர்கள்! இப்பெரிய தண்டனை பெறும் படியாக என் மக்கள் அத்தகைய பெரும் குற்றம் செய்துவிடவில்லை!”

“குற்றம் செய்துவிடவில்லையா? நீரும் உமது ஆட்களும் சேர்ந்து எத்தகைய குற்றங்களைச் செய்திருக்கிறீர்கள், தெரியுமா? நீங்கள் செய்த கொடுமைக்கு உங்களெல்லாரையும் உயிரோடு கொளுத்தவேண்டும் வன்னியரே?”

காதுகளைப் பொத்திக்கொண்ட காக்கை வன்னியனின் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்தது; அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

“சொல்லக் கூடாத வார்த்தைகளை எல்லாம் கொட்டுகிறீர்கள்!” என்றான், மற்றவர்களுடைய இதயம் உருகும்படியாக; சிறிது அமைதியாகவிருந்துவிட்டுத் தொடர்வான்:

“குற்றம், குற்றம், என்கிறீர்கள்! அக்குற்றங்கள் தாமெவை?”

“எனது மூத்த அண்ணர் சிங்கபாகுவை நன்குட்டிக் கொன்றீர்கள்?”

“பிரபு! அபாண்டமான பொய்!”

“அதுமட்டுமல்ல, என் இளைய சகோதரர் வீரபண்டாரத்தைக் கொலை செய்வித்தீர்கள்?”

காக்கை வன்னியனின் தலை ‘இல்லை’ என்பது போல ஆடியது.

“அதுவும் நாம் செய்விக்கவில்லை!” என அலறினான்.

“காக்கை வன்னியரே! பெருங் குரலில் கத்தினால் மட்டும் குற்றம் மறைந்துவிடாது! மாடுகளைக் கவர்ந்தீர்கள்! பயிர்களை அழித்தீர்கள்...?”

“பிரபு! எந்த ஓரசிலும் நல்லவர்களும் கெட்டவர்களுமிருக்கவே செய்கிறார்கள்! கெட்டவர்கள் செய்கின்ற செயல்கள் சிலவேளை நல்லவர்கள் தலைமீது சுமத்தப்படுகிறது...! உங்களரசிற்குரியமையான மாடுகளை நாம் கவரவில்லை! பயிர்களை அழிக்கவில்லை! எம்மீது பொறுமை கொண்டவர்கள் செயல்களினவை!...”

“வன்னியரே! என் முடிசூட்டு நாளன்று நெடுந்தீவிலிருந்து கோயில் பசுக்களைக் கவர்ந்தது, நீர்? கச்சைதீவிலுள்ள மலர் வனத்தை அழித்தது, நீர்...?”

“அது நானல்லப் பிரபு!”

“நீரல்லத்தான், உமது ஆட்கள்!”

“அதுவுமல்ல! அவை சில வன்னியர்களால் செய்யப்பட்டது மெய்! ஆனால், என் தூண்டுதலாலன்று! என் மீது பொறுமை கொண்ட சில வஞ்சக வன்னியர்களின் செயலிது...”

“இப்படிச் கூறும் நீர், அவர்களைத் தண்டியாது விட்டுவிட்டிருக்கிறீர்? தொட்டிலையும் ஆட்டிப் பிள்ளையையும் கிள்ளுகின்ற கதையிது...”

“இல்லை, அரசே! கோயிலுக்குரிய பசுக்களைக் கவர்ந்தவர்களையும், நந்தவனத்தை அழித்தவர்களையும் நான் ஏற்கனவே சிறைப்படுத்தியுள்ளேன். அவர்கள் வன்னியர் என்பதற்காக மிகவும் வெட்கப்படுகிறேன். அவர்களுடைய செயலினால் ஒரு நாடே பிணமேடாக மாற விருக்கிறது! அதைத்தடுக்கவே ஒடோடி வந்தேன்! அரசே! சிந்தித்துப்

பாருங்கள்—பிறர் செய்யும் பழிகளை எம்மீது சுமத்துவதா? கவரப் பட்ட பசுக்களை உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறோம்... படையெடுப்பை நிறுத்துங்கள்! எங்களை அமைதியாக வாழவிடுங்கள்!" எனக் காக்கையன் வேண்டினான்.

ஒருவனோடு சண்டை பிடிப்பதானால் அவனும் எதிர்த்துச் சண்டை பிடிக்கவேண்டும்; நாமடிக்க வாங்கிக்கொண்டு பேசாது போகும் ஒரு வளைத் திரும்பவும் அடிப்பதால் பயனென்ன? அந்த நிலையிலேயே சங்கிலி குமாரனிருந்தான்; யாரை எதிரியெனக் கருதிப் படையெடுக்க முடிவு செய்தானோ அவனை சமாதானம் கோரி, அதுவும் பக்கபலமின் றிப் பயப்படாது வலிய வந்தபின் என்ன செய்யமுடியும்? அவன் குர லில் இறக்கம் காணப்பட்டது.

"அழிக்கப்பட்ட மலர் வனத்திற்கு என்ன செய்வீர்?"

"குற்றம் இழைத்த அவ்வன்னியர்களைக் கொண்டே அம்மலர் வனத்தைப் பழையபடி ஆக்கித் தருவேன்." என்றான் காக்கை வன்னியன்.

காக்கை வன்னியன் வந்த காரியம் விரும்பியபடியே முடிந்தது. படையெடுப்பு நிறுத்தப்பட்டது. ஆனால், தலைவர்கள் இருவரதும் உள்ளங்களிலே பகைமை நெருப்பு அவியவில்லை.

இனிமேல் வன்னியர்கள் தொல்லை இராது எனப் பரராச சேகரர் எண்ணியது தவறாகப் போகும்படியான ஒரு திட்டத்தை அப்பாமுதலியின் மாரிசையில் காக்கை வன்னியன் வெளியிட்ட போது, பழி வாங்கும் எண்ணமுடைய அப்பாமுதலியே ஆத்தித் தத்தை ஏற்க முதலில் மறுத்தார்.



22

புதியதொரு திட்டம்

தலைவிரி கோலமாக, ஊண் உறக்கமின்றி, ஒன்றிலும் சிந்தை செலுத்தாதவளாக உதயவல்லி வாடிக்கிடந்தாள். மகளைக் காணக் காண அப்பா முதலியின் மனதில் அந்நிலைக்கு அவளைக்கொண்டு வந்த சங்கிலி குமாரனைப் பழி வாங்கும் எண்ணம் மேலோங்கி நின்றது. பர ராசசிங்கனுக்குக் கொடுத்த வாக்கு வேறு பூதாகாரமாக எழுந்து நி ன்றது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எழில் நந்திச் சிம்மாசனம் அவர்சிந்தையில் குடியேறி வேறு பல நினைவுகளை எழுப்பி, இனிய கனவுகளில் அவரைச் சஞ்சரிக்க வைத்தது.

எல்லாவற்றிற்கும் தடைக்கல் சங்கிலிகுமாரன்.

தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட சூழ்ச்சி நிறைவேறுவதென்றால் தன்னொருவனால் மட்டுமது முடியாதென்பதை அப்பா முதலி நன்

குணர்ந்ததினால், சில மந்திரிகளினதும் பிரமுகார்களினதும் ஆதரவைப் பரராசசிங்கனுக்குப் பலமாக்கி இருந்தார். அத்தோடு யாழ்ப்பாண அரசுக்குப் பல வழிகளிலும் தொல்லை கொடுத்து வந்த வன்னியர் களோடும் தொடர்புகொண்டார். இத்தகைய ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கி இருந்த காக்கை வன்னியன் மகிழ்வோடு ஒப்புக்கொண்டான்.

யாழ்ப்பாண அரண்மனையில் விருந்தினனாகத் தங்கி இருந்த வன்னியர் தலைவன், அப்பா முதலியின் அழைப்பின் பேரில் அவரது விருந்தினனாக ஒரு நாள் இரவு வந்தான்.

இவ்விருந்து ஏற்கனவே திட்டமிட்டு நடத்தப்படுவது என்பதை எவரும் உணரவில்லை. அப்பா முதலி காக்கை வன்னியனை விருந்தினனாக அழைத்ததை எவரும் தவறாகவும் எண்ணவில்லை.

அரசமரியாதைகளோடு வன்னியர் தலைவன் வரவேற்கப்பட்டான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கபடமாகச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

விருந்து முடிந்ததன்பின், ஆலோசனை மண்டபத்தில் இருவரும் கூடித் தமது திட்டங்களை ஆராயத் தொடங்கினர்; ஒருவரையொருவர் சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டனர்,

“அப்பா முதலியாரே! அறுகுவையுடன் அமுதமான விருந்தையளித்ததற்காக முதலில் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்!” எனக் காக்கை வன்னியன் ஆரம்பித்தான்.

“வன்னியர்களின் தலைவனை விருந்தினனாக வரவேற்றதில் என் மாளிகை பெருமையடைகிறது, வன்னியரே!...” என்றார் அப்பா முதலி.

“நன்றியை நீர் ஏற்காவிடிலும் நன்றி கூறுவது என் கடமை, மேலும், முதலியாரே! உமக்கு நான் வேறோர் விதத்திலும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்!”

“வேறோர் விதத்திலா? எவ்விதத்தில்?”

“என்ன தெரியாதவர் போலப் பேசுகிறீர்? மன்னன் சங்கிலி குமாரன் எம்மீது போர் தொடுக்கத் திட்டமிட்டுள்ளதை, எனது ஒற்றன் மூலம் அறிவித்தவர், தாங்கள் தானே? மேலும், ‘எதிர்த்துப் போரிடுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் சரியில்லை, வந்து சமாதானம் செய்து கொள்வதே நமக்கு இப்போது நல்வது’ என வழி கூறியவரும் நீங்கள் தானே? இவற்றிற்கெல்லாம் எப்படி நான் நன்றி செலுத்தப் போகிறேன்?” என்று வன்னியன் கூறியபோது, அப்பா முதலியின் உச்சி குளிர்ந்துவிட்டதால், “வன்னியரே! நீர் எமக்குச் செய்து தர வேண்டியவை சிலவுண்டே? உமது நன்றியை அவற்றின் மூலம் செலுத்துமே?” என்றார்.

“இல்லை, முதலியாரே! அவற்றின் மூலம் நன்றியைச் செலுத்த முடியாது?”

“பின்...?”

“உரிமையுடைய இளவரசன் ஒருவன் அநியாயமாக அரசரிமை பறிக்கப்பட்டு இருக்கும்போது அவனுக்குத் தனி அவனைச் சிம்மாசனத்தில் அமரவைப்பது என் கடமை என எண்ணுகிறேன்! பரராசசிங்கனை யாழ்ப்பாணத்தின் மன்னனுக்குவது நமது கடமை முதலியாரே! அந்த இலட்சியத்தையுடைய நாம் முயல்கிறோம்!.....”

பரராசசிங்கனை மன்னனுக்குவது அவர்களுடைய இலட்சியமென்பது, சதியின் வெளிப் பூச்சு. இருவருடைய அடிப்படையான நோக்கங்களும் வேறே. பரராசசிங்கன் மன்னனுக்குவதன் மூலம் ஆட்சிப் பொறுப்புத் தன் கைகளில் சிக்குமென அப்பா முதலியும். சிம்மாசனத்தில் பரராசசிங்கனை ஏற்றவுதவுவதன் மூலம் வன்னியர்களினுதிக்கத் தை யாழ்ப்பாணவிராச்சியத்தில் ஸ்தாபிக்கலாம், வன்னியரசைத் திறை செலுத்தாச் சுதந்திர அரசாக்கலாம் எனக் காக்கை வன்னியனும் கனவு கண்டனர்.

சங்கிலி குமாரன் மீது காக்கையனுக்குத் திராத விரோதமிருந்தது; இன்று சங்கிலி சமாதானமாகிவிட்டாலும், என்றோ ஒரு நாள் தம்மையழிக்கத் தயங்கமாட்டான் என்பதை வன்னியன் நன்கறிவானாகையால், அரசு பீடத்திலிருந்து சங்கிலியை விலக்கிவிட்டு வேறொருவனை அரசனுக்குவதன் மூலம் தம்மரசிற்கொருவித பயமுமில்லாது செய்ய விரும்பியதாலேயே அப்பா முதலியின் சதிக்குதவ முன்வந்தான்.

“முதலியாரே! நீரும் நானும் விருர்பிலில் மட்டும் பரராசசிங்கன் மன்னனாகிவிடுவான் என எண்ணக் கூடாது! சங்கிலி குமாரன் இன்று மன்னன். அவன் கைகளில் அதிகாரமிருக்கிறது. தனக்கெதிராக நாங்கள் சதி செய்வதாக ஒரு சிறிதளவு தெரிந்தால்போதும், நாங்கள் தூக்கில் ஊசலாட! ஆகவே, நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகவிருக்கவேண்டும். நம் பக்கம் சேரக்கூடியவர்களை இரகசியமாகச் சேர்த்து நம்பக்கத் தைப் பலப்படுத்துவது நமக்கு நல்லது!...”

“பயப்படத் தேவையில்லை. வன்னியரே! நமது பக்கமும் வலுவான கோட்டையப் போன்றது. என் போன்ற மந்திரிகள் பலர் எம்பக்கம். அதுமட்டுமன்று, பரராசசிங்கனின் தாயார், பரநிருபனின் தேவியார் மாதவி, நமது திட்டம் நிறைவேறுவதற்காக எதையும் செய்யத் தயாராகவிருக்கிறார்! அதுமட்டுமன்று... பரநிருபசிங்கரையும் நம் பக்கம் இழுக்க முடியும் எனவே எண்ணுகிறேன்!”

காக்கை வன்னியன் துள்ளியெழுந்தான்; எழுந்தவன் முகத்தில் ஆச்சரிய ரேகைகள் குமிழியிட்டன. சந்தேகப்படுபவனைப் போல அப்பா முதலியை நோக்கவே, “ஆச்சரியப்பட வேண்டியதுதான், வன்னியரே! பரநிருபனை நம் பக்கம் மாற்ற முடியும்!” என்றார், அப்பா முதலி.

“பரநிருபனையா? ஏழுரதிபனையா? நம் பக்கம் மாற்ற முடியுமா? நீர் கூறுவது பொய்யல்லவோ?”

“வன்னியரே! ஆச்சரியமடையாதீர்கள். ஏழுரதிபனை சங்கிலிக் கெதிராகக் கிளப்ப முடியும்!”

“எப்படி, முதலியாரே? சங்கிலிமேல் உயிரையே வைத்திருப்பவர், பரநிருபர்! மனைவி தடுத்தும் மகனுக்குரிய அரசைத் தம்பிக்களித்தவர் என நீர் கூறியிருக்கிறீர்?”

“கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும், வன்னியரே?”

“எப்படி?”

“சங்கிலிக்கு முடி சூட்டியபின் பரநிருபரின் வீட்டில் மகிழ்ச்சியே யில்லை! ஒரே சோகமே?”

“காரணம்?”

“பரநிருபரின் மனைவிதான்! இல்லாள் சிரித்தாற்றான், இல்லமும் சிரிக்கும், வன்னியரே! மாதவிதேவியார் தனது கணவனுடன் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதேயில்லை! பழையபடி இருக்கப் பரராசசிங்கன் மன்னனாக வேண்டுமாம்!... நாளாந்தம் மனைவியின் வார்த்தைகளினால், கரைக்கப்பட்டு வருகிறான், பரநிருபன்! பரநிருபன் தான் செய்தது பிழையென்பதைப் படிப்படியாக உணர்ந்து வருகிறான்! எப்போதாவது பரராசசிங்கனை மன்னனாக்குவதாகவும் வாக்களித்துள்ளான்! மேலும்.....”

“ம்...மேலும், என்ன முதலியாரே?”

“சங்கிலி குமாரன் மீது பரநிருபன் வெறுப்புக்கொள்ளத்தக்க ஒரு சம்பவமும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. உம்மீது படையெடுப்பதாகச் சங்கிலி முடிவு செய்தபோது, பரநிருபன் வேண்டாமெனத் தடுத்தும் சங்கிலி கேட்கவில்லை. தன்னால் முடி புனைந்தவன் தன் பேச்சைத்தட்டி விட்டதால், சங்கிலி மீது வெறுப்படைந்துள்ளான் பரநிருபன்! அவ்வெறுப்பு நாளாந்தம் விருட்சமாகி வருகிறது!... இவ் வெறுப்பை நான் மேலும் தூண்டிவிடப் போகிறேன். இவற்றின் முடிவு பரநிருபனைச் சங்கிலிக்கெதிராக வானெடுக்கத் தூண்டப் போகிறது. வன்னியரே!” என்று கூறிய அப்பா முதலி கடகடவெனச் சிரித்துக் கொண்டு, தொடர்வார்: “வன்னியரே! அரச குடும்பத்திலேயேயிளவையுண்டாக்கினால் முடிவு நமக்குச் சாதமாகின்றும், இல்லையா?”

“பிளவுண்டாகிவிட்டது! அதைப் பெரிதாக்குவது நமக்குத் தவறும். என்னதான் இருந்தாலும் சங்கிலி சிறந்த வீரமுடையவன்! எத்தகைய எதிர்ப்பையும் சமாளிக்கக் கூட்டியவன்! எதற்கும், மனந்தளராதவன்! அவனைக் கண்டபோதே நாணுணர்ந்து கொண்டேன்! ஆதலால், நாம் இப்படிச் செய்தாலென்ன?”

“எப்படி...?”

காக்கை வன்னியன் தனது திட்டத்தை வெளியிட்டபோது, பழி வாங்கும் நெஞ்சமுடைய அப்பா முதலியே ஒரு கணம் அதிர்ச்சியடைந்தார்;

“அன்னியரினுதவியை நாடுவதா?” என அவர் வாய் முறு முணுத்ததோடு, “வன்னியரே- நமக்குப் போதுமான பலமிருக்கும் போது போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகளினுதவி நமக்கேன்? தென்னிலங்கையில் தமது ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்ட முயல்வது போல இங்கும் அவர்கள் முயன்றால்?” என்றார்.

இதைக் கேட்ட வன்னியன் பெரிதாக நகைத்துக் கொண்டு, “முதலியாரே! அதிகார பீடத்திலிருப்பவன் மிகுந்த பலசாலி என்பதை அறிந்தும் நம் பலத்தை நீருணரவில்லை...” என்றான்.

“பரராசசிங்கன் நம் பக்கம்?”

“அவன்தானே சதுரங்கத்தின் காய்?”

“அவன் தாய் நம் பக்கம்?”

“அறிவேன்!”

“மந்திரிகளிற்பலர் நம் பக்கம்?”

“உண்மைதான்!”

“பரநிருபனையும் நம் பக்கமாக்கலாம்?”

“ஒருவேளை நடக்கலாம்!”

“இவ்வளவு இருந்தும் போர்த்துக்கேயரின் உதவி நமக்கு ஏன்?”

வன்னியன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடை பயின்று கொண்டே சொல்வான் :

“படைப்பலம் மன்னன் கைகளில் இருக்கும்போது நாம் சிலர் என்னத்தைச் சாதித்து விடமுடியும்? நமது இலட்சியம் நிறைவேற இதைவிட வேறு வழியேயில்லை... இங்கு வர்த்தகம் புரிய இடமளித்தால் போர்த்துக்கேயர் நமக்காக எதையும் செய்வார்கள். என்ன கூறுகிறீர்?.....”

அப்பா முதலியின் பயம் நிறைந்த திகைப்பு இன்னமும் மாறவில்லை. அவ்வேளை மாளிகை வரசலில் கூச்சல் எழுந்தது. இருவரும் சாளரத்தினூடாக விரைந்து நோக்கினர்.

“பிடியுங்கள்... பிடியுங்கள்...” என்ற சத்தத்தினிடையே மின்னணைப் போல வெளி மதிலைத் தாண்டிக் குதித்த ஓர் உருவம், வெளியில் ஆயத்தமாக நின்ற குதிரையில் தாவி, அம்பெனவடக்கு நோக்கிப் பாய்ந்ததைக் கண்ட அப்பா முதலியும், காக்கைவன்னியனும் ஒருவரை யொருவர் பயத்தோடு பார்த்துக் கொண்டனர்.

23

வாளின் மேல்.....



நிசப்தமான இரவில். ஆலோசனை மண்டபத்தில், ‘யாழ்ப்பாண மன்னன் சங்கிலிகுமாரனுக்கெதிராகச் சதித்திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருந்ததை யாருமறியவழியில்லை’ என்றதுணிவு தந்த நிம்மதியோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்த காக்கை வன்னியனும், அப்பா முதலியும் சாவலர்களை ஏமாற்றிவிட்டு அம்பெனப் புரவியில் தாவி மறைந்துவனைக் கண்டு திக்பிரமை பிடித்தவர்களாக நின்றனர்.

ஓடியவனைத் தொடர்ந்து பிடிக்கச் சென்ற காவலர்களும் ஏமாற்றத்தோடு திரும்பி வந்ததைக் கண்ட அப்பா முதலி, ஆலோசனை மண்டபத்தை விட்டு வெளியே விரைந்து வந்து “யாரடா! அவன் ஓடியது?” எனக் கத்தினார்.

“யார் என்று தெரியவில்லை, பிரபு! ஆலோசனை மண்டபத்தின் சாளரம் வழியாக நீங்கள் உரையாடிக்கொண்டிருந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததைத் தற்செயலாகக் காண நேர்ந்தது! பிடிக்க முயற்சித்தோம், முடியவில்லை!” என்றான் காவலர்களில் ஒருவன்.

அப்பா முதலி, தன்னைத் தொடர்ந்து வந்து நின்று கொண்டிருந்த வன்னியனைக் கலக்கத்தோடு பார்த்தார்: வன்னியனும் கலக்கமடைந்த வளைப் போலவே தென்பட்டான், எனினும் தெளிவோடு, “உள்ளே வாருங்கள் மற்றவற்றைப் பேசுவோம்!” என அழைக்கவே, காவலர்களைச் சுட்டெரித்துவிடுவது போலப் பார்த்து உறுமிவிட்டு வன்னியர் தலைவனுடன் உள்ளே சென்றார்.

“சங்கிலிகுமாரன் புத்திசாலிதான்!” என்றான், வன்னியன்.

“ஏன்?”

“நீர் என்னை விருந்திற்கு அழைத்ததையிட்டு, அவன் சந்தேகப் பட்டிருக்கிறான்! நம் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க தன் ஒற்றன் ஒருவனையும் அனுப்பியிருக்கின்றான்!”

அப்பா முதலியின் உடல் குளிரில் நடுங்குவது போலப் படபடத்ததைத் தொடர்ந்து, “ஒற்றன்?... அப்படியானால்...” எனக் குழறினார்.

“நாம் வகுத்துக் கொண்ட, உரையாடிக் கொண்ட திட்டங்கள் யாவும் இப்போது சங்கிலிகுமாரன் முன், தப்பி ஓடிய ஒற்றனால் வெளியிடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்! அதைக்கேட்ட மன்னன் கொதித்துக் கொண்டிருப்பான்! ஒரு வேளை நம்மீது இராஜத் துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, நம்மைக் கைது செய்ய வீரர்கள் புறப்பட்டிருக்கலாம்!” என்று காக்கை வன்னியன் சலனமின்றிக் கூறியபோது அப்பா முதலி தன் தலைமீது மாளிகைக் கூரை இடிந்து விழுந்தது போலப் பக்கத்திலிருந்த தூணைப் பற்றிக் கொண்டார்.

கூடிக் கை வன்னியன் கூறியது போல அவர்களது திட்டங்கள் ஒற்றனால் வெளியிடப்படலோ, அதைக் கேட்டு மன்னன் கொதிப்படைந்து அவர்களைக் கைது செய்ய வீரர்களை அனுப்பலோ, இல்லை.

“கனகராயா! நான் கூறியபடி நீ அவர்களது உரையாடல்களைக் கவனித்து வருவாய் என்று திட்டமாக நம்பியிருந்தேன்! நீயோ...”

“இயலுமானவரை முயன்றேன், அரசே! முடியவில்லை. அப்பா முதலியின் மாளிகையைச் சுற்றி ஒரே காவல் எனினும் அவற்றைக் கடந்து ஆலோசனை மண்டபத்தின் சாளர வழியாக அவர்களது உரையாடலைக் கவனிக்க முயன்ற போது, யாரோ பின்னால் ஓடி வருவது கேட்கவே திரும்பிய நான், காவலர்கள் என்னை நோக்கி ஓடிவருவதைக் கண்டேன். பின் என்னால் என்ன செய்யமுடியும்? அவர்களைத் தாக்கிவிட்டுத் தப்பிவரவே முடிந்தது மன்னித்துக் கொள்ள வேண்டும்!” என்றான் கனகராயன்.

“பரவாயில்லை... நீயுள் சிந்தையை வேறு வழியில் விட்டுவிட்டாய் போலிருக்கிறது?” எனக் குறும்பாகக் கேட்கவே, கனகராயன் தலை குனிந்து கொண்டான்.

“சரி, போய் வா! இனியாவது கவனமாகவிரு...! நீ ஓடிவந்ததை அவர்கள் கண்டிருப்பார்கள், இல்லையா? அதனால், அவர்கள் இனிமேல் கவனமாகிவிடுவார்கள்!”

தலைகுனிந்து கொண்டு நடக்கும் தன் நண்பனைக் காணச் சங்கிலிக்கு ஏதோபோலிருக்கவே விடைபெற்றுப் போகத் திரும்பிய கனகராயனைச் சங்கிலிகுமாரன் திரும்பவும்ழைத்தான்.

“நண்பா!...” சங்கிலியின் உரிமை கலந்த குரல் கனகராயனைச் சிலிர்க்க வைத்தது; திரும்பிப் பார்த்தான்.

“இதற்காகச் சோர்ந்துவிட்டாயா? நாம் சாதிக்க வேண்டியவை பலவுள்! அவற்றில் எத்தனையோ தோல்விகளை நாம் காண நேரிடலாம்!” என்ற மன்னனை நிமிர்ந்து பார்த்துச் சிரித்த கனகராயன் முகத்தில் மலர்ச்சி காணப்பட்டது.

“கனகராயா! நாளை காக்கைவன்னியரை நம் இராச்சியத்தின் பிரதானவிடங்களுக்கு அழைத்துச்சென்று காட்டுவதாகக் கூறியுள்ளேன்? ஆகவே, நாளை என்னுடன் நீயும் வரத் தயாராகவிரு!”

கனகராயன் விடைபெற்றுச் சென்றதும் மேன்மாடத்திற்கு வந்த சங்கிலிகுமாரன், தற்செயலாக யமுனை ஏரியும், அரசகேசரி மண்டபமும் இருந்த பக்கம் பார்க்க நேர்ந்தது. கனகராயன் யமுனை ஏரியைச் சுற்றி நந்தவனமிருந்த பக்கமாகச்சென்றதையும், சிறிது நேரத்தின்பின் பரவையும் தோழியொருத்தியும் நந்தவனத்தை நோக்கிச் சென்றதையும் கண்டு தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

“இன்னும் காலம் தாழ்த்துவது தவறு! வீரமாப்பாணன் கையில் பரவையைப் பிடித்துக் கொடுத்துவிடவேண்டும்” எனவுமெண்ணிக் கொண்டான்.

மேலும், சில நாழிகை கழிந்தது; அரசமாதேவியிடம் செல்ல எழுந்தவன், திரும்பவும் நந்தவனப் பக்கம் நோக்கியபோது, ஓர் உருவம் வெகுவேகமாக நந்தவனத்திற்குள் நுழைந்ததைக் கண்டான்: தடுக்கிட்டுப்போன, மன்னவன், கீழிறங்கி நந்தவனத்தை நோக்கி வெகுவேகமாக ஓடினான்.

பரவை கனகராயனை நேசத்தோடு, கண்களில் ஆர்வம் பொங்க அழைத்தாள்.

“பிரபு! ஏன் ஒரு மாதிரியிருக்கிறீர்கள்!” என்ற பரவையின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்ட கனகராயன் அவளது முகக் கமலத்தை வைத்த

விழி வாங்காது பார்த்தான்; கைகளை விட்டுவிட்டு தன்னிரு கைகளிடையேயும் அவளது முகத்தைச் சிறைபடுத்திக்கொண்டு. “பரவை!” என விளித்தான்.

“ம்...!”

“நான் என்றும்போலவேயிருக்கிறேன்!”

“இல்லை எதையோ மறைக்கப் பார்க்கிறீர்கள்?”

“மறைப்பதற்கென்னவிருக்கிறது, பரவை! இன்னும் எவ்வளவு காலந்தான் இப்படியே இருப்பது?”

“எப்படி?” எனக் குறும்பாகக் கேட்ட பரவையைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்த கனகராயன், “உன்னை என் இல்லத்தரசிபாக்காமல்?” என்றான்.

“இல்லத்தரசி மட்டுந்தானா?”

“என்னுள்ளத்தரசியும் கூட”

“என்பெற்றோரிடம் கேளுங்களேன்?”

“நான் எப்படிக்கேட்பது?”

“பின் யார் கேட்பது?”

“நீயே கேளேன்?”

“நானா?...!” கலகலவெனச் சிரித்தாள், பரவை.

“நான் கேட்டால் உன்னை எனக்குத் தருவார்களா?” என்ற அவனின் குரலில் ஏக்கம் தொனித்ததையுணர்ந்த பரவை, “நிச்சயம் ஒப்புவார்கள்” என்றாள்.

“பரவை!”

“...ம்...”

“இன்று கூட உன் அண்ணன் என்ன கூறினார் தெரியுமா? நான் என் சிந்தையை எதிலோ செலுத்திவிட்டேனாம்!”

யாரோ ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பியவன், ஏழுரதிபன் பாநிருபசிங்கன் சினத்தோடு நிற்பதைக் கண்டான். பரநிருபனின் கண்கள் சிவந்திருந்ததை நிலவொளியில் பரவையினால் நன்கு காணமுடிந்தது.

“அண்ணா!...” எனப் பரவை அழைத்ததைக்கூட ஏழுரதிபன் கவனிக்காது, கனகசிங்கனை நோக்கி முன்னே பாய்ந்தவன், அவன் கண்ணங்களில் ‘பளார் பளாரெ’ன அறைந்ததோடு, “இளவரசி ஒருத்தியின் கைகளைப்பற்ற உனக்கு என்னடா, துணிவு?” என்று கூறியபடி தாடையில் தன் முஷ்டியால் பலமான ஒரு குத்துக் குத்தவே, நிலத்தில் சாய்ந்த கனகராயன், அடித்தவன் மன்னனின் தமையன் என்பதையும் மறந்து, தன் காதலிமுன் தான் அடிபட நேர்ந்ததே என்ற எண்ணத்தினால் வெறிமுள, தன் வலக் கையை இடையில் இருந்த வாளின்மேல் ஆத்திரத்தோடு பதித்தான். ஒன்றும் செய்ப முடியாத நிலையில் தமையனையும், காதலனையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி திக் திரைமை பிடித்துப்போய் திகைத்து நின்றாள், பரவை.



கட்டளை மேல் கட்டளை....

ஆத்திரத்தினால் சுய அறிவை முற்றாக இழந்த கனகராயன், தன்னைத் தாக்கியவனைத் தீர்த்துக்கட்டும் நோக்கோடு தன் வலக் கையை வாளின்மேல் பதித்த அதே நேரத்தில், கோபத்தினால் விழி சிவக்க நின்ற தமையனையும், நிலத்தில் சாய்ந்துகிடந்த காதலனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி ஒன்றும் செய்யமுடியாது பரவை திகைத்துநின்றான்.

‘தடதட’வென ஓடி வந்த சங்கிலிகுமாரன் நிலைமையைப் பார்த்த வுடனேயே புரிந்துகொண்டான்; தமையனைக் கண்ட பரவையின் மனதில் ஓரளவு அமைதியேற்பட்டபோதிலும், அந்த நேரத்திற் கூட வெட்கமேற்படவே செய்தது; வாளின்மேல் வைத்த கையைச் சங்கிலி குமாரனைக் கண்டதும் அகற்றிக் கொண்ட கனகராயன் மெதுவாக எழுந்து நின்று, ஏழுரதிபனை நோக்கினான். இரையை நோக்கும் வேங்கையெனப் பரநிருபன் நிற்பதைக் கண்ட சங்கிலிகுமாரன், ‘‘அண்ணா! இதெல்லாம் என்ன? ‘என வினவினான்.

‘‘என்னவென்று என்னையா கேட்கிறாய்? நாயைக் குளிப்பாட்டி நடுவிட்டில் வைத்தது போல உன் நண்பனை வைத்தாய்! அது தன் அற்பப் புத்தியைக் காட்டிவிட்டது!’’ தன்னைக் கேவலமாகப் பேசுவதைக் கேட்ட கனகராயனுக்கு அவனையறியாது ஆத்திரம் மூளவே ‘‘ஏழுரதிபரே! பேசுவதையுணர்ந்து பேசுங்கள்!’’ என்றான்;

தமையன் தன் நண்பனை நாய்க்குதாரணம் காட்டியது சங்கிலி குமாரனை வெறுப்படைய வைத்தது; கனகராயன் ‘உணர்ந்து பேசுங்கள்’ என்றது பரநிருபரை ஆத்திரமடைய வைத்தது.

‘எதையடா உணர்ந்து பேசுவது? ஒரு நாட்டின் இளவரசியை மணக்கலாமென மனப்பால் குடிக்கும் நீ முதலில் உணர்ந்து நடந்திருக்கவேண்டும்! பரராசசிங்கன் கூறியதால் இந்நேரத்தில் இங்கு வந்தேன்! உங்கள் காதல் நாடகத்தைக் காணமுடிந்தது...!’ என்றார், பரநிருபர்.

தன் மனைவி முகம் கொடுத்துப் பேசாததாலும், தன் தம்பி தன் பேச்சைக் கேட்காததாலும், தன் மகன் தன்மீது குற்றம் சாட்டுவதாலும், சிறிது நாளாகப் பரநிருபருக்கு எதிலும் வெறுப்பே காணப்பட்டது; அதனால் எடுத்ததற்கெல்லாம் ஆத்திரப்பட்டார். பழைய பரநிருபனாகவிருந்திருந்தால் பரவையையும், கனகராயனையும் ஒன்றாகக் காண நேர்ந்தபோது ஆத்திரமடையாது சிந்தித்துச் செயலாற்றியிருப்பார்;

பரநிருபரின் கோபம் பயந்து போய் நின்ற பரவையின் மேற்றிரும்பவே, ‘‘உனக்கு வெட்கமாயில்லை! ஒரு நாட்டின் இளவரசி நீ!

கேவலம் நமக்குக் கீழ் சேவகம் புரியும் ஒருவனுடன் தொடர்பு கொள்ள உனக்கு வெட்கமாயில்லை?" என்று வினவவே, அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டபோதிலும் கண்களிற் பெருகிய கண்ணீர் அவன் கலக்கததைச் சங்கிலிக்குணர்த்தியதால், "இதில் வெட்கப்பட என்ன அண்ணா இருக்கிறது? ஒருவரையொருவர் விரும்பி நேசிக்குமபோது வெட்கப்பட என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டான். தம்பி இருவருக்கும் பரிந்து பேசியது பரநிருபரை மேலும் ஆத்திரமடையவைத்தது

"தகுதியுணர்ந்து நேசித்திருக்கவேண்டும், சங்கிலி?"

"தகுதியைப் பார்த்து உண்மைக் காதல் பிறப்பதில்லை!"

"அவள் இந்நாட்டின் இளவரசி! நமது குலப் பெருமையைக் காக்கவேண்டியவள்?"

"இளவரசியென்றால் ஆசாபாசங்கள், உணர்ச்சிகள் ஒன்றுமேயில்லை என்றர்த்தமா? குலப் பெருமையைக் காக்கவேண்டியவளென்றீர்களே, அவள் குலப் பெருமைக்குப் பங்கம் விளைவித்து விட்டாளா?"

"குலப் பெருமைக்கு இதைவிடப் பங்கம் வேறுவேண்டுமா? யாழ்ப்பாண இராச்சிய இளவரசி தன்கீழ் சேவகம் செய்யுமொருவரைக் காதலித்தாள் என்ற அவப் பெயரைவிட!"

"இதில் ஒன்றும் அவப் பெயரில்லை, அண்ணா! மனமொத்து இருவர் வாழ விரும்பும்போது அதைத் தடை செய்ய நாம் யார்?"

"சங்கிலி!" எனப் பெரும் குரலெடுத்தழைத்தார், பரநிருபர்: "உன் பேச்சு என்னைக் குற்றவாளியாக்க முயல்கிறது? இருவருக்கும் நீ பரிந்து பேசுவதைப் பார்த்தால் நீயே இருவருக்கும் மணமுடித்து வைத்துவிடுவாய் போலிருக்கிறதே?"

தமையனுக்கும், தம்பிக்கும் நடக்கும் விவாதத்தை கனகராயனும் பரவையும்கவனித்து வருவதைத் தவிர குறுக்கே ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை; பரவையின் கண்களில் நீர் சொரிவதைக் கண்ட கனகராயன் அவனை அழாதிருக்கும்படி சைகை செய்தும், அவளால் நிறுத்த முடியவில்லை. அதே நேரத்தில் நந்தவனத்தில் ஏதோ கலவரம் நடப்பதைக் கேட்ட காவலாளர்கள் பலர் பந்தங்களுடன் ஓடி வந்து, அப்படியே நின்றுவிட்டனர்.

தமையன் கேட்டதிற்குப் பதில் கூறுவதற்காகத் தமையனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுச் சங்கிலி பேசினான்:

"இருவரும் விரும்பினால் நிச்சயமாக மணமுடித்து வைப்பேன்!"

சங்கிலிகுமாரன் லீவன்னியர் மேல் படையெடுக்கமுடிவு செய்தபோது, தான் தடுத்தும் கேளாது போருக்கு ஆயத்தம் செய்ததிலிருந்து தன் தம்பி மேல் பரநிருபருக்கு ஓரளவு வெறுப்பு ஏற்பட்டிருந்தது; அந்த

வெறுப்பு இப்போது தன் விருப்பத்திற்கு மாறாகச் சங்கிலி பேசியதால் மேலுமதிகரிக்கவே, ‘மன்னன் என்ற மமதையில் நீ பேசுகிறாய்?... எம் விருப்பமில்லாமலே இவர்களுக்கு மணம் செய்துவிடுவாயா?’ என்றார்.

“மமதையில் ஒன்றும் பேசவில்லை; அண்ணா! மனச்சாட்சியுடன் தான் பேசுகிறேன்! விரும்பி இருவர் இணையும்போது தடுப்பது மிகத் தவறு! அண்ணா! பரவைக்கு ஏற்றவன் கனகராயனல்லன் எனக் கருதுகிறீர்களா?”

“மலைக்கும் மடுவுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாது, பேசுகிறாய்?”

“அண்ணா! இவ்வளவு பெரியவரான உங்களுக்கு நான் என்னத் தைக் கூறவிருக்கிறது?—இந்த ஒரு விடயத்தில் நீங்கள் எதைக் கூறினாலும் நான் கேட்கத் தயாராகவிலை! யார் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் என் தங்கையின் நல்வாழ்விற்காக அவன் விரும்பியவனை மணஞ் செய்து வைத்தே தீருவேன்!”

“சங்கிலி!...எந்த விடயத்திற் தான் நீ பிறர் ஆலோசனையைக் கேட்டாய்? வன்னியர் மேல் படையெடுக்க முடிவு செய்தபோது என் அபிப்பிராயத்தைத்தான் கேட்கவில்லை! அரசசபையைக் கூட்டி மந்திரிகளது அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டாயா? அரசன் என்பதால் விரும்பியபடி எதையும் செய்யலாமென்றெண்ணியுள்ளாய் போலும்! பரவை என் சகோதரி...” தொடர்ந்து ஏதோ கூற பரநிருபன் முயன்றபோது சங்கிலி குறுக்கிடுவான்.

“அவள் என் தங்கையும் கூட!”

“அறிவேன், சங்கிலி! அதிகாரம் உன் கைகளிருப்பதால், விரும்பியதெல்லாம் செய்யலாமென்று அர்த்தமா?”

“மனதிலெதையோ வைத்துக் கொண்டு அதிகாரம், அரசன்’ என் றெல்லாம் கூட்டிப் பேசுகிறீர்கள்! நல்லதென்று தெரிவதை நான் செய்கிறேன்!... அதில் என்ன தவறிருக்கிறது?”

“தவறில்லைத் தம்பி! தவறில்லை...! நீ மந்திரியின் மகளைக் காதலித்தாய்! உன் தங்கை சேனாதிபதியின் உறவினனைக் காதலித்தாள்!...” என ஏளனமாகப் பொழிந்துவிட்டுத் தொடர்வான்

“தம்பி! உன்னாட்சியில் பல முறை குறுக்கிட நேர்ந்துள்ளமைக்காக நிகவும் வருந்துகிறேன்!—ஆனால், ஒன்று பரவைக்கும், கனகராயனுக்கும் மணம் நடப்பதை நான் வெறுக்கிறேன்! இளவரசி ஒருத்தி, தகுதியற்ற ஒருவனை மணப்பதை நான் விரும்பேன்!...”

“அண்ணா...!”

“அண்ணன் தம்பி என்ற உறவு நிலைக்கவேண்டுமென நீ விரும்பினால், இம்மணம் நடக்கவே கூடாது!...” என்றவர் கனகராயன்

பக்கம் திரும்பி “கனகராயா! என்னைக் கொல்லும் எண்ணத்தோடு நீன் வாளின்மேல் கைவைத்ததைக் கண்டும் உன்னை உயிரோடு விட்டுப் போகிறேன்! ஏன் தெரியுமா?... இந்நாட்டு மன்னனின் மெய்க் காப்பாளன் என்பதற்காக என்றெண்ணுதே! கேவலம், நாய்க்குச் சமானமானவன் நீ! என்பதற்காக” என்றார்.

‘எதையும் உணர்ந்து, ஆராய்ந்து பேசும் தன் தமையன் இன்று ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறார்’ என்ற ஆச்சரியத்தோடு, நீதியற்ற முறையில் பேசுவதைக் கேட்டுத் தமையன்மீது ஓரளவு வெறுப்பும் அடைந்தான், சங்கிலி.

கனகராயனது நிலை சொல்லக்கூடியதாகவில்லை; தன்னைச் சேவகனென்றும், தகுதியற்றவனென்றும், மடுவென்றும், பேசியபோதெல்லாம் எழுந்த ஆத்திரத்தைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக்கொண்ட அவனால், நாய் என்று கடைசியாகப் பேசியதைப் பொறுக்க முடியவில்லை; எரிமலையெனக் குமுறியகோடு “ஏழரதிபரே! மனச்சாட்சியை விற்றுவிட்டா பேசுகிறீர்கள்! என்னை என்ன பேடியென்றா எண்ணிக்கொண்டீர்? நீர் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு ஊமைபோல நிற்க நானென்ன உணர்ச்சியற்றவனா?”

கடகடவென நகைத்த பரநிருபசிங்கன், கனகராயனை நோக்கி முன்வந்து, “பேடியல்லடா நீ! முழு மடையன்!” என்றார். இவ்வாறு கூறியதுதான் தாமதம், பரநிருபன் மார்பிலே தன் கையைப் பதித்து உந்தித் தள்ளிய கனகராயன் தன் வானை உருவிக் கையில் பற்றினான்;

ஆத்திரமடைந்த ஏழரதிபன், “யாரங்கே! அவனைக் கைது செய்யுங்கள்!” எனக் கட்டளையிட்டதைத் தொடர்ந்து காவலர்கள் கனகராயனை நெருங்கினர்.

பரவை வீருட்டுக் கத்தினான், “ஐயோ!” என.

அப்போதுதான் சங்கிலிகுமாரன் வாயிலிருந்து அந்தக் கட்டளை பிறந்தது; அக்கட்டளையைக் கேட்ட காவலர்கள் செய்வதறியாது, திகைத்து நிற்க, பரநிருபசிங்கர் வெறுப்போடு பார்த்து நிற்க, பரவை திகைத்து நின்றான்.

“நில்லுங்கள்!” என்றெழுந்த சங்கிலி குமாரனது குரல், பரநிருபசிங்கனின் கட்டளைப்படி கனகராயனைக் கைது செய்ய முயன்ற காவலர்களைத் தடுத்தி நிறுத்தியது. ‘தன் கட்டளையை நிறைவேற்றாது தம்பியின் கட்டளை தடுத்து விட்டதே’ என்ற ஆத்திரத்தால், சங்கிலி குமாரனை வெறித்து நோக்கியதோடு, கட்டளையை நிறைவேற்றாது நின்ற வீரர்களையும் கோபத்தோடு பார்த்தார்.

“அண்ணா! மன்னிக்கவேண்டும்! கைது செய்யத்தக்க அளவிற்கு கனகராயன் குற்றம் செய்யவில்லை. நீங்கள்தான் ஆத்திரமுட்டக்

கூடியதாக, அவசியமின்றி நடந்து கொண்டீர்கள்...” என்று தமையனைச் சமாதானப்படுத்தச் சங்கிலி முயன்றும் பயனேற்படவில்லை.

“என்மீதுதான் குற்றம் என்கிறாயா? சங்கிலி!... இந்த இராச்சியத்தில் இன்று தான் நானிட்ட கட்டளையொன்று நிறைவேற்றப் படாதிருப்பதைக் காண்கிறேன். நல்லது, செய்தாய், தம்பி!... என் சொல்லிற்கில்வாத மதிப்பை உன் சொல்லிற்கு வீரர்கள் அளித்ததில் அதிசயமில்லை. இந்நாட்டின் மன்னனல்லவா, நீ? - அதை நான் மறந்து போனது தவறுதானே?”

“அண்ணா...!”

“அந்த உறவு இனிமேலும் இருக்குமென்று எண்ணுகிறாயா?... என்னால் முடிசூட்டப்பட்ட நீ எனக்கே நீதி போதிக்கிறாய்? உன் ணெண்ணப்படி உன்னாட்சியை நடத்து!” எனத் திரும்பிய பரநிருபரைச் சங்கிலிகுமாரனின் குரல் தடுத்த நிறுத்தியது.

“நல்லுங்கள், அண்ணா!”

“ஏன் என்னைக் குற்றவாளி எனக் கைது செய்யப் போகிறாயா?” என ஏளனமாகக் கேட்டார்.

இவ்வளவு நேரமும் கலவரத்தோடு ஒன்றும் பேசாது மௌனமாக நின்ற பரவை இப்போது பரநிருபர் முன்னோடி வந்தான்.

“அண்ணா! என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்! என்னால் உங்களுக்குள் ஏன் பிளவேற்படவேண்டும்!” என்று கூறியபடி தமையனின் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு கேவிக் கேவியமுதான். அழுகின்ற தங்கையின் விழிநீர் கைகளை நனைத்ததோடு அவரிதயத்தையும் நெகிழ்வித்ததால் “பரவை? அழாதேம்மா!” எனக்கூற விரும்பியவர், தன் கட்டளை நிறைவேற்றப்படாத ஆத்திரத்தினால் தன் கைகளை வெடுக்கென இழுத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பாராது விறுவிடெனத் தன் மாளிகையை நோக்கி நடந்தார்.



25

புரவியைத் தொடர்ந்த புரவி...

அரண்மனை வாயிலைக் கடந்து, அரசனிடையில் பிரவேசித்த புரவிகள், நல்லூர் கந்தனாலயத்தை நோக்கி முன்னேறின: ஒருசில நாழிகைப் பொழுதில் ஆலயத்தையடைந்ததும், புரவிகளினின்று கீழே குதித்த

சங்கிலிகுமாரனும், காக்கைவன்னியனும், கனகராயனும், பிறரும் தம்மையறியாது கைகளைக் குவித்தனர்; புனிதமானதும், வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றதுமான நல்லூர் கந்தசாமி கோயிலின் முன் தமது பந்த பாசங்களைச் சிறிதுமறந்து முருகனை த்தரிசித்தனர்; ஆலயத்தைக் காக்கை வன்னியனுக்குச் சுற்றிக்காண்பித்ததோடு, குருக்களிடமிருந்து பிரசாத மும் பெற்றுக்கொண்டு மறுபடி குதிரைகளில் ஏறி திருநெல்வேலிக்குச் செல்லும் வீதியில் தங்களது குதிரைகளைத் தட்டிவிட்டனர்.

காலையில் பிரயாணம் தொடங்கியதிலிருந்து வன்னியர் தலைவன் ஒருவிதமாகக் கலகலப்பின்றி வருவதைக் கண்ட சங்கிலி தனக்குள் நகைத்துக்கொண்டான்; வன்னியனின் கலகலப்பின்மைக்குரிய காரணம் சென்ற இரவு, அப்பாமுதலியின் மாளிகையிலிருந்து உளவாளி ஒரு வன் தப்பியோடியதால் ஏற்பட்ட பயமே என்பதை அவனறிந்தும், “வன்னியரே! ஏன் கலகலப்பில்லாமல் வருகிறீர்கள்” எனக் கேட்டான்; திடுக்குற்ற வன்னியன் சிரமப்பட்டு நகைத்துக்கொண்டு, “அப்படியொன்று மில்லை!— இப்போது எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம்?” என்று வினவினான்.

“திருநெல்வேலி வீதியில் போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம்!...”

“முதல்மந்திரி அடியார்க்கு நல்லாருடைய இடமல்லவா, திருநெல்வேலி?”

“ஆமாம்!— நமக்காக அடியார்க்கு நல்லார் தனது மாளிகை வாசலில் காத்திருப்பார்!...”

மன்னன் கூறியபடியே முதல்மந்திரி வாசலில் நிறை்கும்பத்துடன் இவர்களை வரவேற்றார்; வன்னியனின் கைகளைப் பற்றியபடி, “நம்மிரு அரக்கனும் என்றுமொற்றுமையாக இன்று போல் விளங்கட்டும்!... அதற்கு நல்லூரான் அருள்பாலிக்கட்டும்! என்றபோதுவன்னியன் மனதில் சுருக்கென்றது. ஒற்றுமையைக் குலைக்க நாம் முயல்கிறோம்! இப்போதுகூட, அதி முக்கியன ஒருவரைச் சந்திக்கப் பரராசசிங்கனை அனுப்பியிருப்பார், அப்பாமுதலி என எண்ணிக்கொண்டான்.

“வாருங்கள், அரசே!” என மாளிகைக்கு வரும்படி மந்திரி வேண்டினான்.

“மன்னிக்க வேண்டும், மந்திரியாரே! நாம் செல்லவேண்டிய இடங்கள் பலவிருக்கின்றன! பின்னால், ஆறுதலாக வருகின்றேனே?...” என விடைபெற்றுக் கொண்டு, புறப்பட்டனர்; வீதியின் இருமருங்கிலும் குடிமக்கள் கூடிவிட்டார்கள்; அவர்களது வணக்கத்தை ஏற்றுப் பதில் வணக்கம் கூறிக் கொண்டு பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தனர்; கலகலப்பாக இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்வதற்காக வன்னியன் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினான்.

“அரசே! உங்கள் இராச்சியத்தின் பெருமையை விளக்குவதாக முருகனாலயம் அமைந்துள்ளது...”

“ஆலயங்களினால் பெருமை பெற்றது நம்நாடு...! நம்மரசில் ஒவ்வொரு வீதியிலும் ஒருசிறு கோயிலாவது இருப்பதைக் காணலாம்...”

“நல்லூராலயத்தை அவ்வுயர்ந்த விமானத்தோடு கட்டியவர்தான், அரசே?”

“நமது முன்னோன் சயசின்கையாரியச் சக்கிரவர்த்தியினது தூண் டதலால் அவரது மந்திரியாகிய புவனேகபாகுவெனும் நீலகண்ட ஐயரால் இக்கோயில் கட்டப்பட்டது! பின், காலத்திற்குக் காலம் மன்னர்களால் திருத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது...” பழைய பெருமைகளை யெண்ணி மகிழ்ந்தான், மன்னன்; வன்னியன் சிறிது அமைதியானான்; கனகராயன் சென்ற இரவு நிகழ்ச்சிகளில் மனதைச் செலுத்தியதால், யாதொன்றும் பேசாது வந்தான்.

புரவிகள் கோண்டாலிலைக் கடந்து சென்றுகொண்டிருந்தன; போகும் பாதையெல்லாம், மக்களாக அல்லது வயல்களாக அல்லது பனைகள் நிறைந்த நிலமாக இருப்பதைக் கவனித்துவந்த வன்னியன், “உங்கள் அரசில் பனைக்குக் குறைவில்லை!” என்றான்.

“நம்மரசின் கற்பகதரு இப்பனைகள்! இப்பனைகளை நம்பி எத்தனையோ குடும்பங்கள் வாழ்கின்றன, வன்னியரே! இன்னும் போகப் போகப் பனைகளின் செழிப்பைக் காணுங்கள்!”

உரும்பிராய், ஊரெழு ஆகிய கிராமங்களைக் கடந்து, புத்தூரை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்; வயல்களில் பயிர்களின் செழிப்பும் வழியெல்லாம் வாழைகளின் குலைவிச்சும் வன்னியன் மனதில் பொருமையை மூட்டிய போதிலும் சிரமத்தோடு அடக்கிக் கொண்டான்; புத்தூரை எல்லாருமடைந்தபோது வானத்தில் பகலவன் உச்சியை அணுகிக் கொண்டிருந்தான்; புத்தூர் கிராமம் மன்னனை வரவேற்பதற்காக விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது; புத்தூர்த் தலைவன் கனகமழவன் முகமெல்லாம் பல்லாக வரவேற்றான்.

மத்தியான உணவு யாவருக்கும் கனகமழவன் இல்லத்தில் இனிதே முடிந்தபின், பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்; கனகமழவனும் அவர்களுடன் புறப்பட்டான்.

“வன்னியரே! இப்போது நாங்கள் எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம், தெரியுமா?”

“கூறும் எனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“வற்றாத கிணற்றென்றைப் பார்ப்பதற்காகப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றேம்!”

“வற்றாத கிணறு? அதிசயமாகவிருக்கிறதே?”

“புத்தூரின் வேளாண்மைக்குப் போதிய நீரை அளிப்பது அந்தஓரே ஒரு கிணறே! இறைக்க இறைக்க வற்றாது! நிலாவறை என அக் கிணற்றை இங்குள்ளோர் அழைப்பர்!”

நிலாவறையை யாவருமடைந்தனர்.

“இப்பகுதி சுண்ணாம்புப் பிரதேசமாகவிருப்பதால் இத்தகைய ஊற்றுக்கள் பல காணப்படுகின்றன! வன்னியரே! இக்கிணற்றால் இருவித பயனுண்டு.”

எவையெனக் கேட்பது போல வன்னியன் சங்கிலியை நோக்கவே, சங்கிலி சிரித்துவிட்டுக் கூறினான்:

“பயிர் வளரப் போதிய நீரை இக்கிணறு அளிக்கிறது!”

“மற்றது...?”

“சாக விரும்புவவர்களைத் தன்னுள் ஏற்று அபயமளிப்பதன் மூலம் நம்மரசின் சனத்தொகையைக் குறைத்துதவுகிறது!” என்று கூறிவிட்டுக் கடகடவென சிரித்த சங்கிலி, கிணற்றொட்டில் நின்ற வன்னியன் சட்டெனப் பின் வாங்கியதைக் கண்டு திரும்பவும் சிரித்தான். வன்னியனும் சிரித்துக் கொண்டான்.

கிரிமலைக்குப் போகும் வீதியில் புரவிகள் சென்று கொண்டிருந்தன; வீதியின் இருமருங்கிலும் தென்னைகளும், பனைகளும், வானளாவி வளர்ந்து, காற்றில் மென்னசைவசைந்தன; குடிகளை அவ்வளவாகக் காணமுடியவில்லை; கிரிமலையை நெருங்கும்போது வன்னியன்: கேட்டான்,

“நாமிப்போது போய்க்கொண்டிருப்பது...?”

“கிரிமலையை நோக்கி!”

“யாழ்ப்பாண மக்களின் புனித தீர்த்தமாகக் கருதப்படும் இடத்திற்குத்தானே?”

“ஆமாம், வன்னியரே!”

“இது எப்படிப் புனித தீர்த்தமாயிற்று?”

“தொன்று தொட்டே புனிதவிடமாக இது கருதப்பட்டுவருகிறது! இதன் பெயருக்காக கர்ணபரம்பரைக் கதையொன்றுண்டு. இங்குள்ள மலையொன்றில் தவம் செய்த கிரிமுகத்தினையுடைய ஒரு முனிவர் இப்புனித கேணியில் தீர்த்தமாடியதால் தனது கிரிமுகத்தைத் துறந்து மனித முகத்தையடைந்தாராம்! அதனால் ‘கிரிமலை’ எனப் பெயர் வழங்குவதாகக் கூறுகிறார்கள்!”

யாவரும் கிரிமலையில் தீர்த்தமாடினார்கள்; அதன்பின் புறப்பட்டு மாவிட்டபுரம் நோக்கி வந்த சாலையில் பயணமாகினார்கள்!

இச்சாலையினிருகரைகளிலும் முட்செடிகளும், நாகதாளி, கள்ளி என்பனவும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன; நான்கு பக்கமும் கண்களைச் சுழட்டியபடி வந்த, காக்கை வன்னியன் முன்னால் கோயிலின் விமானம் ஒன்று தெரிவதைக் கண்டதால், ‘அரசே! அதோ தூரத்தில் தெரியும் கோயில் விமானம் யாது?’ என வினவினான் காக்கை வன்னியன் சுட்டிக்காட்டிய கோபுரத்தைப் பார்த்தபடி சங்கிலி பேசினான்:

“அதுவுமொரு முருகனாலயம்! மாவிட்டபுரக் கந்தசுவாமி கோயில் என்பது இதுவே! மிகவுமயர்ந்த விமானத்தையுடையது! மாருதப் புரவிகவல்லியெனும் இளவரசியொருத்தியால் கட்டப் பெற்றதாகக் கூறுவர்!”

மாவிட்டபுரத்தை யாவரும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர்; கிரிமலையிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி ஏகும் இவ்வீதி நல்லூரிலிருந்து காங்கேசன்துறை செல்லும் பிரதான பெரும் வீதியுடன் இணைகின்றது; இணைகின்ற இடத்தில் மாவிட்டபுரக் கந்தசுவாமி ஆலயம் இருந்தது. நாள் முழுதும் பிசயாணம் செய்ததால் யாவரும் களைத்திருந்த போதிலும் வெளிகாட்டிக்கொள்ளவில்லை; பிரதான வீதியுடனணையுமிடத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது தெற்குப்பக்கமிருந்து வடக்குநோக்கி மின்னலெனப் பாய்ந்து, ஓர் உயர்ந்த சாதிப் புரவி ஓடி மறைந்ததையும், அதன்மேல் ஒருவீரன் லாவகமாக அமர்ந்திருந்ததையும் யாவரும் கண்டனர்; குதிரையிலிருந்தவன் யாரென ஒருவராலும் மதிப்பிட முடியாவிடிலும், சங்கிலிசுமாரன் மனதில் சிறிதளவு சந்தேகமேற்பட்டது; “இந்நாட்டில் வெகு வேகமாகப் புரவியைத் தங்களது விருப்பப்படி செலுத்தக்கூடியவர்களிருவர், ஒருவர், சேனாதிபதி சம்பகமாதாக்கர்! மற்றவன் பரராசசிங்கன்! சம்பகமாதாக்கர் இப்படிச் செல்ல ஏதுவில்லை! ஒருவேளை பரராசசிங்கனோ?... அவன் ஏன் இப்படிச் செல்லவேண்டும்? எங்கு செல்லவேண்டும்?” என எண்ணமிட்ட சங்கிலிசுமாரன், கனகராயன் பக்கத் திரும்பி கண்களினால் ஏதோ ஜாடை காட்டவே ஜாடையைப் புரிந்துகொண்ட அவன் மெதுவாகத் தன் குதிரையைத் தட்டிக்கொடுத்துவிட்டு, காலினால் தன் அடிவயிற்றில் சிறு தட்டுப்போட்டான்; ‘முன்னே ஓடிய குதிரைக்குத் தான் சலித்ததில்லை’ என்பதுபோல கனகராயனின் குதிரையும் வடக்கே திரும்பி ஓடி மறைந்ததைத் தொடர்ந்து மற்றவர்களது புரவிகளும் தெற்கே அரண்மனை நோக்கிச் செல்லும் சந்தியில் திரும்பின.



பிலத்துவார மண்டபம்

மரலை மறைந்து இரவு படர்ந்தது; நல்ல முழு நிலாக் காலமான படியினால் வீதியில் ஒளி பரவிக் கிடந்தது. வீதியின் இருமருங்கிலுமிருந்த மரங்களின் நிழல் வீதியை ஓரளவு இருள வைத்தாலும் முற்றாக இருளவைக்க முடியவில்லை.

வெகுவேகமாக முன்னே பாய்ந்து செல்லும் புரவியைத் தொடர்ந்து தன் புரவியைச் செலுத்துவது கனகராயனுக்குச் சிறிது சிரமமாக விருந்த போதிலும், மனந்தளராது, தன் கண்களிலிருந்து முன்னே செல்லும் புரவி மறைந்துவிடாது, தன் புரவியைச் செலுத்தினான். வீதியில் படிந்திருந்த மரங்களின் நிழலின் கீழ் முன்னே செல்லும் புரவி மறைவதையும், பின் நிழலற்ற பகுதியில், அதன் வெண்ணிறம், நிலவில் பளிச்செனப் பிரகாசிப்பதையும் பார்த்தபடி தனது குதிரையைச் செலுத்திவந்த கனகராயன் முன்னே செல்லும் புரவி கிழக்குத் திசையில் திரும்பியதையும் கண்டான்.

கனகராயனின் குதிரை நாள் முழுதும் ஓடியதால் வேகமாக ஓடச் சிரமப்பட்டது; வாயில் நுரை தள்ளத் தொடங்கியபோதிலும், எசமானின் மனநிலையைப் புரிந்துகொண்டு, வேகமாக ஓட முயன்றது.

கடற்கரையை அடுத்த வீதியாகவிருந்தபடியினால் தென்னை, பனை மரங்களின் உரஞ்சல் சத்தத்தோடு, நிலவைக் கண்டு ஆரவாரிக்கும் கடலின் அலைச் சத்தமும் எழுந்து, முன்பின்குக் செல்லும் புரவி களின் குழம்படி ஒலியைத் தணித்தன. நிலவின் துணையினாலும், ஓரளவு கண் மதிப்பினாலும் முன்னே செல்பவன் பரராசசிங்கன்தான் என்பதை வீரமாப்பாணன் நன்குணர்ந்ததினால் 'இவன் இவ்வளவு வேகமாக எங்கு செல்கிறான்?' என்ற கேள்வியும் எழுந்தது.

அவனது கேள்விக்கு விடை கிடைப்பதுபோல், பரராசசிங்கனின் குதிரை தொண்டமானாற்றுக் கழிமுகத்திற்குச் செல்லும் கிளை வழியில் திரும்பி, மறைந்தது; தொண்டமானாற்றுக் கழிமுகம் காட்டுப் பிரதேசமாக விருத்தியற்றுக் காணப்பட்டது. குட்டை குட்டையான மரங்களும், கொடிகளும், செடிகளும் பின்னிப் பிணைந்து வளர்ந்திருந்ததினால், கொடிய சிறுவிலங்குகளின் வசிப்பிடமாக இருந்தது. ஈச்சமரங்களும், நாகதாளியும் ஒன்றின் மேலொன்று பிணைந்து கிடந்தன; விளாமரத்தின் மேல் பனை வட்டுக்கள் காணப்பட்டன. குட்டையான நாவல் மரங்களும், அண்ணவண்ணாக்களும் பெருவாரியாகக் காணப்பட்டன. கழிமுகத்தையடுத்து ஒருசில பரதவர்கள் குடியிருந்ததினால் அக்குடியிருப்பையும், கடற்கரை வீதியையும் தொடுக்கும் ஒரு கிளைவீதி இக்காட்டுக்கூடாகச் சென்றது.

பரராசசிங்கனின் குதிரையைத் தொடர்ந்து தனது குதிரையைக் கிளைவீதியில் இறக்கிய கனகராயன் சிறிது தயங்கி நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு, கிளை வீதி வழியே மெதுவாகக் குதிரையை நடத்தினான். கிளை வீதியின் மேல் காட்டு மரங்கள் படர்ந்து இருளவைத்தனவே தவிர ஒளியைப் பரவவில்லை. சில நாழிகை நேரம் ஒரு விதமாகத் தட்டுத்தடுமாறிக் தனது குதிரையை நடத்திவந்த கனகராயன், பரராசசிங்கனின் புரவி மறைந்த விதம் புரியாது திகைத்து நின்றான்? மேலும், அவனது புரவி மிகவும் களைப்படைந்துவிட்டதால் தொடர்ந்து நடக்கமுடியாது தளர்ந்து காணப்பட்டது. எனவே, புரவியை விட்டுக் கீழே இறங்கிய அவன், சிறிது நேரம்

‘என்ன செய்வது?’ எனச் சிந்தித்தான். இருட்டில் எங்குசென்று பரராசசிங்கனைத் தேடுவது எனப் புரியாது தடுமாரிய அவன் முடிவில் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தான்; தனது குதிரையைப் பாதுகாப்பான ஓரிடத்தில் கட்டிவிட்டுப் பரராசசிங்கனை தேடுவதென முடிவு செய்தான். மனதில், தொண்டமானோடு முகத்துவாரத்தை யடுத்து பழைய ஒரு மண்டபம் இருப்பது ஞாபகம் வந்தது. பழைய மன்னனொருவனால் கட்டப்பட்ட இம் மண்டபம் பிற்காலத்தில் பிலத்துவார மண்டபம் என அழைக்கப்பட்டது; இம்மண்டப மிருக்குமிடத்தை அவன் நன்கு அறிவானாகையினால் குதிரையை மெதுவாக நடத்தி அழைத்துச் சென்றான்.

சில வேளைகளில் நாம் விரும்பும் செயல்கள் நம்மையறியாமலேயே நிறைவேறிவிடுகின்றன; பிலத்துவார மண்டபத்தை நோக்கிச் சென்ற கனகராயன், எதிர்பாராத விதமாக அம் மண்டபத்தின் அருகே பரராசசிங்கனின் வெண்புரவி கட்டப்பட்டிருப்பதையும், மண்டபத்தினுள்ளே பரராசசிங்கன் சிலருடன் ஏதோ பேசிக்கொண்டு நிற்பதையும் கண்டான். பரராசசிங்கனோடு பேசிக்கொண்டு நின்ற மூவரையும் பார்த்த போது கனகராயனின் இள இரத்தம் ஆத்திரத்தால் கொதிக்கவே செய்தது; மண்டபத்தின் நடுவே எரிந்துகொண்டிருந்த சிறு பந்தத்தின் முன் மூன்று போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் நிற்க அவர்கள் முன் பரராசசிங்கன் நின்றிருந்தான்; ‘அவர்கள் ஏதோ சதித்திட்டத்திற்காகக் கூடியிருக்கிறார்கள்’ என்றெண்ணியபோது கோபமடைந்தபோதிலும் அவர்களது திட்டத்தை முற்றாக அறிவதற்காகத் தனது குதிரையை ஒரு மரத்தின் பின்னால் கட்டிவிட்டு அவர்களுடைய குரல் கேட்கக்கூடிய தூரத்தில் ஒரு புதரின் மறைவில் மறைந்துகொண்டான்.

ஓரளவு அமைதி நிலவியபடியினால் பரராசசிங்கன் குரல் மெதுவாக ஒலித்தபோதிலும் கனகராயனின் காதுகளில் தெளிவாக ஒலித்தது.

“அப்பாமுதலி கூறியபடி உங்களை இப்பிலத்துவார மண்டபத்தில் சந்திக்க வந்துள்ளேன்! எனக்குரிய முடியை உங்களால் பெற்றுத் தர முடியும் எனத் திடமாக நான் நம்புகிறேன்? அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக யாழ்ப்பாணத்தில் மதம் பரப்பவும், வியாபாரம் செய்யவுமுரிமையளிப்பேன். என்ன சொல்கிறீர்கள்?” எனப் பரராசசிங்கன் கேட்டான்.

‘அட துரோகி! சிற்றப்பனை அரசுகட்டிலிருந்து நீக்க, அன்னியரினுத வியை நாடுகிறாயே? அவர்களுனக்குத் துரோகம் செய்து விடமாட்டார்கள் என்பது என்ன திடமா? அற்ப அரச ஆசையினால் நாட்டையே விலை கூறுகிறாயே?’ என வீரமாப்பாணனின் மனம் ஓலமிட்டதோடு ‘அந்த இடத்திலேயே பரராசசிங்கனையும், அவனது வேண்டுகோள்களுக்கு ஒப்புக்கொண்ட அந்தப் போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகளையும் பிணமாக்கிவிடவேண்டும் என்ற வெறியுணர்வு தோன்றியபோதிலும், கஷ்

டப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டு, அவர்களது பேச்சைக்கவனித்தான்: அவர்களது பேச்சுக்களிலிருந்து பலபேருண்மைகளை அவனால் அறிபழுடிந்தது.

மந்திரியாகவிருந்து, மன்னனுக்கெதிராகச் சதித்திட்டமிடும் அப்பாமுதலியின் துரோகமும், போரை நிறுத்த நட்புவேசமிட்டு மன்னவிடம் வந்து விருந்தினனாகத் தங்கியிருக்கும் காக்கை வன்னியனின் கயமையும், மன்னனாகும் பேராசையினால் உறவினர்களையே அழிக்கத் தயாராகவிருக்கும் பரராசசிங்களின் வெறியுணர்வும், உதவி செய்வதாகக்கூறி யாழ்ப்பாணத்தில் தமது மதத்தைப் பரப்பி வியாபாரத்தைச் செழிக்கச் செய்வதோடு தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தும் வஞ்சக எண்ணம் படைத்த போர்த்துக்கேயரின் கபடத்தையும் அவர்களது பேச்சிலிருந்து அவனால் தெள்ளத் தெளிவாகவுணர முடிந்தது. இராச்சியத்துக்கு வெகு விரைவாக ஆபத்துக்கள் நெருங்கி வருவதாக கனகராயனுள் மனம் எச்சரித்தது; உடனடியாகத் தான் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி மன்னனுக்கு விபரங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு மெதுவாகத் திரும்பியவன், தன்குதிரை கட்டியிருந்த மரத்தின் மறைவில் சில உருவங்கள் மறைந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டான்;

அதே நேரத்தில் பரராசசிங்களின் வெண்புரவி உடலைச் சிலிர்த்துக்களைக்கவே, திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய பரராசசிங்களின் கண்களில் புதர்மறைவில் யாரோ மறைந்திருப்பது தெளிவாகத் தெரிந்ததால் சிந்திப்பதற்கு அவகாசமின்றி, தன்னிடையிலிருந்த கத்தியை வேகமாக உருவி கனகராயன் மறைந்திருந்த புதரை நோக்கி வீசிவிட்டான்.

'அம்மா' என்ற முனகல் பிலத்துவார மண்டலப் பிரதேசத்தில் ஒலித்து மறைந்ததைத் தொடர்ந்து சில நிகழ்ச்சிகள் வேகமாக நடந்தன.

பலர் தடதடவென ஓடிவரும் ஓசை கேட்டுத் திடுக்குற்ற பரராசசிங்கள் தன் கத்தி வீச்சிற்குப் பலியானவன் யாரெனப் பார்க்கக் கூட நேரமில்லாது, போர்த்துக்கேயரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு தன் குதிரையில் தாவி மறைந்தது போலவே, போர்த்துக்கேயர் மூவரும் பந்தத்தை அணைத்துவிட்டு இருளில் மறைந்தனர்.

பிலத்துவார மண்டபம் இருளில் மூழ்கியது; இருளிடையே, மார்பில் கத்தி ஆழமாகப் பாய்ந்ததால், செவ்விரத்தம் புதரை நிறைக்கப் பற்றைப் படுக்கையில் உணர்வின்றிச் சாய்ந்து கிடந்தான், சங்கிலி குயாரனின் உயிர்த் தோழன் கனகராயன்.



காலத்தின் கழிவில்...

காலம் நில்லாது ஓடிக்கொண்டிருந்தது; பருவங்கள் மாறி மாறி வந்து போயின; கோடையின் வெப்பத்தையும், மாரியின் தன்மையையும் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் பல முறைகள் கண்டது; கோயில் கள் புதிதாக எழுந்தன; பழையவை திருத்தப்பட்டன; குளங்கள் கட்டப்பட்டன; தூர்ந்தவை துப்பரவாக்கப்பட்டன; வீதிகளமைக்கப்பட்டன; மாளிகைகள் பல கட்டப்பட்டன. செல்வத்தின் செழிப்பை இர ச்சியத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் காண முடிந்தபோதிலும், வெளிப்பூச்சாக எங்கும் அமைதி நிலவியபோதிலும் என்றாவது அமைதி குலையப்போகிறது என்றபீதி நிலை மக்களிடையே கடந்த பல ஆண்டுகளாக நிலவி வந்தது; அவர்களுடைய பீதிக்குக் காரண மில்லாமலுமில்லை, என்பதைச் சங்கிலி நன்குணர்வான்.

நாட்டில் வெளிப்பூச்சாகவாவது அமைதி நிலவியது; ஆனால் என்று கனகராயன் கொல்லப்பட்டானோ அன்றே மன்னனை விட்டு அமைதி மகிழ்ச்சி அத்தனையும் மறைந்துவிட்டன. தன்னுயிரை இழந்தது. போன்ற நிலைமையில் மன்னன் தவித்தான். மனதிற்கினிய மனைவியும் அன்புக்குப் பாத்திரமான மகன் புனிராஜன் இருந்தும் கூட, மன்னனின் மனக்கவலையை மாற்ற முடியவில்லை.

கனகராயனை எண்ணும்போதெல்லாம் சங்கிலி ஊமைக்கண்ணீர் விட்டான்; கனகராயன் கொல்லப்பட்ட அந்தவிரலை அவனால் மறக்கவே முடியவில்லை. எவ்வளவு பயங்கர இரவாக அது இருந்தது

அந்த இரவு, நடுச்சாமம் அளவில் தன்னைக் காண வடதிசைக் காவற் படைத் தலைவன் காங்கேயன் வந்ததும், அவன் கூறிய செய்திகளும் அவன் மனக்கண்ணில் திரும்பத் திரும்ப வந்தன.

தொண்டமானாற்றுக் கழிமுகத்திற்கருகே அன்னிய நாட்டுக் கப்பலொன்று நங்கூரம் பாய்ச்சி மறைவாக நிற்பதாகத் தனக்குப் பரதவர் சிலரால் செய்தி கிடைத்ததும், 'தானும் சில வீரர்களும் சென்று கவனித்தபோது அது போர்த்துக்கேயருடைய கப்பலென்றறிந்ததையும், 'அக்கப்பலேன் இங்கு வரவேண்டும்' என்ற சந்தேகமெழுந்ததால் உண்மையறியக் காத்திருந்ததையும், மாலை மங்கி, இரவு படர்ந்த வேளையில் போர்த்துக்கேயக் கப்பலிலிருந்து மூவர் ஒருசிறு படகுமூலம் பிலத்துவார மண்டபத்திற்கு வந்ததையும், அங்கு பரராசசிங்கன் அவர்களுக்காகக் காத்திருந்ததையும் காங்கேயன் விபரித்தான்.

காங்கேயன் விபரிக்க விபரிக்கத் தன் மனதில் கோபக் கனல் மூண்டெரிவதை மன்னனுணர்ந்தான்; பரராசசிங்கன் இராஜத்துரோகியாக மாறிவிட்டதை அறியயறிய அவனாத்திரம் மூண்டதே தவிரக் குறையவில்லை. காங்கேயன் தொடர்ந்தான்:

“மன்னா! அவர்கள் என்ன பேசிக்கொண்டார்கள் என்பதை நெருங்கியிருந்து அறிய எங்களால் முடியவில்லை! அறிந்திருப்போம் ஆனால், அதற்கொரு தடையேற்பட்டது...”

“என்ன அது?”

“போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் மூவரையும் தொடர்ந்து பிலத்துவரா மண்டபத்திற்கு நாங்கள் வந்தபோது, தங்கள் நண்பர் கனகராயர் ஒரு புதரில் மறைந்து இருப்பதைத் தற்செயலாக எங்களால் காணமுடிந்தது. அவ்வளவு நெருக்கமாக, மண்டபத்தோடுள்ள புதரில் அவர் மறைந்திருந்ததைக் கண்டு, அவரது துணிவை மெச்சிக் கொண்டதோடு, அவருக்கு எந்நேரமுமுதவ ஆயத்தமாக மறைந்து நின்றோம்! நாங்களோ எழுவர்! அவர்கள் நால்வரே! அவர்களைக் கைது செய்யக் கூடியதாகவிருந்தும், அவர்களது திட்டத்தை அறிய வேண்டும் என்பதற்காக ஒன்றும் செய்யாது காத்திருந்தோம்... அவர்களுடைய திட்டங்களை கனகராயர் கேட்டிருப்பார் எனத் திடமாக நம்பினோம்...”

தொடர்ந்து காங்கேயன் கூறியவற்றைக் கேட்ட சங்கிலி ஒரு கணம் பேச்சு மூச்சற்றுப் போனான்; எதற்குமே அஞ்சாத அவன் திடசரீரம் குளிரில் நடுங்குவது போல நடுங்கியது.

“காங்கேயா?...என்ன கூறுகிறாய்? என் நண்பன்..... கனகராயனு பரராசசிங்கனின் கத்தி வீச்சிற்குப் பலியானான்? ஐயோ! என்ன செய்வேன்!” எனக்கதறிய மன்னன் தரையில் பொத்தெனச் சாய்ந்தான். கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வழிந்தது.

“அரசே! அரசே!...” எனக் காங்கேயன் துன்பத்தோடழைத்தான்.

“ஐயோ! காங்கேயா! எனது வலது கரத்தை வெட்டியிருந்தாற்கூட நான் கலங்கமாட்டேனே? என் வாழ்க்கையின் இலட்சியமவன்! என்னுயிருக்கு மேலாக அவனை நான் மதித்தேன்! எனக்கவன் செய்த உதவிகள் ஒன்று, இரண்டா? கனகராயா! என்னுயிர் நண்பா! உன்னை இழந்து நான் வாழ்கிறேனே? நான் மன்னனைவிருந்தென்ன பயன்?... ஐயோ! இதைப் பரவையறிந்தால் எப்படித் துடிப்பான்?”

கனகராயன் கொல்லப்பட்ட செய்தியைப் பரவையறிந்தபோது அவள் தரையிற் போட்ட மீனெனத் துடி துடித்ததை இப்போது எண்ணிய சங்கிலியின் கண்கள் குளமாயின. ‘அண்ணா!’ என்றலறியபடி தன் மார்பில் முகம் புதைத்து அவள் கதறியபோது ஆறுதல் கூற வேண்டிய தானே அவளைக் கண்ணீரால் குளிப்பாட்டியதை எண்ணிய மன்னன் நிலைகொள்ளாது தவித்தான்; ‘அண்ணா! அண்ணா!’ என்று வாய் நிறைய அழைத்த அந்த அன்புத் தங்கை, படிப்படியாக உருக் குலைந்து காதலனின் வழியைத் தொடர்ந்துவிட்டாள், ‘ஐயோ’ பரவை! நீங்கள் இரண்டு பேருமா என்னை மோசம் செய்ய வேண்டும்?

அமைதியின்றித் தவித்தான், மன்னன்! நிம்மதியாக உறங்காது அவன் எத்தனை நாட்களைக் கழித்திருப்பான்? இரவில் வைத்த பால் காலையில் புளித்துப் போயிருப்பதைக்கண்டு அரசமாதேவி எவ்வளவு கவலைப்பட்டிருக்கிறாள்? மன்னனின் மனத் துயரை அவளாற் கூடக் கடந்த பல ஆண்டுகளாக மாற்ற முடியவில்லையே?.

சங்கிலியின் மனதைப் பழைய நினைவுகள் நிறைத்தன; போர்த்துக் கேயருக்கும், பரராசசிங்கனுக்குமிடையில் இருந்த திட்டங்களையும், அதற்கு யார் யார் உடந்தை என்பதையும் அவனால் அறிய முடிய வில்லை. அந்த உண்மைகளை அறிந்த கனகராயனைத்தானே பரராச சிங்கன் மேலே அனுப்பிவிட்டான்?

பரராசசிங்கன் மேல் இராஜத் துரோகக் குற்றம் சாட்டி அவனைக் கைது செய்ய அந்த நள்ளிரவிலே, காவலரோடு தமையனின் மாளிகைக் குத் தானே நேரில் ஆத்திரத்தோடு சென்றதையும், அதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் சங்கிலி எண்ணிப் பார்த்தான்.

பரராசசிங்கனைக் கைது செய்தபோது அந்த அரண்மனையே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது பரநிருபசிங்கர் வெறி கொண்டவனைப் போலானார்.

“சங்கிலி! என்ன துணிவடா உனக்கு! என் மகளை இராஜத் துரோகி என்கிறாயே? துரோகம் செய்தானாம்? உன் நண்பனைக் கொலை செய்தானாம்? அப்படித்தானே? உன் முடிக்குப் போட்டியாக அவனுள்ளான் என்பதற்காக அவனை ஒழித்துவிடத் திட்டமிட்டுள்ளாயா?”

சங்கிலிகுமாரன் வரண்ட புன்முறுவலே நெளியவிட்டான்; அவனதிகம் பேசவில்லை.

“பரராசசிங்கன் செய்தது இராஜத் துரோகம். கனகராயனைக் கொலை செய்தவனுமவனே என்பதற்குப் போதிய ஆதாரங்களுள்ளன. குற்றமிழைத்தவன் எவனாயிருந்தாலும் தண்டனைக்குரியவனே?”

“எவனாயிருந்தாலுமா?”

“ஆமாம்!” என விடை பகர்ந்தான் சங்கிலி.

இரவு இரக்கமற்றதாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தது; தூக்கமின்றித் தவித்தான், சங்கிலி. அமைதியில்லாத மனதிற்குத் தூக்க மிருக்குமா?

பரராசசிங்கன் கைது செய்யப்பட்டதும், பின்னவன் சிறையிலிருந்து தப்பியோடிப் போர்த்துகேயரிடம் அடைக்கலம் புகுந்ததும் அவன் மனதில் நிழலாடின; அவன் தப்பியோடத் துணையாகவிருந்தவர் தனது தமையன் பரநிருபர் என்பதை அறிந்தும் ஏனோ சங்கிலி வாழாவிருந்தான்.

“பிரபு!” என அரசமாதேவி அழைத்ததைக் கேட்டுத் திரும்பிய சங்கிலி “மாதேவி! நீ இன்னும் தூங்கவில்லையா? புவிராஜன் தூங்கிவிட்டானா?” என வினாவினான்.

“எப்படித் தூங்க முடியும்? நீங்கள் கடந்த பல ஆண்டுகளாக நிம்மதியின்றித் தவிப்பதைக் கண்டும் என்னால் எப்படித் தூங்கமுடியும்? வாருங்கள்!” என அவனது வைரம் பாய்ந்த கரங்களைப் பற்றி அழைத்துச் சென்று மஞ்சத்தில் படுக்கவிட்டு அவன் தூங்கும் மட்டும் அருகில் இருந்தான். சிறிது நேரங் கண்களை மூடிய சங்கிலி திடுக்கிட்டு விழித்து “மாதேவி! என்னால் நீ என்ன சுகம் கண்டாய்? என்னை மணந்து” என்றவனின் வாயைத் தன் மென் கையால் மூடிய மாதேவி, “அமைதியாகத் துயிலுங்கள்! உங்களால் நான் என்ன சுகம் கண்டேனா? ஒரு வீரமகனுக்குத் தாயாகும் பாக்கியம் பெற்றேன்! அதை விட எனக்கு என்ன வேண்டும்? உங்களுக்குச் சேவை செய்வதைவிட எனக்கு வேறு இன்பமில்லை, பிரபு!” என்றாள்.

சங்கிலியின் கண்கள் மூடின; தூங்க முயன்றாள்.

வீரமாகாளியம்மன் ஆலயக் காண்டாமணியின் ‘டான்...டான்...’ என்ற நாதத்தினால் தூக்கம் கலைந்தெழுந்த சங்கிலியின் கண்கள் சிவந்து, முகம் வீங்கியிருந்தது; சாந்தமான புன்முறுவல் முகத்தில் விளையாட அமைதியாகப் பக்கத்தில் துயின்று கொண்டிருந்த அரசமாதேவியைப் பார்த்தபடி மஞ்சத்தை விட்டிறங்கிய சங்கிலி, சாளரத்தை நாடிச் சென்று அதைத் திறந்துவிட்டான்; பொழுது நன்கு புலரவில்லை; அதிகாலைப் பூசையை அறிவிக்க வீரமாகாளியம்மன் காயில் மணி திரும்பவும் ஒலித்தோய்ந்தது.

ஆதவன் தன்னொளிக்கதிர்களைப் பரப்பி மேலெழுந்தான்; அரண்மனை விழித்துக்கொண்டது. சங்கிலி வீரமாகாளியம்மன் கோயிலையே பார்த்தபடி சிலையென நின்றிருந்தபோது, அரண்மனை வாயிலைக் கடந்து அம்பென விரைந்து ஒரு புரவி தன் மாளிகையை நோக்கி வந்து திடீரென நின்றதையும், அதிலிருந்து சேனாதிபதி சம்பகமாதாக்கர் வெகு வேகமாகக் குதித்ததையும் கண்டு, கீழே இறங்கி வந்தவன் சேனாதிபதி கூறிய செய்தியைக் கேட்டுத் திடுக்கிடவில்லை; ஆனால், சிவந்திருந்த அவன் கண்கள் மேலுமதிமகாகச் சிவந்தன.



முதலையின் வாயில்

வயோதிகத்தின் சின்னங்கள் சேனாதிபதி சம்பகமாதாக்கரின் இரும்புடலில் காணப்பட்டபோதிலும், முறுக்கேறிய கரங்களும், பரந்த மார்பும், சக்தி வாய்ந்த கண்களும் அவரது வீரத்தில் வயோதி கமில்லை என்பதை நிரூபித்தன: வெகு வேகமாகக் குதிரையிற் பாய்ந்து வந்து கூட ஒருவித களைப்புமில்லாமல் கம்பீரமாக மன்னன் முன் நின்று தான் கொண்டுவந்த செய்தியை அறிவித்தபோது மன்னனின் கண்கள் கொவ்வைப் பழங்களானதைக் கண்டார்; மன்னனின் குரலிற் கூட ஒரு வித வெறியுணர்வு கலந்திருப்பதையும் கவனிக்கத் தவற வில்லை.

“படையெடுத்துவிட்டார்களா, போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள்?... நான் வெகுகாலமாக எதிர்பார்த்திருந்துதான்...! நல்லதொரு பாடம் கற்பித்தனுப்ப நல்ல சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தித் தந்துள்ளார்கள்! வரட்டும்...!” என்ற சங்கிலியின் மனதில் கொந்தளிக்கும் உணர்ச்சி களைச் சம்பகமாதாக்கர் முற்றாக அறியாவிடிலும் ஓரளவுணர்வார்! அடுத்தடுத்து நடந்த பல சம்பவங்கள் மன்னனை அமைதி ரூபை வைத்துள்ளன என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும்.

“சம்பகமாதாக்கரே! இதைவிட வேறு செய்திகளுமுண்டா?”

“உண்டு, அரசே! படையெடுத்துவரும் போர்த்துக்கேயப் பறங் கிகள் படையில் சுமார் ஆயிரத்தியிருநூறு போர்வீரர்மட்டிலிருக்குமென நம்மொற்றர்களால் மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது! தொண்ணூற்றிரண்டு மரக்கலங்களுடன் கோவையிலிருந்து படை புறப்பட்டுவிட்டதாம்...! மேலும்...”

“மேலும்...?”

“மேலும், கொச்சித்துறைமுகத்தில் ஏழு போர்க் கப்பல்கள் தொண்ணூற்றிரண்டு மரக்கலங்களுடன் சேர்ந்துள்ளனவாம்...”

“வேறு...?”

“நூற்றுக்கணக்கான பீரங்கிகளும், துவக்குகளும் அவர்கள் படை யிலிருப்பதாக அறிய முடிகிறது...”

சங்கிலி குறுக்கும் நெடுக்கும் நடை பயின்றான்; எதிர்ப்பைச் சமா ளித்து வெற்றி பெறுவதற்குத் திட்டம் வகுப்பவனைப் போலக் காணப்பட்டான்: சிறிது நேர அமைதியின் பின்,

“மாதாக்கரே! எதிரிகளின் படைகள் எங்கு வந்திறங்குமென எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என வினவினான்.

“தலைநகரத்திற்குக் கிட்டத்தான் பெரும்பாலும் இறங்குவார்கள்! நாற்றிசைப் படைக் காவற்றலைவர்களுக்கும் செய்தியனுப்பியுள் ளேன்; அவர்கள் இந்நேரம் தேவையான ஆயத்தங்கள் செய்திருப்

பார்கள்! வடதிசையிலோ, கீழ்த்திசையிலோ, மேற்றிசையிலோ எதிரிகள் கால் பதிக்க முடியாது! போதிய வீரர்கள் அங்குள்ளனர்! ஆகவே, அவர்கள் பெண்ணைத் துறையினுள்ளே வந்துதான் இறங்குவார்களென எதிர்பார்க்கின்றேன்! அவர்கள் அப்படி வந்திறங்கினால் நிச்சயமாக வெற்றி நம்முடையதே!..." என்று கூறிய சேனாதிபதியின் முன்னேற்பாடுகளைக் கண்டு மகிழ்ந்த மன்னன், "மாதாக்கரே! நீங்கள் கருதுவது போலவே நான் எதிர்பார்க்கின்றேன்! ஆகவே, கொழும்புத் துறையிலிருந்து பெண்ணைத் துறைவரை நமது படைகளை அணிவகுத்து நிறுத்துங்கள்! மேலும், வெடியரசர் கனகமழவருக்கும், வடதிசைத் தளபதி காங்கேயருக்கும் கீழ்வரும் கட்டளையை அறிவிப்புகள்! 'எதிரிகளின் கப்பல்கள் பெண்ணைத் துறையில் இறங்கும் விதமாக வந்தால் நடுவழியில் தாக்க வேண்டாமென்றும், வேறிடங்களில் இறங்கினால் தாக்குமபடியும் செய்தியனுப்புகள்' என்றான்.

"அரசே!....." என ஏதோ கூறச் சம்பகமாதாக்கர் வாய் திறந்தார்; அவர் எதைக் கேட்க முயற்சித்திருர் என்பதை நன்குணர்ந்த சங்கிலி, "மாதாக்கரே! பெண்ணைத் துறையின் அமைப்பு எலிப்பொறியின் வாயைப் போன்றது! எதிரிகள் உண்மையறியாமல் பெண்ணைத் துறையில் வந்திறங்க வருவது, முதலையின் வாயில் வலியக் காலைவிடுவது போன்றதாகும்! எதிரிகளைப் பெண்ணைத் துறையிலிறங்க விட்டுவிட்டால் நான்கு பக்கமும் நம் படைகள்தாமே! நெடுந்தீவிலிருந்து வரும் நம் கப்பற் படையினாலும், வடதிசையிலிருந்து வரும் காங்கேயருடைய படையினாலும், வேலணை, நாரந்தனையிலுள்ள நம் படைகளினாலும், ஊர்காவற்றுறையிலுள்ள நம் படையினாலும் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு எதிரிகள் பெண்ணைத் துறையினுள் சிக்கிக்கொள்வார்கள்! திரும்ப வழியில்லாது தரையில் கால் வைத்தால் கரைவிலுள்ள குட்டைக் காடுகளில் மறைந்துள்ள நம் வீரர்களின் தாக்குதலுக்குள்ளாவார்கள்!....." என்று விவரித்துக் கொண்டு போன மன்னனின் தந்திரத்தைச் சேனாதிபயுணர்ந்து கொண்டார்.

அன்று அவசரமாக அரசசபையைக் கூட்டுவித்தான் சங்கிலி; போர்த்துக்கேயர் படையெடுத்து வரும் செய்தி அதற்குள் நாடெல்லாம் பரவிவிட்டதால், சபை கூடிய காரணத்தை மந்திரி பிரதானிகளும் அறிந்திருந்தனர்; தன்னிலட்சியக் களவு நிறைவேறப் போகிறது என்ற மன நிறைவோடு அப்பாமுதலியும் சபைக்கு வந்திருந்தார்.

பெண்ணைத் துறையில் எதிரிகள் இறங்குவார்களெனத் தான் எதிர்பார்ப்பதாகவும், அவ்வாறு இறங்கும் பட்சத்தில் அதனால் தமக்குள்ள சாதக நிலைமைகளையும் சங்கிலி விபரித்தபோது, அப்பாமுதலியின் முகம் இருண்டது; பெண்ணைத் துறைவிறங்குவதுதான் தலை நகரைக் கைப்பற்ற இலகுவாகவிருக்குமென வழிவகுத்துப் போர்த்துக்கேயருக்குச் செய்தியனுப்பியவரே அப்பாமுதலியாகையால், பெண்ணைத் துறையிலிறங்குவது முதலையின் வாயில் காலைவிடுவதாகுமென மன்னன்

விபரித்தபோது, கலக்கமடைந்த அப்பாமுதலி எப்படியாவது பெண்ணைத்துறையிலிறங்க வேண்டாமெனப் போர்த்துக்கேயத் தளபதி றைகன்சாலிற்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால், சபை கலையுமுன்பே, 'உடல் நலம் சரியில்லை' எனச் சாட்டுக்கூறி விட்டுத் தன்னில்லத்தை நாடிச் சென்றார்; அவ்வாறு சென்ற அப்பாமுதலியைப் பார்த்துத் தன் மனத்திற்குள் நகைத்துக்கொண்டான், சங்கிலி.

போர்த்துக்கேயத் தளபதி பிறகன்சா யாழ்ப்பாணத்தின் மீது படையெடுக்கச் சில காரணங்களிருந்தன; முக்கியமான காரணமாக விருந்தது, ஆதிக்க வெறியே. இலங்கை முழுவதையும் தமதாதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதற்கு யாழ்ப்பாணம் தடைகல்லாகக் குறுக்கிடுவதைப் பிறகன்சா விரும்பவில்லை; வியாபாரத்தைப் பெருக்குவதற்கும், மதம் பரப்புவதற்கும் சங்கிலி தடையாக விருப்பதை அவனறிவான்; இவனுடைய படையெடுப்பிற்குத் தவியாக விருந்தவர்கள் அப்பாமுதலியும், காக்கைவன்னியனுமாவர்.

படையெடுக்க முன் காக்கைவன்னியனிடம் பிறகன்சா, "வன்னியரே! நமது படை நிச்சயமாக நல்லுரைக் கைப்பற்றும்! அதனால், நீங்கள் முதலில் யாழ்ப்பாணம் சென்று அப்பாமுதலியுடன் தங்கியிருந்து உடனுக்குடன் நமக்குச் செய்தி அறிவியுங்கள்." எனக் கேட்டுக் கொண்டதால், கோவையிலிருந்து படை புறப்பட்டபோது காக்கைவன்னியன் அப்பாமுதலியின் மாளிகையில் இருந்து அப்பாமுதலியுடன் சதித்திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருந்தான்; அப்பாமுதலியின் மாளிகையில் காக்கைவன்னியன் வந்து தங்கியிருக்கும் செய்தி சம்பகமாதாக்கர் விடை பெற்றுச் சென்ற சிறிது நேரத்தின்பின் மன்னனுக்கு எட்டியது.

அரச சபைக் கூட்டத்திற்குச் சென்ற அப்பாமுதலி வெகு விரைவில் திரும்பி வந்ததைக் கண்டு, காக்கைவன்னியன் திகைத்த போதிலும், திகைப்பை வெளிக்காட்டாது "முதலியாரே! என்ன அதற்குள் வந்து விட்டீர்கள்?" என வினவினான்; வந்ததும் வராதது மாகத் தலையில் கை வைத்துக் கொண்டு பொத்தென ஆசனத்தில் விழுந்த அப்பாமுதலி, "வன்னியரே! நமது திட்டமெல்லாம் பாழாகிவிடும் போலிருக்கிறது!" என்று கூறியபோது காக்கைவன்னியனின் நெஞ்சில் இடி விழுந்தது போலிருந்தது; அப்பாமுதலி அரச சபையில் நடந்ததைக் கூறியபோது காக்கைவன்னியனும் தலைமேல் கை வைத்தமர்ந்துவிட்டான்; சிறிது நேரம் அவ்வாறிருந்து விட்டு எழுந்த வன்னியன்,

"முதலியாரே! சிந்திப்பதற்கு நேரமில்லை. இப்போதே நான் புறப்படவேண்டும்! இச் செய்தியை பிறகன்சாவிற்கு ரவித்து படையைப் பெண்ணைத்துறையில் இறங்காது தடுத்தேயாக வேண்டும்!" என்ற போது-

“இப்போதே புறப்படவேண்டுமா? உங்களை நானே அழைத்துச் செல்கின்றேனே?” என்ற குரல் ஒன்று கம்பீரமாக எழுந்ததைத் தொடர்ந்து ‘படரெ’னக் கதவுதைந்து திறக்கப்பட்டது; திக்பிரமை அடைந்த வன்னியனினதும் அப்பாமுதலியினதும் கண்களின் முன் ஆயிரமாயிரம் மின்வெட்டுகள் கிளம்பின; அவற்றினிடையே ஆயுதந் தாங்கிய போர்வீரர்கள் தங்களைச் சூழ்ந்து நிற்க, யாழ்ப்பாண மன்னன் சங்கிலி வெறிச் சிரிப்போடு நின்றிருந்ததும் மங்கலாகத் தெரிந்தது.

29



“நானேன் வாழவேண்டும்?”

ஆத்திரம் அளவு மீறித் தோன்றும்போது அறிவு முற்றாக மழுங்கிவிடுவதால், ஏதேதோ செய்துவிடுகிறார்கள்; உதயவல்லியும் அவ்வாறே, சங்கிலிகுமாரனால் தனக்கேற்பட்ட ஏமாற்றத்தினால், ஆத்திர மடைந்து ‘என்றாவது’ ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணத்தின் சிம்மாசனத்தில் அமர்வதாக சூளுரைத்தாள்; சங்கிலிமேலவளுக்குக்காதலுதித்தபோது, அவன் மன்னனாவானென்றே, அதனால் தனக்கு அரசியாகும் பாக்கியம் கிடைக்குமென்றே அவள் கனவிலும் கருதாமலே அவனை உள்ளன்போடு நேசித்தாள்; ஆனால், சங்கிலிகுமாரன் மன்னனாகக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டபோது, அவன் மனதில் அரசியாகும் சபலமேற்பட்டது; ‘நான் மன்னனால் நீயே பட்டத்துராணி’ எனக் கூறி அவள் சபலத்தை மேலுமதிகரிக்கச் செய்ததோடு, அவளது இள மனதில் ஆசையையும் சங்கிலி மூட்டுவித்தான்; அவனிவ்வாறு வாக்களித்ததினால் முற்றாக நம்பிய அவள் எதிர்காலக் கனவுகளில் மனதைப் பறி கொடுத்துக் காத்திருந்தாள். சந்தர்ப்பச் சதியினாலோ, விதியின் விளையாட்டினாலோ, சங்கிலி அரசமாதேவியைப் பட்டத்துராணியாக்க வேண்டிய நிலைமையேற்பட்டபோது உதயவல்லி பொங்கியெழுந்தாள்; இந்த ஏமாற்றத்தையவளால் தாங்கவே முடியவில்லை. அதனால்தான் அவள் சூளுரைக்க வேண்டி வந்தது.

தான் வீணாகச் சபதம் செய்துவிட்டதாகக்கூடச் சில சந்தர்ப்பங்களில் எண்ணி மறுகுவாள்; ஆனால் சங்கிலிகுமாரன் ‘கேவலம், அடிமைச் சேவகம் செய்யும் மந்திரியின் மகள் பட்டத்துராணியாக வரக் கனவு காண்கிறாயே’ எனக் கூறியது அவன் மேல் வெறுப்பையே மூட்டியது.

தான் பேசியதால் ஆத்திரமடைந்ததாற்றான் சங்கிலி அவ்வாறு கூற வேண்டி வந்ததெனச் சில வேளைகளில் எண்ணி வருந்துவான்; சங்கிலியிடம் சென்று அவன் கால்களைக் கண்ணீரால் கழுவி மன்னிப்புக் கோர சில வேளைகளில் அவன் மனம் விழைந்தும் சுயகௌரவம் இடந்தரவில்லை. சில நாட்களில் தான் செய்த சபதத்தை மறந்திருக்க அவள் விரும்பினாலும், அப்பாமுதலி சங்கிலிக்கெதிராக வகுக்குந் திட்டங்கள் பழைய நினைவுகளை எழுப்பத் தவறவில்லை; சங்கிலியை முற்றாக மறந்து விட அவள் விரும்பினாள். ஆனால், அது இயலாத காரியமாகவே யிருந்தது; தனிமையிலிருந்து பழைய நினைவுகளையெண்ணிக் கண்ணீர் விடுவதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய அவளால் முடியவில்லை; மன்னனுக்கெதிராகச் சதி செய்யாதீர்களெனப் பல முறை தந்தையிடம் வேண்டியும் அப்பாமுதலி மறுத்துவிட்டார்.

போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் படையெடுத்துவரும் செய்தி அவள் காதுகளில் விழுந்தபோது தந்தைக்காகக் கண்ணீர் விட்டாள், சொந்த நாட்டை அந்நியனுக்குக் காட்டிக் கொடுக்கத் துணையாகவிருந்துவிட்டாரேயென்பதற்காக. தன்னால் தான் இவையாவும் நடப்பதாக அவள் பலமுறையெண்ணியதால், சில சமயம் தற்கொலை செய்துகொள்ளக் கூட அவள் முயன்றிருக்கிறாள்; தந்தை தனித்து விடுவாரே என்ற எண்ணத்தால் அவ்வெண்ணத்தைக் கைவிட்டிருக்கிறாள்.

கீழே ஏதோ கலவரம் நடப்பது போன்ற சத்தமெழுவே மாடியை விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தவன், விக்கித்துப் போய் நின்று விட்டான்; அவன் கண்களின் முன் அம்மாளிகை மட்டுமல்ல, விலங்கிடப்பட்ட நிலையில் தலை குனிந்து நிற்கும் அவள் தந்தையும். வன்னியர் தலைவன் காக்கைவன்னியனும், அறை நிறைந்த போர் வீரர்களும், அவற்றிடையே வெறி கொண்ட வேங்கையென நிற்கும் முடிபதி சங்கிலிகுமாரனும் சேர்ந்து சுழன்றனர்; கீழே விழாதிருக்க மாடிப்படி அணையைப் பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டவளின் காதுகளில் சங்கிலியின் உறுமல் ஒலி இடியென ஒலித்தது.

"துரோகி! மந்திரிபோல வேசமிட்டு சொந்த நாட்டையே காட்டிக் கொடுக்கத் துணிந்துவிட்டாயே? உண்ட வீட்டிற்கே இரண்டகம் நினைத்த துரோகி நீ!" என்று அப்பாமுதலியை ஏசிய சங்கிலி, கோபமாக வன்னியர் தலைவன் பக்கம் திரும்பி இடி இடியென நகைத்தான்.

"வன்னியரே! நலமா?" என ஏளனமாக வினவிய சங்கிலிக்கு வன்னியனும் ஏளனமாகப் பதிலிறுத்தான்.

"மன்னின் தயவால் நலமே!" என்ற காக்கை வன்னியனை நோக்கி முன் வந்த சங்கிலி அவன் கன்னத்தில் 'பளார்' என அறைந்தான்.

“துரோகி.....!”

“உன்னை விடவா, நான் துரோகி, சங்கிலி? நீ செய்த துரோகங்களை விட நான் செய்தது அப்படியொன்றும் துரோகமில்லை!”... என்று தயங்காது வன்னியன் கூறியது, சங்கிலியின் ஆத்திரத்தை மூட்டவே ‘பளார் பளார்’ என வெறியோடு அறைந்தவன், அப்பா முதலியை நோக்கித் திரும்பினான். இவ்வளவையும் மயங்கிய நிலையில் பார்த்துக்கொண்டிருந்த உதயவல்லி, சங்கிலி தன் தந்தையை நோக்கித் திரும்பியதைக் கண்டதால், ‘எங்கே தந்தையையும் அறைந்து விடுவாரோ’ என்ற எண்ணம் தந்த பயத்தால் வேகமாக ஓடிவந்து தந்தைக்கும் சங்கிலிக்குமிடையில் நின்று கொண்டு, “இளவரசே! அவரையொன்றும் செய்யாதீர்கள்! எனக்காக அவரையொன்றும் செய்யாதீர்கள்!” எனக் கதறினாள்.

மன்னனொழுமன் சங்கிலிசுமாரனை அரண்மனையிலுள்ளோர் ‘சுமாரா’ எனவும், மற்றையோர் ‘இளவரசே’ எனவும் அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள்; ஆனால், மன்னனாக முடி சூடியபின் யாரும் அவனை ‘இளவரசே’ எனவழைத்தது கிடையாது; இன்று ‘இளவரசே’ என உதயவல்லியழைத்ததைக் கேட்டு முதலில் துணுக்குற்றவன், அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான்; பழைய உதயவல்லியா இவன்? தவிர்ச்சு முடியாத ஏக்கத்தின் சாயல் முகத்தில் படிய சோகத்தினுருவாக நிற்குமிவளா, இளமையில் என் மனதில் தனியரசு செலுத்திய உதயவல்லி?

“உதயவல்லி....!” என அவன் வாய் முணு முணுத்ததோடு “உனக்காகத்தான் உன் தந்தையை இவ்வளவு காலமும் ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு வைத்திருந்தேன்! என்றோ தூக்கிலே ஊசலாட வேண்டியவர் உன் தந்தை, என்பதுனக்குத் தெரியுமா?” என்ற போது தன் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்ட உதயவல்லி, “இளவரசே! அவரை மன்னித்து விட்டுவிடுங்கள்! இந்த நாட்டிலிருந்தே எங்காவது கண் காணாத தேசத்திற்கு ஓடிவிடுகிறோம்!” என விம்மினாள்.

“விட்டு விடுவதா? கடிக்கவந்த நாகத்தை அடிக்காதும், பாய்ந்து வந்த வேங்கையைக் கொல்லாதும் விடவேண்டுமென்கிறாயோ?” என்ற வன் அவளது கண்ணீரைக் காணச் சகியாது வாசலை நோக்கி நடந்தவன், ஏதோ ஞாபகம் வந்தது போலச் சட்டெனத் திரும்பி “உதயவல்லி! உன் சபதம் எங்கே?” எனக் கேட்டான்.

“என் சபதத்தை நானென்றே மறந்துவிட்டேன்! என் விதியை நொந்து நொந்து மாள்கின்றேன்! என்வாழ்வே கண்ணீர்தான்! முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்பட்டது போன்றதென் சபதம் என்பதை என்றே உணர்ந்துவிட்டேன்!”

“முடவனுக்குதவப் பலர் இருக்கும்போது தேனெடுப்பதில் சந்தேகமா?... என்றவன் காவலர் பக்கந் திரும்பி, “இவர்களை இழுத்து வாருங்கள்!” எனக் கட்டளை பிறப்பித்ததைக் கண்டு உதயவல்லி வெவ்வேலத்துப் போனாள். அடிபட்ட மீனெனப் பாய்ந்து வந்து மன்னின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

“எங்களை மன்னித்துவிடுங்கள்! எங்களை மன்னித்துவிடுங்கள்!” என்பதைத் தவிர வேறென்றுமவளால் பேசமுடியவில்லை. சங்கிலி உதயவல்லிக்காக இரங்கவே செய்தான் ஆயினும், அவளுக்காக அவர்களை மன்னிக்கத்தக்க நிலையிலவனில்லை; மிகுந்த வைராக்கியத்தோடு தன் காலே உதறிவிட்டு முன்னே சென்றவன் கால்களை குளிர்ந்த கரங்கள் திரும்பவும் கட்டிக் கொண்டதோடு, விழி நீரால் குளிப்பாட்டின.

“இளவரசே! இளவரசே! அவர்களை விட்டுவிடுங்கள்! உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்! என்னை நீங்கள் ஒரு காலத்தில் மனதாரக் காதலித்ததாயிருந்தால், அதற்காக உங்களிடம் யாசிக்கின்றேன்! என் தந்தையை எனக்குத் தாருங்கள்!”

மருத்துமாமலை வனத்தில் தங்களுக்குள் நிகழ்ந்த சந்திப்புக்களையும், உரையாடல்களையும் சங்கிலி எண்ணிக்கொண்டான்; கண்கள் கலங்கின. கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான்; அவன் குரல் மெதுவாக ஒலித்தது:

“உன்னை நான் மனதார நேசித்தது மெய்! இன்றைய நிலையில் நான் உன் காதலனல்லன்! இந்நாட்டின் காவலன்! வீணாக அழுவதால், யாசிப்பதால், உதயவல்லி! பயனில்லை! என்கடமையை நான் செய்தேயாகவேண்டும்! இவர்களை விலங்கிட நான் வந்திருக்கத் தேவையில்லை! ஏனோ வந்தேன்! காரணமெனக்குத் தெரியாது!... உனக்காக இரக்கப்படுகிறேன்!” எனக் கூறிவிட்டு முன்னே நடந்தான், சங்கிலி. வீரர்கள் அப்பாமுதலியையும் வன்னியனையும் இழுத்துச் சென்றனர்; கடமைக்காக, நாட்டிற்காக இவர்களை விலங்கிட்டு இழுத்துச்செல்லும் சங்கிலியின் காதுகளில் மட்டுமல்ல எல்லாரினதும் காதுகளிலும், உதயவல்லியின் சுதறல் கேட்டது.

“இளவரசே! நில்லுங்கள்!”

சங்கிலியின் கால்கள் தாமாக நின்றன; அவனையறியாமல் அவன் திரும்பவே, பின்னால் வந்த வீரர் பிரிந்து நின்றனர். உதயவல்லி கண்ணகியென நின்றாள்.

“என் வாழ்வின் துணைகளென மூவரை மதித்தேன். இள வயதில் துணையாகவிருந்த தாயை இழந்தேன்! பருவமறிந்த வயதில் துணையென நம்பிய உங்களால் ஏமாற்றப்பட்டேன்! இன்று— என் கண்களின் முன் என் ஒரே துணையான தந்தை விலங்கிட்டு அழைத்துச் செல்வதைக் கண்டும் நாள் ஏன் வாழவேண்டும்!.....”

“ஐயோ! உதயா! நிறுத்து! வேண்டாம்!” எனச் சங்கிலி கதறிய தற்கோ, “உதயவல்லி! வேண்டாமம்மா!” என அப்பாமுதலி பதறிய தற்கோ செவிமடுக்காத உதயவல்லி பழம் நறுக்க உபயோசிக்கும் கத்தியைத் தன் கரத்தாலெடுத்துப் பலமாகத் தன்னடி வயிற்றில் பாய்ச்சிக் கொண்டு, நிலத்திற் சாய்ந் தாள். இது கணப் பொழுதில் நடந்ததால் யாராலும் தடுக்க முடியாது போய்விட்டது. உதயவல்லியின் சோகம் கலந்த செவ்விரத்தம் நிலத்தில் வழிந்து ஓடியது. உதயவல்லியின் பக்கத்திலிருந்து “உதயா! உதயா!” எனச் சங்கிலி வாய்விட்டழுததைக் கேட்க அவளில்லை!

வெளியே போர்ப்பறை முழங்கியது.

30



“நான் ஒரு துரோகி!”

சங்கிலிகுமாரன் எதிர்பார்த்தது போலவே, போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகளின் போர்க் கப்பல்கள், அடி லானத்தில் ஆதவன் மறையும் வேளையில் பெண்ணைத் துறையில் நங்கூரமிட்டன; ஆனால், அவன் எதிர்பார்த்தது போல சில சம்பவங்கள் நடைபெறத் தவறிவிட்டன; போர்த்துக்கேயர் பெண்ணைக் கரையில் கால் மிதித்ததும், துவம்சம் செய்யக் கரையோர்க் காடுகளில் தமிழ் வீரர்கள் காத்திருந்தார்கள். மேலும், ஏற்ற நேரத்தில் நெடுந்தீவிலிருந்தும், ஊர்காவற்றறையிலிருந்தும், வேலணை - நாரந்தனையிலிருந்தும் உதவிகள் வருமென எதிர்பார்த்தது தவறானது; உதவி வரப் பிந்தியதால், தமிழ் வீரர்கள் எவ்வளவு போராடியும் வெற்றி காண முடியாது பின் வாங்க நேரிட்டது; அதனால் போர்த்துக்கேயப் பறங்கிகள் யாழ்ப்பாண மண்ணில் கால்களைப் பதித்ததோடு, நல்லூரை நோக்கி முன்னேறினர்.

எவ்வளவு எதிர்த்தும், மாரிக் காற்றெனச் சொரிந்த குண்டுகளின் முன் தமிழநடைய சுத்தி, வான், வேல் எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை; இந் பக்கத்திலும் பல நாற்றுக் கணக்கானோர் உயிர் துறந்தனர்; கோட்டை முற்றுகையின்போது போர்த்துக்கேயரைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்ற சேனாதிபதி சம்பகமாதாக்கர் வீர சொர்க்கமடைந்தார்.

நேருக்கு நேரெதிர்த்துப் போரிடுவதால் வெற்றி பெற முடியாதெனக் கண்ட சங்கிலி ஒரு தந்திரத்தைக் கையாண்டான்; தனது மாளிகையைத் தீக்கிரையாக்கிவிட்டு, எல்லாரோடும் கோப்பாயிலுள்ள கோட்டைக்கோடி, இராச்சியத்தின் நாலா திக்கிலுமுள்ள படைகளை ஒன்றாகக் கூட்டினான்; ஒன்றாகச் சேர்ந்து எதிர்த்து வெற்றியடைவது அல்லது வீர மரணமடைவது என்ற முடிவுடன் தன்னாட்சியில் யாழ்ப்பாண அரசு அந்நியர் வசமாவதை அவன் விரும்பவில்லை; தலை நகரத்திற்குள் புகுந்த போர்த்துக்கேயர் தீக்கிரையாகிய அரண்மனையைக் கண்டு, தாம் வெற்றி பெற்றுவிட்டதாகக் கொக்கரித்தார்கள்.

நிலவுக் காலமில்லையாதலால் வானத்தில், 'கும்' மென்றவிருட்டுக் குவித்திருப்பதையும், ஆங்காங்கு தாரகைகள் நம்பிக்கையுட்புனவாகக் கண் சிமிட்டுவதையும், துன்பத்தோடு கண்ணிமைக்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்த சங்கிலியின் கண்கள் பனித்தன; தனது படைகள் பின் வாங்க நேரிட்டதை எண்ணியபோது அவன் நீண்ட பெருமூச்சுக்களை விட்டான்; தலைநகரைவிட்டு ஓடி வரவேண்டிய நிலைமை வந்ததை நினைத்தபோது அவனுக்குயிர் போவது போன்றிந்தது.

வாழ்க்கையில் எத்தனை சோதனைகளை அவன் அனுபவித்திருக்கின்றான்? அவனையறியாமல் தனது இறந்துபோன வாழ்க்கையின் ஏடுகளை மறுமுறை புரட்டத் தொடங்கினான். சாகும்போது சிலருக்குஞானம் பிறக்கிறது; அதுபோலவே தனக்கும் ஞானம் பிறப்பதாக அவன் கருதினான். தன்னோடு சில இரகசியங்களை பி ருக்குத் தெரிவிக்காது மறைத்து வைத்திருப்பது அவனுக்கு நன்கு தெரியும். அகால மரணமடைந்த சிங்கபாகுவும், வீரபண்டாரமும், தன்மீது அன்பையே சொரிந்த பரவையும், தன்னுயிர்த் தோழனாக வாழ்ந்த கணசராயனும், காதல் என்ற புனிதவுணர்விற்குக் கருத்தாக அமைந்த உதயவல்லியும், தன் வாழ்வோடிணைந்த அரசமாதேவியும் அவன் கண்களின் முன் தட்டாமாலை சுற்றினர்; அவர்களோடு சேர்ந்து சங்கிலியின் சிந்தையும் சுழன்றதோடு அவனது மனச்சாட்சியும் விழித்துக்கொண்டது. "உன் வாழ்க்கையில் நீ கண்டது என்ன? துரோகம்! துரோகம்!... இதைத் தவிர உன் வாழ்வில் குறுக்கிட்டவர்களுக்கு நீ ஏதாவது நன்மை செய்திருக்கிறாயா? இல்லை, சங்கிலி! இல்லை! உன்னுள்ளத்தினடித்தளத்தில் எத்தனை துரோகங்களுக்குச் சமாதிகட்டி வைத்திருக்கிறாய்? நீ செய்த பழிகளுக்கு பயன் அனுபவிக்காமலா போகப் போகிறாய்?" என அவனை ஏதோ ஒரு குரல் கேட்டது.

“என்று வீரமாப்பாணனிறந்தானோ அன்றிலிருந்து நான் படும் நரகவேதனை எனக்கல்லலா தெரியும்? நான் செய்த துரோகங்கள் உருவங்களாக என் கண்களின் முன் தோன்றி என்னைச் சித்திரவதை செய்வதை நான்ல்லவா அறிவேன்!... கடந்த முப்பதாண்டுகளாக நான் செய்த கொடுமைகளுக்காகக் கண்ணீர் வடிக்கிறேன்!...”

சங்கிலியின் கண்களில் பொல பொலவெனக் கண்ணீர் சொரிந்தது அவனேன் அழவேண்டும்? அவனப்படி என்ன துரோகங்கள் செய்தான்? அவனுடைய வாழ்வோடு மறையவிருந்த அந்த மாபெரும் இரகசியத்தை அன்றிரவு தன் துணைவி அரசமாதேவியிடம் வெளியிட்டபோது அவளுடைய சேர்ந்து அவனுக்காகக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

அன்றிரவு அவனிடம் அரசமாதேவி வந்தபோது, அவன் கண்ணீர் வடித்தபடி இருந்தான்; அவள் கிடுக்கிட்டுவிட்டாள்; தனிமையிலமர்ந்து இப்படிக்கண்ணீர் வடித்ததை அவள் ஒருபோதும் கண்டதில்லை.

“பிரபு! இது என்ன?”

“.....”

“பிரபு! ஏன் அழுகிறீர்கள்?” என இரண்டாம் முறையாகக் கேட்ட பின்பே அவளை நீமிர்ந்து பார்த்த சங்கிலி சிரிக்க முயன்றான்.

“அழுகிறேன்?..... கடந்து போன சம்பவங்களை எண்ணி இரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கின்றேன், மாதேவி!”

“நம் படை பின்வாங்கியதற்காகவா, அழுகிறீர்கள்?”

தன்னருகே அமர்ந்து கொண்ட அரசமாதேவியை பார்த்தபடி சங்கிலி பேசினான் :

“அதற்காக அழவில்லை, மாதேவி! நான் செய்த சில செயல்களுக்காகக் கடந்த பல ஆண்டுகளாக என்னுள்ளம் அழுகிறது! மாதேவி! உன் கணவனை நீ உயர்ந்தவன்! நல்லவன் என மதித்திருந்தால் அவற்றை மாற்றிக் கொள்!”

“பிரபு!.....”

“மாதேவி! உன் கணவன் ஒரு கொலைகாரன்!”

“பிரபு!.....”

“உன் கணவன் ஒரு துரோகி! கல் நெஞ்சன்!”

“பிரபு!”

“ஈரக்கமற்றவன், உன் கணவன்...!”

“பிரபு! நீங்களேன் இன்று என்னமெல்லாமோ பேசுகிறீர்கள்?”

“பேச வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்து விட்டது, தேவி! அதனால் கூறுகிறேன்! அடுத்து எடுக்கப் போகும் படையெடுப்பின்பின் நானுயிரோடு திரும்புவேனோ தெரியாது!”

சங்கிலியின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்ட அரசமாதேவி, “அப்படியெல்லாம் கூறி என்னைக் கொல்லாதீர்கள்!” என்றாள்; அதைப் பொருட்படுத்தாது அவள் பேசினாள் :

“என்னுயிர் போவதற்குள் என் வாழ்வில் உள்ள அந்த இரகசியத்தை உனக்குக் கூறினால்தான் என் மனம் நிம்மதியடையும்! கூறு, கிறேன், கேள், மாதேவி! என் ஈன வாழ்வின் அத்தியாயங்களை...”

மெதுவாகச் சங்கிலி எழுந்திருந்தான்; அம் மேன்மாடியில் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தபடி சிறு நடை நடந்தான்; அவனையே பார்த்தபடி அரசமாதேவி நின்றிருந்தாள்.

“மாதேவி! நான் கூறப்போவதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுவிட மாட்டாயே? ‘என் கணவனு இத்தகைய கொடுமையாளன்’ என எண்ணமாட்டாயே? மாதேவி!... கடந்த பல ஆண்டுகளாக நான் தனிமையிலிருந்து எதையோ பறிகொடுத்தவனைப் போலக் கவலைப்படுவதைக் கண்டு நீ, காரணத்தைப் பலமுறை வினவியிருக்கிறாய்? நானுனக்குக் கூறப்போவதிலிருந்து அக் காரணத்தை நீ புரிந்துகொள்வாய்; மாதேவி!... மனதைத் திடப்படுத்துக்கொள்!”

“பிரபு! நீங்கள் என்னாவலை மூட்டுகிறீர்கள்!... நீங்கள் கூறப்போவது அவ்வளவு பயங்கரமானதா? கூறுங்கள் பிரபு! உங்கள் மனதிலுள்ளவற்றைக் கூறுங்கள்! உங்களைத் தவறாக ழுருபோதும் என்னை மாட்டேன்!”

திரும்பவும் வானத்தை நியிர்ந்து பார்த்துவிட்டுச் சங்கிலி சிறிது நேர மெளனத்தின் பின், “மாதேவி! நான் மன்னனாகிய வழியிலும் பயங்கரமான வழி!” என்றான்.

“பிரபு! என்ன கூறுகிறீர்கள்?”

“குறுக்கிடாது கேள், மாதேவி! என் அண்ணன்மாரைக் கொன்றவர்கள் வன்னியர்களென யாவரும் கருதுகின்றனர், ஒரு சிலரைத் தவிர! அண்ணன்மாரைக் கொன்றது வன்னியர்களல்ல!”

“பின் யார், பிரபு?”

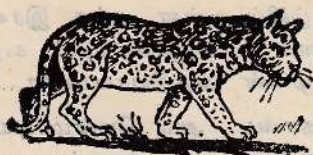
வேதனை நிறைந்த புன்னகை அவன் உதட்டில் தவழ்ந்தது; அமைதியாக அவன் குரல் ஒலித்தது:

“உன் கணவன்!”

“என்ன, நீங்களா? உங்கள் அண்ணன்மாரைக் கொன்றது நீங்களா?” நெருப்பை மிதித்தவனைப்போல அரசமாதேவி நடுங்கினாள்; சங்கிலி அமைதியாகத் தலையையாட்டினாள்.

“ஆம்! தேவி! ஆம்!... அது ஒரு பெரிய கதை! குறுக்கிடாது கேள்!... மக்களறியா இந்த இரகசியத்தை உனக்குக் கூறுகிறேன்!”

சங்கிலி கூறிக்கொண்டே போனாள்; அரசமாதேவி கண்ணீரோடு கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.



வெறி கொண்ட வேங்கை

அமாவாசை இருளினால் உலகமே அந்தகாரத்தில் முழுகிக் கிடந்தது; கண் சிமிட்டிய விண்மீன்களும் இருட் போர்வையுறறங்கி விட்டன; காற்றுக்கூட வீசவில்லை; ஒரே புழுக்கமாகவிருந்தும் சங்கிலியின் உடல் வெட வெடவென நடுங்கியதையும் பொருட்படுத்தாது வெறி பிடித்தவனைப் போலக் கூறிக் கொண்டே போனான்; அரசமாதேவி குறுக்கிடாது கண்ணீரோடு கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

“மன்னன் ஒருவனின் மகனாகப் பிறக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தும் என் பிறப்பில் ஒரு இழி பெயர் ஒட்டிக் கொண்டது; வைப்பாட்டியின் மகனெய்து என்னை அரச குடும்பத்தவரிடையே தர்ப்பவாக மதிக்க வைத்தது; வைப்பாட்டி மகன் என்பதை நான் பரவாய் பண்ணியிருக்கமாட்டேன்! ஆனால் பல சந்தர்ப்பங்களில் பலர் என்னை அவ்வாறழைத்தபோது என்னால் அதைப்பற்றி எண்ணதிருக்க முடியவில்லை! நான் சிறுவனாகவிருந்த காலத்திலிருந்தே என் பிஞ்சு மனத்தில் நஞ்சு விதையை வளர்க்கக் காரணமாக இவ்விழிபெயரமைந்தது. மாதேவி! என்னண்ணன்மார் மூவர்! மூவருக்கும் என்னைப் போன்ற இழிபெயரில்லை! அவர்கள் அரசிகளின் பிள்ளைகள்! அதனால் கர்வமடைந்து தலை நிமிர்ந்து திரிந்தனர்! என்னையவர்கள் கேவலமாக மதித்தனர்; ‘தம்பி!’ என்றழைக்கவே தயங்கினர். என்னைத் தம்பியென்றழைக்காததற்காக நானவ்வளவு வருந்தவில்லை; என் மீது கோபித்த நேரமெல்லாம் வைப்பாட்டி மகனென ஏசுவதைத்தான் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை! அதனால் அவர்களை என் பரம வைரிகளாகப் பாவித்தேன்! வெறுத்தேன்!”

“மாதேவி! ஒரு நாள் என் பெரிய தாயார் இராஜலக்ஷ்மிதேவியாருக்கும், என் தாயாருக்கும் நடந்த வாக்கு வாதத்தை நான் தற்செயலாகக் கேட்டே நேர்ந்தது! எதனாலோ கோபமடைந்த பெரிய தாயார் என் தாயை எப்படி ஏசினார், தெரியுமா? ‘ஏதோ அரசாளப் போகிற மகனைப் பெற்றது போல உனக்கு நினைப்பு! மன்னனின் வைப்பாட்டிதானே நீ!’ எனப் பெரிய தாயார் கூறியதைக் கேட்ட போது, எனக்கு என் மீதே கோபமாகவிருந்தது, ஏன் பிறந்தேனென! உலகமறியும் பருவந்தான், எனக்கு! ‘வைப்பாட்டியின் மகன் மன்னனாக ஏன் முடியாது,’ என்ற எண்ணத்தை எனக்குள் எழுப்பி விடலாகா முயன்றேன்! அந்த எண்ணம் என்னுள் ஒருவித வெறியை எழுப்பியது! ‘அரசாளப் போகிறோம்’ என்ற எண்ணத்தாலேயே என்னை என் மூத்தோர் ஏளனம் செய்வதாக எண்ணினேன்! நானும்

அரசாளப் போகிறவனாக மாறினால் என்னை ஒருவரும் ஏளனம் செய்ய முடியாதல்லவா? மன்னனாவது எப்படி என யோசித்து யோசித்து விடை காணவில்லை! என்னுயிர் நன்பன் கனகராயனும் எனக்காக யோசித்தான். ஆண்டுகள் சில கழிந்தன. வாலிபர்களானோம். உடலிலும் உள்ளத்திலும் முதிர்ச்சி பெற்றோன். வலிமையான என்னுடலைப் பார்த்து நானே மகிழ்ந்து போவேன். இள வயதில் என்னுள் உதித்த வன்மமும், எண்ணமும் மாளவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தின் முடியை அடையத் திட்டம் வகுத்தேன். அதற்குத் தடையாகவுள்ள எவரையும் அழிக்கக்கூட நான் தயாராகவிருந்தேன்.

“மாதேவி! இளவரசுப்பட்டம் சூடிய சிங்கபாகுவைக் கொல்வதற்கு நானும், கனகராயனும் திட்டம் வகுத்தோம்! கொலைக் குற்றத்தை வன்னியர்கள் மேல் திருப்பிவிடத் தக்கதாக எமது திட்டமமைந்தது. சிங்கபாகுவின் மாளிகைப் பரிசாரகன் ஒரு வன்னியன். அவனுக்குப் பொருளாசை காட்டிச் சிங்கபாகுவின்னுணவில் வீஷம் கலக்கச் செய்தோம்! உடன் கொல்லும் விசமல்ல, அது! படிப்படியாக ஆளை முடிப்பது! வீஷுணுவைச் சிங்கபாகு உண்டுவிட்டதாக அறிந்ததும், விசம் கலந்த அவ்வன்னியனைப் பிடித்துப் பயமுறுத்தினோம். மாதேவி! என் துரோகங்களைக் கேள்! ‘ஒருவேளை நீ பிடிப்பட்டால், காக்கைவன்னியனின் தூண்டுதலாலேயே செய்ததாகக் கூறு. உன்னை நாங்கள் தப்ப வைப்போம். மறுத்து எங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தாயானால், உன் மனைவி, குழந்தைகளை வெட்டிக் கொன்று விடுவேம்’ எனப் பயமுறுத்தினோம்! தன் குடும்பத்திற்காகப் பலியானான் அவ்வொன்றுமறிபா வன்னியன். சிங்கபாகுவைக் கொன்ற பழி காக்கையன் மீது சுமத்தப்பட்டதால், எம் சதி வெளி வராது மறைந்தது.

“அடுத்த பட்டத்திலவரசராக வீரபண்டாரம் பட்டம் கட்டப்பட்டார். எமது அடுத்த கொலைக்குத் திட்டம் வகுத்தோம். எந்தந்தை என் மீது கொள்ளை அன்பு வைத்திருந்தார் என்பதெனக்குத் தெரியும்! ஒரு நாள் அவரைக் காண அவர் அறைக்குச் சென்றேன் அறையிலவரில்லை! ஆனால், வன்னியர் தலைவனுக்கு தந்தையால் எழுதப்பட்ட ஓர் ஓலை அங்கிருந்தது. நான் அதைப் படிக்க நேர்ந்தது. அதில்,” நீர் எழுதியவற்றை என்னால் நம்பமுடியாது. சங்கிலி குமாரன் அத்தகைய செயலைச் செய்யக்கூடியவன்ல்லன். சிங்கபாகுவிற்கு நஞ்சு வைத்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு மரணதண்டனையடைந்த வன்னியனின் குடும்பம் உம்மிடம் வந்து அடைக்கலம் புகுந்ததாகவும், தன் கணவன் சங்கிலிகுமாரனின் தூண்டுதலினாலேயே தமையனைக் கொன்றதாகக் கூறியதாகவும் எழுதியுள்ளதை என்னை நம்பவா கூறுகிறீர்! உமது குற்றத்தை மறைக்க நாடகமா ஆடுகிறீர்?” என்றெழுதப்பட்டிருந்தது. எனக்குத் திகைப்பாகவும், பயமாகவுமிருந்தது. வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பிவிட்டேன்.

“மாதேவி! அப்போதே நான் முடிவு செய்துவிட்டேன்” வன்னியர் தலைவனை அழிப்பதாக. அதனால்தான் தந்தையிடம் பலமுறை வேண்டினேன், வன்னியர்மேல் படையெடுக்க! அவருடன்படவில்லை; ஆனால் என் மீது அவருக்கு ஓரளவு சந்தேகமிருந்ததைப் பன்னால் தெரிந்துகொண்டேன்.”

முடியைக் கைப்பற்றும் ஆசையை மறக்கவில்லை, வீரபண்டாரத்தைக் கொலை செய்த எம்மீது ஒருவராலும் சந்தேகப்படமுடியாத விதமாக நடந்தது. எப்படித் தெரியுமா? வீரபண்டாரம் கொல்லப்பட்டபோது, நான் பெண்ணைத் துறையிலிருந்தேன், என் நண்பனோடு! பொருளாசை காட்டி இன்னுமொருவனை எம் வலையில் வீழ்த்தினோம் அவன் ஒரு தென்னிலங்கையன்! பொன்னிற்காக வீரபண்டாரத்தைக் கொல்ல ஒப்புக்கொண்டான். இக் கொலையையும் வன்னியன் மேல் போட, வன்னியர் உபயோகிக்கும் பிச்சாக்கத்தி ஒன்றைக் கொடுத்து அதனால் கொலை செய்யும்படி கூறினோம்! தப்பி ஓடவும் வழி கூறினோம்! திட்டப்படி கொலை நடந்தது! தப்பி ஓடும்போது சம்பகமாதாக்கரால் துரத்தப்பட்டு, பெண்ணை வீதியில் ஓடிவந்தான். பெண்ணைத் துறையிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த எனக்கு உண்மை புலப்பட்டுவிட்டது. அவனை உயிரோடு சம்பகமாதாக்கர் பிடித்தால் என் குட்டு வெளிப்பட்டுவிடுமென்ற எண்ணத்தால், தற்செயலாக நடைபெற்றுது போலக் குதிரையிலிருந்து தள்ளி வீழ்த்தி என் குதிரையினால் வீழ்க்கிக் கொன்றேன்!

மாதேவி! வைப்பாட்டி மகனென்ற காரணத்தால் ஏளனம் என்னை வெறியளக்கியது. கொலை வெறி கொண்டலைந்தேன்! என் வெறிக்கு இரையானவர்களைக் கண்டாயா? வெறி! வெறி பிடித்தலைந்தேன். மாதேவி! இன்னுமென் வரலாறுண்டு, கேள்!

“வீரபண்டாரத்திற்குப் பின் பட்டத்தினவரசர் பரநிருபர் என்பதை நானறிவேன்! அவரைக் கொல்ல நான் சிறிது தயங்கினேன். ஏன் தெரியுமா? சிங்கபாகுவும், வீரபண்டாரமும் என்னை ஏசும் போதும் அடிக்கும் போதும் தடுத்து எனக்கு ஆறுதல் கூறியவர் என்பதற்காக! அவரைக் கொலை செய்ய வேண்டிய சந்தர்ப்பமெனக் கேற்படவில்லை! மேலும், பரநிருபர் உயிரோடு வாழ்வதை என் தந்தை விரும்பினார். நான்தான் உண்மையான கொலையாளியாக விருந்தால், எனக்கு முடியைத் தருவதன் மூலம் பரநிருபர் உயிரைப் பாதுகாக்கலாமென அவர் எண்ணியிருக்கலாம்! ‘என்னை மன்னனாக்கும்படி தந்தை கூறியதற்குப் பரநிருபர் மறுக்காது, ஒப்புக் கொண்டார்! அதனால், நான் மகிழ்ந்தேன். என் கனவு நிறைவேறியதற்காக. ஆனாலும், முதலில் மன்னனாக விரும்பாதவனைப் போல மறுத்தேன்! மாதேவி! என்னுள்ளத்தில் காதலின் பசுமையை ஏற்படுத்தியவர் உதயவல்லி. நான் கடைசிவரை பிடிவாதமாக நின்றிருந்தால் அவளை மணந்து ராணியாக்கியிருக்கலாம்! ஆனால், எங்கே பிடிவாதம் முடி

யைப் பறித்துவிடுமோ என்பதால் என் காதலையும் தியாகம் செய்தேன். தியாகம் என்பது தவறு. அவளை ஏமாற வைத்தேன்.

மாதேவி! என் வெற்றிக்குப் பலியானவர்கள் எத்தனை பேரெனக் கண்டாயா? என் பொருட்டு பலியானவர்கள்! மாதேவி! வினை விதைத்தவன் தினையறுக்க முடியுமா?..... நான் செய்த துரோகங்கள், கொடுமைகள் எல்லாம் கனகராயன் கொல்லப்பட்டபின் என் முன் தோன்ற என்னைச் சிந்திக்க வைத்தன! அதனால் அழுகிறேன். மாதேவி. அழுகிறேன்."

குமுறிக் குமுறிக் சங்கிலி அழுதான்; அவளை ஆறுதல் கூறி தேற்ற மாதேவி முயலவில்லை; அவளும் கண்ணீர் வடித்தாள்

"இறந்த காலத்தைக் கனவாக மறந்துவிடுங்கள். நடக்கவேண்டியவற்றைச் சிந்தியுங்கள். உங்களரசு அந்நியர் வசமாகாது காக்க முயலுங்கள்!" என்ற அரசமாதேவியை வியப்போடு பார்த்து,

"மாதேவி என்னை நீ துரோகி என்றும், கொலைகாரன் என்றும் ஏசுவாய், அதனாலாவது சாந்தி கிடைக்குமென எதிர்பார்த்தேன். ஏமாந்தேன். பரிசுத்தமானவள் நீ!" என்றான்.

"உங்களை ஏசு நான் யார்! விதியின் கரங்களில் சிக்கியுள்ளவர்கள் நாம். அதன்படி ஆடுகின்றோம்" என்று கூறியவன், சிறிது மௌனமாக விருந்துவிட்டு, "பிரபு!" என அழைத்தான். ஏனென்பது போலச் சங்கிலி பார்த்தான்.

"இந்த இராச்சியத்தை அதனுரிமையுடைய பரராச்சிக்குக் களித்துவிடுவோமே?"

"மாதேவி! அவ்வாறளிப்பதற்கே நானும் விரும்புகிறேன்! ஆனால்... அவனினிமேல் இராச்சியத்திற்குரியவன்ல்லன்! அந்நியரின் கைகளிலாடும் பாவையாகிவிட்டான்!... அவனுக்கு இராச்சியம் கிடைத்தால் அது நிச்சயமாக அந்நியராட்சியிலடங்கிவிடும்! மேலும், அவன் மதம்மாறி அவர்களுடைய மதத்தைத் தழுவிச் சிறிதவனாகி விட்டான்!"

"அப்படியானால்...?"

"மாதேவி! நான் மன்னனை வழி கொடிய வழிதான்! ஆனாலும், நாட்டு மக்களுக்கு நான் கொடுமை செய்யவில்லை! இன்று நான் இந் நாட்டின் மன்னன்! என் ஆட்சிக்காலத்தில் இவ்வரசு அந்நியர்வசமாகியது என்ற இழி பெயரை ஏற்படவிடமாட்டேன்! போர்த்துக் கேயப் பறங்கிகளை இம் மண்ணிலிருந்து துரத்தியே தீருவேன்! துரத்தியபின் என் மகன் புவிராஜ பண்டாரத்தை மன்னனாக்கியே தீருவேன்!"

"உங்கள் சபதம் நிறைவேறும். பிரபு சந்தேகமில்லை!" என்றான் அரசமாதேவி.

அதை ஆமோதிப்பது போல அடிவானத்தில் விடி வெள்ளி உதயமாகியது; வெளியே போர்ப்பறை முழங்கியது.

முற்றும்

